

التحقيق والإيضاح لكثير من مسائل
الحج والعمرة والزيارة على ضوء
الكتاب والسنة) للحرمين)

การตรวจสอบยืนยันและอธิบายให้
กระจ่างในประเด็นปัญหาต่างๆ
มากมายเกี่ยวกับหัจญ์ อุมเราะฮ์
และการเยี่ยมเยียน

ตามแนวทางของอัลกิตาบและอัสซุนนะฮ์

การตรวจสอบยืนยันและอธิบายให้กระจ่างในประเด็น
ปัญหาต่างๆ มากมายเกี่ยวกับหัจญ์ อุมเราะฮ์
และการเยี่ยมเยียน

ตามแนวทางของอัลกิตาบและอัชชุนนะฮ์

อับดุลอะซีซ บิน อับดุลลอฮ์ บิน บาซ

การตรวจสอบยืนยันและอธิบายให้กระจ่างในประเด็น
ปัญหาต่างๆ มากมายเกี่ยวกับหัจญ์ อุมเราะฮ์
และการเยี่ยมเยียน

ตามแนวทางของอัลกิตาบและอัชชุนนะฮ์

โดยชัยค์

อับดุลอะซีซ บิน อับดุลลอฮ์ บิน บาซ

คำนำผู้เขียน

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานี
ผู้ทรงเมตตาเสมอ

มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์
พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก
รางวัลผลตอบแทนที่ดีในบั้นปลายย่อมเป็นของบรรดาผู้ยำเกรง
ขอพรและความสันติสุขจงมีแด่ป่าวและศาสนทูตของพระองค์
มุฮัมมัด และวงศ์วานของท่าน
ตลอดจนบรรดาสาวกของท่านโดยพร้อมเพรียงกัน
อนึ่ง

นี่เป็นบทความสั้นๆ เกี่ยวกับฮัจญ์
ซึ่งอธิบายถึงความประเสริฐและมารยาทต่างๆ ของมัน
สิ่งที่ผู้ที่ประสงค์จะเดินทางเพื่อไปประกอบพิธีศรัทธาปฏิบัติ
ตลอดจนประเด็นปัญหาที่สำคัญจำนวนมากเกี่ยวกับฮัจญ์
อุมเราะฮ์ และการเยี่ยมเยียนอย่างสรุปและชัดเจน
ซึ่งข้าพเจ้าได้พยายามคัดสรรเนื้อหาจากสิ่งที่ระบุไว้ในคัมภีร์
ของอัลลอฮ์และสุนนะฮ์ของท่านเราะสูลของพระองค์
คือลัทธิลัทธิอะลียะฮ์วะลียะฮ์
โดยข้าพเจ้าได้รวบรวมขึ้นเพื่อเป็นคำตักเตือนแก่บรรดามุสลิม
และเพื่อปฏิบัติตามดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ทิว่า:

{وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَ تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ} (55)

และจงตักเตือนเถิด

เพราะแท้จริงการตักเตือนนั้นจะให้ประโยชน์แก่บรรดาผู้ศรัทธา
[ซูเราะฮ์ อังซารียาต : 55], และอัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงตรัสว่า:

{وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْفُمُونَهُ...}

"และจงรำลึกขณะที่อัลลอฮ์ทรงรับเอาพันธสัญญาจากบรรดา
ผู้ได้รับคัมภีร์ว่า "แท้จริง
พวกเจ้าควรอธิบายเนื้อหาของคัมภีร์แก่ผู้คนทั้งหลาย
และพวกเจ้าไม่ควรปิดบังมัน..." (ซูเราะฮ์ ออล อิมรอน : 187)
และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

{...وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى...}

“...และพวกเจ้าจงช่วยเหลือกันในเรื่องที่เป็นคุณธรรมและความ
ยำเกรง...” (ซูเราะฮ์ อัล-มาอิดะฮ์ : 2)

และในหะดีษที่ถูกต้อง

จากท่านนบี

คือลลลอฮฺจะลบล้างฮิรอะฮ์สลั่มกล่าวว่า:

«الدِّينُ النَّصِيحَةُ، ثَلَاثًا، قِيلَ: لِمَنْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَيِّمَةِ
الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ».

“ศาสนานั้นคืออัลนะสีหะฮ์

(การตักเตือนด้วยความบริสุทธิ์ใจ)”

(ท่านนบีได้กล่าวซ้ำสามครั้ง)

ได้มีชายผู้หนึ่งถามว่า:

เพื่อใคร โอ้ ศาสนทูตของอัลลอฮ์? ท่านตอบว่า: เพื่ออัลลอฮ์

เพื่อคัมภีร์ของพระองค์

เพื่อศาสนทูตของพระองค์

เพื่อบรรดาผู้นำมุสลิม และเพื่อบรรดามุสลิมทั่วไป”¹.

บันทึกโดยอब्ดุลบรอญีย์ จากหุซัยฟะฮ์ ว่า ท่านนบี
คือลลลอฮฺจะลบล้างฮิรอะฮ์สลั่ม กล่าวว่า:

«مَنْ لَمْ يَهْتَمْ بِأَمْرِ الْمُسْلِمِينَ فَلَيْسَ مِنْهُمْ، وَمَنْ لَمْ يُصْبِحْ وَيُمْسِ نَاصِحًا لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ
وَلِكِتَابِهِ وَلِإِمَامِهِ وَلِعَامَةِ الْمُسْلِمِينَ فَلَيْسَ مِنْهُمْ».

«ผู้ใดไม่ใส่ใจในกิจการของชาวมุสลิม

ดังนั้นเขาผู้นั้นไม่ใช่พวกของพวกเขา

และผู้ใดที่ไม่ได้เป็นผู้มีความจริงใจทั้งในยามเช้าและยามเย็น

ต่ออัลลอฮ์ ต่อศาสนทูตของพระองค์ ต่อคัมภีร์ของพระองค์

ต่อผู้นำของเขา

และต่อบรรดามุสลิมโดยทั่วไป

ดังนั้นเขาผู้นั้นไม่ใช่พวกของพวกเขา”²

¹ รายงานโดย มุสลิม (55)

² รายงานโดย อब्ดุลบรอญีย์ในหนังสืออัลอะศ็อด (7469)

เราขอต่ออัลลอฮ์

โปรดให้งานชิ้นนี้ยังประโยชน์แก่ข้าพเจ้าและบรรดามุสลิม
และโปรดทำให้ความอดทนสาหัสในงานชิ้นนี้เป็นภาระงานที่บริสุทธิ์
เพื่อพระพักตร์อันทรงเกียรติของพระองค์
และเป็นเหตุให้ได้รับความสำเร็จ ณ ที่พระองค์
ในสวนสวรรค์อันเปี่ยมสุข แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงไถ่ยืม
ผู้ทรงตอบรับ และพระองค์นั้นทรงเป็นผู้ที่เพียงพอกับเรา
และทรงเป็นผู้ดูแลกิจการอันยอดเยี่ยม

บท

บรรดาหลักฐานที่ชี้ถึงความจำเป็นของการประกอบ พิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ และการรับแรงในการปฏิบัติทั้งสอง

เมื่อได้ทราบดังนี้แล้ว ก็จงรู้ไว้เถิด -
ขออัลลอฮ์ทรงประทานความสำเร็จแก่ฉันและพวกท่านในการ
รู้จักสัจธรรมและปฏิบัติตาม - ว่าแท้จริงอัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้ทรงบังคับแก่ปวงบ่าวของพระองค์ให้ประกอบพิธีหัจญ์ ณ
บัยตุลลอฮ์อัลหะรอม
และได้ทรงให้การทำให้หัจญ์นั้นเป็นหลักการข้อหนึ่งของอิสลา
ม อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตรัสว่า:

﴿...وَلِلّٰهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ اِلَيْهِ سَبِيْلًا وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ عَنِ
الْعَالَمِيْنَ﴾

"และเพื่ออัลลอฮ์นั้น

เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งหลายที่จะต้องประกอบพิธีฮัจญ์ ณ
บ้านหลังนั้น สำหรับผู้ที่สามารถหาหนทางไปถึงได้

และผู้ใดปฏิเสธศรัทธา

แท้จริงอัลลอฮ์ทรงไม่ต้องการพืงพาผู้ใดจากสากลโลก"

(ซูเราะฮ์ อาล อิมรอน : 97)

และในเศาะฮียัน จากอิบนุอุมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า
เล่าว่า: ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า:

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ
الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ، وَحَجِّ بَيْتِ اللَّهِ الْحَرَامِ».

“อิสลามถูกวางรากฐานไว้บนห้าประการ คือ
การปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพภัก
ตินอกจากอัลลอฮ์ และมุหัมมัดนั้นคือเราะสูลของอัลลอฮ์
การดำรงไว้ซึ่งการละหมาด การจ่ายซะกาต
การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน และการประกอบพิธีหัจญ์
ณ บัยตุลลอฮ์”¹.

และสะอิดได้รายงานไว้ในสุนันของท่าน จากอุมร์
อิบนุลค็อฏฏอบ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่าท่านกล่าวว่า:
"แท้จริงฉันตั้งใจว่าจะส่งคนไปยังหัวเมืองเหล่านี้
เพื่อตรวจสอบทุกคนที่มีความสามารถ² แต่ยังไม่ได้ประกอบพิ
ธีหัจญ์ เพื่อที่จะได้เรียกเก็บญิซยะฮ์จากพวกเขา
พวกเขาหาไข่มุสลิมไม่, พวกเขาหาไข่มุสลิมไม่"³

และมีรายงานจากท่านอาลี เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ
ว่าท่านกล่าวว่า:

"ผู้ใดที่มีความสามารถในการประกอบพิธีหัจญ์แล้วละทิ้งมัน

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (8) และมุสลิม (16)

² หมายถึง ความกว้างขวางในทรัพย์สิน

³ ระบุไว้ในหนังสือ ญามิอุลอะหาดีษ (31221) ว่ามาจากสุนันของสะอิด บิน มัสนูร
แต่ข้าพเจ้าไม่พบในฉบับที่มีอยู่

ก็ไม่เป็นอะไรสำหรับเขาแล้ว

ว่าเขาจะเสียชีวิตในสภาพของชาวยิวหรือชาวคริสต์ก็ตาม"¹

และจำเป็นสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้ประกอบพิธีหัจญ์ในขณะที่เขามีความสามารถที่จะต้องรีบเร่งไปปฏิบัติ เนื่องจากมีรายงานจากอิบน์อับบาส เราะฎิยัลลอฮ์อันฮูมา ว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า:

«تَعَجَّلُوا إِلَى الْحَجِّ - يَغْنِي الْفَرِيضَةَ - فَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَا يَدْرِي مَا يَغْرُضُ لَهُ».

«พวกท่านจงรีบเร่งไปทำหัจญ์เถิด -

หมายถึงหัจญ์ที่เป็นฟริฎ

เพราะแท้จริงคนหนึ่งในกลุ่มพวกท่านย่อมไม่รู้ว่าจะมีสิ่งใดมาขัดขวางเขา»².

และเนื่องจากการประกอบพิธีหัจญ์เป็นข้อบังคับที่ต้องปฏิบัติโดยทันทีสำหรับผู้ที่มีความสามารถ เพราะความหมายที่ปรากฏชัดในคำตรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า:

﴿...وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ﴾

"และเพื่ออัลลอฮ์นั้น

เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งหลายที่จะต้องประกอบพิธีฮัจญ์ ณ บ้านหลังนั้น

สำหรับผู้ที่สามารถหาหนทางไปถึงได้

และผู้ใดปฏิเสธศรัทธา

แท้จริงอัลลอฮ์ทรงไม่ต้องการพียงหาผู้ใดจากสากลโลก"

¹ รายงานโดย อัตติรมิซีย (812)

² รายงานโดย อบูดาวูด (1732)

(ซูเราะฮ์ อาล อิมรอน : 97) และคำกล่าวของท่านนบี
คือลัทธิล่อลวงอะลัษชิวะสลัล์ม ในคุณสมบัติของท่านที่ว่า:

«أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّ اللَّهَ فَرَضَ عَلَيْكُمُ الْحَجَّ فَحُجُّوا».

“โอ้มนุษยทั้งหลาย

แท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดให้การทำหัจญ์เป็นฟัรฎู

(ข้อบังคับ) แก่พวกท่านแล้ว ดังนั้นพวกท่านจงทำหัจญ์เถิด”¹

มีหะดีษหลายบทที่บ่งชี้ถึงการเป็นวาญิบของการประกอบ
พิธีฮัจญ์ ส่วนหนึ่งคือ:

คำกล่าวของท่านนบี คือลัทธิล่อลวงอะลัษชิวะสลัล์ม
ในคำตอบของท่านแก่ญิบรีล

เมื่อท่านถูกถามเกี่ยวกับอิสลาม ท่านตอบว่า:

«الْإِسْلَامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَتُقِيمَ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِيَ
الزَّكَاةَ، وَتَحُجَّ الْبَيْتَ وَتَعْتَمِرَ، وَتَغْتَسِلَ مِنَ الْجَنَابَةِ، وَتَتِمَّ الْوُضُوءَ، وَتَصُومَ
رَمَضَانَ»

«อิสลามคือการที่ท่านต้องกล่าวคำปฏิญาณว่า “ลา อีลาฮะ
อิลลัลลอฮ์ วะอันนะ มุหัมมัดัน เราะซะลูลลอฮ์” (แปลว่า
ไม่มีพระเจ้าที่แท้จริง-ที่สมควรแก่การอิบาดะฮ์-

นอกจากอัลลอฮ์ และมุฮัมมัดนั้น คือ ศาสนทูตของพระองค์),
และท่านต้องดำรงไว้ซึ่งการละหมาด, ท่านต้องจ่ายซะกาต,
ท่านต้องประกอบพิธีหัจญ์

ณ บัยตุลลาฮ์และประกอบพิธีฮัจญ์,

ท่านต้องอาบน้ำชำระล้างจากภาวะญะนาบะฮ์,

ท่านต้องอาบน้ำละหมาดให้สมบูรณ์,

¹ รายงานโดย มุสลิม (1337)

และท่านต้องถือศีลอดในเดือนรอมฎอน»¹ บันทึกโดย อิบน์
คุซัยมะฮ์และอັตตารุญนีย, โดยการรายงานของท่านอุมร์ บิน
อัล-ค็อฏฏอบ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ, และอັตตารุญนีย กล่าวว่า:
นี่คือสายรายงาน ที่มั่นคงและถูกต้อง

และหนึ่งในนั้นคือหะดีษท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ว่านางได้กล่าวว่า:

«يَا رَسُولَ اللَّهِ، هَلْ عَلَى النِّسَاءِ مِنْ جِهَادٍ؟ قَالَ: عَلَيْهِنَ جِهَادٌ لَا قِتَالُ فِيهِ: الْحُجُّ
وَالْعُمْرَةُ»

“โอ ท่านเราะซูลลอฮ์,
สำหรับผู้หญิงมีการญิฮาดที่จำเป็นหรือไม่?” ท่านตอบว่า:
“สำหรับพวกนางนั้นมีการญิฮาดที่ไม่มีการสู้รบอยู่ในนั้น:
คือฮัจญ์และอุมเราะฮ์”² บันทึกโดย อะหฺมัด และอิบนุมาญะฮ์
ด้วยสายรายงานที่ถูกต้อง

การทำฮัจญ์และการทำอุมเราะฮ์นั้นไม่เป็นวาญิบนอกจาก
เพียงครั้งเดียวในชีวิต เนื่องจากคำกล่าวของท่านนบี
ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ในหะดีษที่เศาะฮิหฺว่า:
«الْحُجُّ مَرَّةً، فَمَنْ زَادَ فَهُوَ تَطَوُّعٌ».

“การประกอบพิธีหัจญ์ภาคบังคับ คือเพียงครั้งเดียวในชีวิต
หากผู้ใดกระทำมากกว่านั้น ก็ถือว่าเป็นการสมัครใจ”³

และเป็นสุนนะฮ์ให้มีการทำหัจญ์และอุมเราะฮ์โดยสมัครใจ
ให้บ่อยครั้ง เนื่องด้วยมีหลักฐานปรากฏในเศาะฮิหฺทั้งสอง

¹ รายงานโดย อิบน์คุซัยมะฮ์ (1)

² รายงานโดย อัลบุคอรี (1520)

³ รายงานโดย อันนะซาอี (2620)

จากท่านอนุชรีอัยเราะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮู ได้กล่าวว่า:
ท่านเราะซูลุลลอฮ์ คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า:
«الْعُمْرَةُ إِلَى الْعُمْرَةِ كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهُمَا، وَالْحَجُّ الْمَبْرُورُ لَيْسَ لَهُ جَزَاءٌ إِلَّا الْجَنَّةُ».

"การทำอุมเราะห์หนึ่งถึงอีกอุมเราะห์หนึ่งนั้น
เป็นการลบล้างความผิดระหว่างกัน และหัจญ์ที่ถูกต้องรับนั้น
ไม่มีผลตอบแทนใดนอกจากสวนสวรรค์เท่านั้น"¹

บท

ความจำเป็นในการกลับใจจากบาปและการออกจาก ความอธรรมทั้งหลาย

เมื่อมุสลิมตั้งใจจะเดินทางไปประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮ์:

ส่งเสริมให้เขาเสี่ยงครอบครว้และมิตรสหายให้มีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์

ผู้ทรงฤทธาานุภาพ

ซึ่งก็คือการปฏิบัติตามคำสั่งใช้ของพระองค์

และการละเว้นจากข้อห้ามของพระองค์

และสมควรที่เขาคะดบังหิกลัทธิพยานและหนี้สินของตน
พร้อมทั้งให้มีพยานรับรู้ในเรื่องนั้น

และจำเป็นที่เขาจะต้องรีบเร่งในการสำนึกผิดอย่างจริงจังจาก
บาปทั้งปวง ตามดำรัสของพระองค์ ตะอาลา ที่ว่า:

﴿...وَتَوْبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

"และพวกเจ้าจงหันเข้าหาอัลลอฮ์ด้วยการสำนึกผิดร่วมกัน

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1773) และมุสลิม (1349)

โอบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย

เพื่อว่าพวกเจ้าจะ"ได้รับความสำเร็จ" (ซูเราะฮ์ อันนุร : 31)

แก่นแท้ของการสำนึกผิดคือ:

การละทิ้งบาปทั้งหลายและเลิกกระทำมัน,

การรู้สึกเสียใจต่อสิ่งที่ได้กระทำไปแล้ว,

และการตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ว่าจะไม่กลับไปทำมันอีก,

และหากเขามีการอธรรมต่อผู้อื่นในเรื่องชีวิต ทรัพย์สิน

หรือเกียรติยศ ก็ให้คืนสิทธิเหล่านั้นแก่พวกเขา

หรือขอร้องจากพวกเขาก่อนการเดินทางของเขา;

เนื่องจากมีรายงานที่ถูกต้องจากท่านนบี

คือลุลลอฮฺอะลัยฮิสสลาม ว่าท่านได้กล่าวว่า:

«مَنْ كَانَتْ عِنْدَهُ مَظْلَمَةٌ لِأَخِيهِ مِنْ مَالٍ أَوْ عِرْضٍ فَلْيَتَحَلَّلِ الْيَوْمَ قَبْلَ أَنْ لَا يَكُونَ دِينَارٌ وَلَا دِرْهَمٌ، إِنْ كَانَ لَهُ عَمَلٌ صَالِحٌ أَخَذَ مِنْهُ بِقَدْرِ مَظْلَمَتِهِ، وَإِنْ لَمْ تَكُنْ لَهُ حَسَنَاتٌ أَخَذَ مِنْ سَيِّئَاتٍ صَاحِبِهِ فَحِمِلَ عَلَيْهِ».

«ผู้ใดที่เขามีการอธรรมต่อพี่น้องของเขาในเรื่องทรัพย์สินหรือเกียรติศักดิ์ศรี

เขาก็จะไปขอร้อง(อะลาล)กับเขาเสียแต่ในวันนี้เกิด

ก่อนที่จะถึง(วัน)ที่ไม่มีทองไม่มีเงิน หากเขามีความดีใดๆ อยู่

ก็จะถูกเอาไปจากเขาตามปริมาณที่เขาได้ไปอธรรมไว้

แต่หากเขาไม่มีความดีได้อีก

จะถูกเอาบาปจากคู่กรณีของเขาแล้วให้เขาแบกรับมันไว้แทน»¹.

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (2449)

พึงเลือกค่าใช้จ่ายที่ดีจากทรัพย์สินที่เหลาสำหรับการ
ทำบุญและอุทิศของเขา
เนื่องจากมีรายงานที่ถูกต้องจากท่านนบี
คือลัลลอฮฺอะลียฮิสสลัม ว่าท่านกล่าวว่า:

«إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى طَيِّبٌ لَا يَقْبَلُ إِلَّا طَيِّبًا».

"แท้จริงอัลลอฮ์ ตะอาลา นั้นทรงดี พระองค์จะไม่ทรงรับสิ่งใด
ๆ นอกจากสิ่งที่ดี"¹

ท่านอิब्ฎะาะบะรอนียฺได้รายงานจากท่านอบูฮุร็อยเราะฮ์
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า: ท่านเราะซูลุลลอฮ์
คือลัลลอฮฺอะลียฮิสสลัม กล่าวว่า:

«إِذَا خَرَجَ الرَّجُلُ حَاجًّا بِنَفَقَةٍ طَيِّبَةٍ وَوَضَعَ رِجْلَهُ فِي الْعَرَزِ فَقَادَى: لَيْتَكَ اللَّهُمَّ
لَيْتَكَ، نَادَاهُ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: لَيْتَكَ وَسَعْدَيْكَ، زَادَكَ حَلَالٌ، وَرَاجَلُكَ حَلَالٌ، وَحَجُّكَ
مَبْرُورٌ غَيْرُ مَأْزُورٍ، وَإِذَا خَرَجَ الرَّجُلُ بِالنَّفَقَةِ الْخَبِيثَةِ فَوَضَعَ رِجْلَهُ فِي الْعَرَزِ
فَقَادَى: لَيْتَكَ اللَّهُمَّ لَيْتَكَ، نَادَاهُ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: لَا لَيْتَكَ وَلَا سَعْدَيْكَ، زَادَكَ حَرَامٌ،
وَنَفَقَتُكَ حَرَامٌ، وَحَجُّكَ غَيْرُ مَبْرُورٍ».

«เมื่อคน

๗

หนึ่งออกเดินทางเพื่อประกอบพิธีหัจญ์ด้วยค่าใช้จ่ายที่ดีงาม
และวางเท้าของเขาลงในโคลน(ที่เหยียบเท้าของอานพาหนะ)
แล้วเขาก็กล่าวขานว่า:

ลับบัยกะลลอฮุมมะ

ลับบัยกะ(ข้าพระองค์ขานรับแล้ว

โอ้อัลลอฮ์

ข้าพระองค์ขานรับแล้ว),

ก็จะมีผู้เรียกจากฟากฟ้าเรียกเขาว่า:

ลับบัยกะ

วะสะฮ์ดัยกะ(ข้าพระองค์ขานรับแล้ว

โอ้อัลลอฮ์

ข้าพระองค์ขานรับแล้ว),

เสียงของท่านเป็นเหลา,

¹ รายงานโดย มุสลิม (1015)

พาหนะของท่านเป็นหะลาล,
และหัจญ์ของท่านเป็นที่ตอบรับและปราศจากบาป,
และเมื่อคน ๆ หนึ่งออกเดินทางด้วยค่าใช้จ่ายที่ชั่วร้าย
แล้ววางเท้าของเขาลงในโกน และกล่าวขานว่า:
ลับบัยกัลลอฮุมมะ ลับบัยก(ข้าพระองค์ขานรับแล้ว โอ้อัลลอฮ์
ข้าพระองค์ขานรับแล้ว),
ก็จะมีผู้เรียกจากฟากฟ้าเรียกเขาว่า: ลา ลับบัยกะ ะเวลา
สะอ์ดัยก(ไม่มีการขานรับแก่ท่าน และไม่มีความสุขใด ๆ
สำหรับท่าน), เสาบียงของท่านเป็นหะรอม,
ค่าใช้จ่ายของท่านเป็นหะรอม,
และหัจญ์ของท่านไม่เป็นที่ตอบรับ»¹.

ผู้ประกอบพิธีหัจญ์สมควรที่จะไม่พึงพาสิ่งที่อยู่ในมือของ
ผู้คน และละเว้นจากการขอจากพวกเขา
เนื่องจากคำกล่าวของท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลัม
ที่ว่า:

«وَمَنْ يَسْتَغْفِرْ يُعْفَهِ اللَّهُ، وَمَنْ يَسْتَعِزْ يُغْنِهِ اللَّهُ».

«และผู้ใดที่พยายามรักษาตนให้บริสุทธิ์
อัลลอฮ์ก็จะทรงทำให้เขาบริสุทธิ์
และผู้ใดที่พยายามทำตนให้พอเพียง
อัลลอฮ์ก็จะทรงทำให้เขาพอเพียง»².

และท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลัม ได้กล่าววาทะ:
«لَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَسْأَلُ النَّاسَ حَتَّى يَأْتِيَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَيْسَ فِي وَجْهِهِ مِرْعَةٌ أَحْمَرُ».

¹ รายงานโดย อัฏฏอบรอนีย์ในหนังสืออัลกะบิร (2989).

² รายงานโดย อัลบุคอรี (1427) และมุสลิม (1035)

«ชายคนหนึ่งจะยังคงขอจากผู้คน
จนกระทั่งเขามาในวันกียามะฮ์โดยที่ใบหน้าของเขาไม่มีเนื้อ
เหลืออยู่เลยแม้แต่ชิ้นเดียว»¹

จำเป็นสำหรับผู้ประกอบพิธีหัจญ์ต้องตั้งเจตนาในการทำ
หัจญ์และอุมเราะฮ์ของเขาเพื่อหวังต่อพระพักตร์ของอัลลอฮ์แ
ละวันปรโลก

และการแสวงหาความใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์ด้วยคำพูดและการก
กระทำที่พระองค์ทรงพอพระทัยในสถานที่อันทรงเกียรติเหล่านั้น
น

และต้องระมัดระวังอย่างที่สุดจากการตั้งเจตนาในการทำหัจ
ญ์ของเขาเพื่อโลกดุนยาและวัตถุทางดุนยา หรือการโอ้อวด
การต้องการให้ผู้อื่นพูดถึง และการโอ้อวดในเรื่องนั้น
เพราะสิ่งนั้นเป็นเจตนาที่น่ารังเกียจที่สุด
และเป็นสาเหตุให้การทำงานสูญสลายและไม่ถูกตอบรับ
ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنَّاهَا نُوفِ إِلَيْهِمْ أَعْمَالُهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ
15 أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَاطِلٌ مَّا
كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (16)

"ผู้ใดปรารถนาการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้และความเพริศแพร้วข
องมัน เราก็จะตอบแทนให้พวกเขาอย่างครบถ้วน
ซึ่งการงานของพวกเขาในโลกนี้เท่านั้น
และพวกเขาจะไม่ถูกรีดรอนในการงานนั้นแต่อย่างใด

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1474) และมุสลิม (4040)

ชนเหล่านั้น
พวกเขาจะไม่ได้รับการตอบแทนอันใดในวันอาคิเราะฮ์
นอกจากไฟนรก
และสิ่งที่พวกเขาได้ประกอบไว้ในโลกดุนยาก็จะไร้ผลและสิ่งที่
พวกเขาได้กระทำไว้ก็จะสูญเสียไป" (ซูเราะฮ์ ฮุด : 15-16)

อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตรัสว่า:

﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ
يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا 18 وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ
فَأُولَٰئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا 19﴾

"ผู้ใดปรารถนาความสุขแห่งชีวิตชั่วคราว (ในโลกนี้)
เราก็จะเร่งให้เขาได้รับมัน
ตามที่เราระสงค์แก่ผู้ที่เราปรารถนา
ภายหลังจากนั้นเราได้สร้างนรกญะฮันนัมไว้สำหรับเขา
โดยที่ไฟของมันจะลุกโชน
เขาจะเข้าไปอย่างถูกเหยียดหยามถูกขับไล่

และผู้ใดที่ปรารถนาชีวิตหลังความตายและพยายามเพื่อมัน
อย่างเต็มที่ในขณะที่เขาเป็นผู้ศรัทธา
ชนเหล่านั้นการพยายามของพวกเขาจะได้รับการขอบคุณ"
(ซูเราะฮ์ อัลฮิสรอฮ์ : 18-19)

และมีหะดีษที่ถูกต้อง

โดยที่ท่านนบี

ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า:

«قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: أَنَا أَغْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ النَّبِيِّ، مَنْ عَمِلَ عَمَلًا شَرَكَ مَعِيَ فِيهِ
غَيْرِي تَرَكْتُهُ وَشِرْكُهُ».

"อัลลอฮ์

ตะอาลา

ทรงตรัสว่า:

ฉันเป็นผู้ที่มั่งคั่งที่สุดในหมู่หุ้นส่วนจากการตั้งภาคี

ผู้ใดกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วเขาตั้งภาคีกับฉันในสิ่งนั้น
ฉันจะทิ้งเขาและ(ทิ้ง)การตั้งภาคีของเขา"¹

และเขาก็ควรคบหาคนดีที่เป็นผู้มีความภักดี ความยำเกรง
และความเข้าใจในศาสนาเป็นเพื่อนร่วมทาง
และควรระวังการคบหากับคนโง่เขลาและคนชั่ว

เขาควรเรียนรู้บทบัญญัติศาสนาในการทำหัจญ์และอุมเร
ะฮ์ของเขา และทำความเข้าใจในเรื่องนั้น
และถามในสิ่งที่เขาสงสัย เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจน
เมื่อเขาขึ้นขี่สัตว์พาหนะ รถมอเตอร์ เครื่องบิน หรือพาหนะอื่นๆ
สนับสนุนให้เขากล่าวพระนามของอัลลอฮ์
สُبْحَانَฮะฮฺวะตะอาลา และกล่าวสรรเสริญพระองค์
จากนั้นกล่าวว่าตักบิรสามครั้ง และกล่าวว่า:

﴿...سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ 13 وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ﴾
{14}

"มหาบริสทุฮีผู้ทรงให้พาหนะนี้เป็นความสะดวกแก่เรา
และเรานั้นไม่สามารถจะควบคุมมันได้

และแท้จริงเราจะต้องเป็นผู้ที่กลับไปยังพระผู้อภิบาลของเรา
อย่างแน่นอน" (ซูเราะฮ์ อัซ-ซุครุฟ : 13-14)

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ فِي سَفَرِي هَذَا الْبِرَّ وَالْتَقَى، وَمِنَ الْعَمَلِ مَا تَرْضَى، اللَّهُمَّ هَوِّنْ
عَلَيْنَا سَفَرَنَا هَذَا، وَاطْوِ عَنَّا بُعْدَهُ، اللَّهُمَّ أَنْتَ الصَّاحِبُ فِي السَّفَرِ، وَالْخَلِيفَةُ فِي
الْأَهْلِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ وَعْثَاءِ السَّفَرِ، وَكَآبَةِ الْمُنْظَرِ، وَسَوْءِ الْمُنْقَلَبِ فِي
الْمَالِ وَالْأَهْلِ»؛

¹ รายงานโดย มุสลิม (2985)

«โอ้อัลลอฮ์ ฉันขอต่อพระองค์ให้การเดินทางครั้งนี้มีความดีความยำเกรง และให้มีการงานที่พระองค์ทรงพอพระทัย โอ้อัลลอฮ์โปรดให้ความสะดวกแก่เราในการเดินทางครั้งนี้ และโปรดม้วนความไกลของมันเป็น (ให้ไกลขึ้น) โอ้อัลลอฮ์พระองค์โปรดทรงเป็นเพื่อนร่วมเดินทาง และโปรดทรงเป็นผู้ดูแลครอบครัว โอ้อัลลอฮ์ฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากความต้อ รากตรำของการเดินทาง และสภาพที่เลวร้าย และให้พ้นจากการที่ต้องกลับไปพบสิ่งเลวร้ายที่เกิดแก่ทรัพย์สิน ครอบครัว»¹

เนื่องจากมีรายงานที่ถูกต้องจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ วะสัลลัม โดยอิมามมุสลิมได้บันทึกไว้ จากหะดีษของอิบน์อุมัร เราะฎียัลลอฮุอันฮุม่า

และให้เขาทำการรำลึกถึงอัลลอฮ์ ขออภัยโทษ
วิงวอนต่ออัลลอฮ์ สُبْحَانَฮะฐะตะอาลา

นอบน้อมถ่อมตนต่อพระองค์

และอ่านอัลกุรอานพร้อมพิจารณาใคร่ครวญในความหมายของอัลกุรอานให้มากๆ ในระหว่างการเดินทางของเขา

และให้เขารักษาการละหมาดในรูปแบบของญะมาอะฮ์

และให้เขารักษาสิ่งของเขาจากการพูดในสิ่งไร้สาระที่มากมาย
การเข้าไปยุ่งในเรื่องที่ไม่ใช่ธุระของเขา

และการล้อเล่นที่เกินขอบเขต

และให้เขาปกป้องสิ่งของเขาเช่นกันจากการโกหก

การนินทา การยุ่งให้เกิดความแตกแยก

¹ รายงานโดย มุสลิม (1342)

และการเยาะเย้ยเพื่อนของเขาและคนอื่นๆ
ที่เป็นพี่น้องมุสลิมของเขา

และเขาพึงกระทำความดีต่อบรรดาสหายของเขา
ละเว้นจากการสร้างความเดือดร้อนให้แก่พวกเขา
และสิ่งใช้พวกเขาในสิ่งที่ดีและห้ามปรามพวกเขาจากสิ่งที่ชั่ว
ร้าย

ด้วยวิหยาปัญญาและการตักเตือนที่ดังมาจากความสามารถ

บท

สิ่งที่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ต้องปฏิบัติเมื่อเดินทางมาถึง มิกอต

เมื่อเดินทางถึงมิกอตแล้ว
เป็นที่ส่งเสริมให้เขาอาบน้ำและใช้น้ำหอม
เนื่องจากมีรายงานของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้เปลื้องอาภรณ์ที่ตัดเย็บออกเมื่อจะครองอิหฺรอมและได้อาบน้ำ
น้ำ ตามที่ได้มีบันทึกไว้ในเศาะฮิห์อัลบุคอรีย์และมุสลิม
จากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่:
«كُنْتُ أَطِيبُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ لِإِحْرَامِهِ قَبْلَ أَنْ يُحْرِمَ، وَلَحْلِهِ قَبْلَ أَنْ يَطُوفَ بِالْبَيْتِ»
“ฉันเคยใช้น้ำหอมให้กับท่านเราะซูลุลลอฮ์
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เพื่อการครองอิหฺรอมของท่าน
ก่อนที่ท่านจะครองอิหฺรอม
และเพื่อการออกจากอิหฺรอมของท่าน
ก่อนที่ท่านจะเฎาะวาฟรอบบัยตุลลอฮ์”¹،

¹ รายงานโดย อัลบุคอรีย์ (1539) และมุสลิม (1189)

และท่านได้สั่งท่านหญิงอาอิซะฮ์
 เมื่อนางมีประจำเดือนขณะที่ได้ทำการอิห์รอมสำหรับอุมเราะฮ์แล้ว ให้ทำการอาบน้ำและทำการอิห์รอมสำหรับหัจญ์
 และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ใช้ให้นางอัสมาฮ์
 บินต์ อุมัยส์ เมื่อเธอได้ให้กำเนิดบุตรที่ซุลฮุลัยฟะฮ์ ให้อาบน้ำ
 ใช้ผ้าทำการปกปิดให้มิดชิด และทำการอิห์รอม¹
 สิ่งนี้จึงเป็นหลักฐานว่า
 สตรีเมื่อเดินทางมาถึงมิกอตในสภาพที่มีประจำเดือนหรือมีเลือดหลังคลอดบุตร
 ให้เธออาบน้ำและทำการอิห์รอมพร้อมกับคนอื่น ๆ
 และให้เธอทำทุกอย่างที่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ทำกัน
 ยกเว้นการฉววาฟรอบบัยตุลลอฮ์ ดังที่ท่านนบี
 ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
 ได้ใช้ให้ท่านหญิงอาอิซะฮ์และนางอัสมาฮ์กระทำเช่นนั้น
 เป็นที่ส่งเสริมสำหรับผู้ที่ต้องการจะครองอิห์รอมให้ดูแลจัดการ
 การหนาว เล็บ ขนในที่ลับ และขนรักแร้
 โดยให้ตัดส่วนที่จำเป็นต้องตัดออก
 เพื่อที่จะได้ไม่ต้องไปตัดมันหลังจากครองอิห์รอมแล้ว
 ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับเขา และเนื่องจากท่านนบี
 ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
 ได้บัญญัติให้บรรดามุสลิมดูแลสิ่งเหล่านี้อยู่ตลอดเวลา
 ดังที่ได้ถูกระบุไว้ในเศาะฮ์ฮ์อัลบะกุรียะฮ์และมุสลิม
 จากท่านอบูฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮุ เล่าว่า
 ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า:

¹ รายงานโดย มุสลิม (1218)

«الْفِطْرَةُ خَمْسٌ: الْخِثَانُ، وَالْإِسْتِحْدَادُ، وَقَصُّ الشَّارِبِ، وَقَلَمُ الْأَطْفَارِ، وَتَنْفُ الْإِبْطِ».

«สิ่งที่เป็นธรรมชาติ 5 ประการคือ การขลิบ การโกนขนสิ่งพึงสงวน การขลิบหนวด การตัดเล็บ และการถอนขนรักแร้»¹

และมีบันทึกในเศาะฮ์ฮ์มุสลิมว่า จากท่านอนัส
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ ได้กล่าวว่า :

«وَقَفْتُ لَنَا فِي قَصِّ الشَّارِبِ، وَقَلَمِ الْأَطْفَارِ، وَتَنْفِ الْإِبْطِ، وَحَلْقِ الْعَانَةِ: أَنَّ لَا نَتْرَكَ ذَلِكَ أَكْثَرَ مِنْ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً».

«ได้มีการกำหนดเวลาแก่เราในการตัดหนวด, การตัดเล็บ, การถอนขนรักแร้, และการโกนขนลับ: ว่าไม่ให้เราปล่อยทิ้งสิ่งนั้นไว้เกินสี่สิบคืน»²

และบันทึกโดยอันนะซาอียฺด้วยสำนวนที่ว่า:

«وَقَفْتُ لَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ»

«وَقَفْتُ» [“ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กำหนดเวลาแก่เรา”]³,

และบันทึกโดยอะหมัด อับูดาวูด และอัตติรมิซียฺ
ด้วยสำนวนของอันนะซาอียฺ ส่วนศีรษะ
ไม่มีบัญญัติให้เอาส่วนใดส่วนหนึ่งออกมาขณะครองอิหฺรอม
ทั้งสำหรับผู้ชายและผู้หญิง

ส่วนเครานั้นหะรอม (ห้าม) โกนหรือตัดในทุกเวลา
แต่เป็นวาญิบที่ต้องไว้และปล่อยให้ยาว

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (5891) และมุสลิม (257)

² รายงานโดย มุสลิม (258)

³ รายงานโดย อันนะซาอียฺ (14)

เนื่องจากมีหลักฐานยืนยันในหนังสือเศาะฮ์ห์ทั้งสอง
จากท่านอับนุ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า กล่าวว่า
ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า:
«خَالِفُوا الْمُشْرِكِينَ، وَقَرُّوا اللَّحَى، وَأَخْفُوا الشَّوَارِبَ».

«จงให้มีความต่างจากบรรดามุชริกีน จงเลี้ยงเครา
และจงเล็มหนวด»¹

และอิหม่ามมุสลิมได้รายงานไว้ในเศาะฮ์ห์ของท่าน
จากท่านอบูฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า:
ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า:
«جُرُّوا الشَّوَارِبَ، وَأَزْخُوا اللَّحَى، خَالِفُوا الْمَجُوسَ».

"พวกท่านจงตัดหนวดและไว้เครา
และจงแตกต่างจากพวกมะญูซีย"²

และความวิบัติได้ทวีความร้ายแรงยิ่งขึ้นในยุคสมัยนี้
เนื่องจากผู้คนจำนวนมากได้ฝ่าฝืนซุนนะฮ์ข้อนี้
และถึงขั้นต่อต้านการไว้เครา
ทั้งยังพึงพอใจในการเลียนแบบบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและสตรี
โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ที่อ้างตนว่ามีความรู้และทำการสอน
นแท้จริงพวกเราทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์
และแท้จริงพวกเราทั้งหลายจะกลับคืนสู่พระองค์
และเราขอให้อัลลอฮ์ทรงโปรดชี้นำทางแก่เราและบรรดามุสลิม
ทั้งปวงให้ปฏิบัติตามซุนนะฮ์ ยึดมั่นในซุนนะฮ์
และเชิญชวนไปสู่ซุนนะฮ์

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (2892) และมุสลิม (259)

² รายงานโดย มุสลิม (260)

คือลัลลอฮอะลัยฮิวะสัลลัม

ได้ห้ามผู้หญิงที่อยู่ในภาวะอิห์รอหมสวมนิคอบและถุงมือ
ส่วนการที่คนทั่วไปบางคนเจาะจงให้การอิห์รอหมของผู้หญิงต้
องเป็นชุดสีเขียวหรือสีดำเท่านั้น โดยไม่รวมสีอื่นนั้น
ถือเป็นสิ่งที่ไม่มีความสำคัญ

หลังจากที่เสร็จสิ้นจากการชำระล้าง การทำความสะอาด
และสามผ้าอิห์รอหมแล้ว
ให้ทำการตั้งเจตนา(เนียต)ด้วยหัวใจในการเข้าทำพิธีที่ต้องกา
รทำ ไม่ว่าจะเป็นหัจญ์หรืออุมเราะฮ์
ด้วยคำกล่าวของท่านนบี คือลัลลอฮอะลัยฮิวะสัลลัม ที่ว่า:

«إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَا نَوَى».

"แท้จริงทุกๆ การงานจะขึ้นอยู่กับที่ตั้งเจตนา
และแท้จริงทุกๆ คนจะได้รับ (การตอบแทน)
ตามที่เขาได้เจตนาไว้"¹.

และมีบัญญัติให้เขากล่าวเปล่งวาจาตามที่ได้ตั้งเจตนาไว้
หากเจตนาของเขาคือการทำอุมเราะฮ์ ก็ให้กล่าวว่า:
"ลับบัยกะ อุมเราะตัน" หรือ "อัลลอฮุมมา ลับบัยกะ
อุมเราะตัน" และหากเจตนาของเขาคือการทำหัจญ์
ก็ให้กล่าวว่า: "ลับบัยกะ หัจญัน" หรือ "อัลลอฮุมมา ลับบัยกะ
หัจญัน" เนื่องจากท่านนบี คือลัลลอฮอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้กระทำเช่นนั้น

และหากเขาตั้งเจตนาทำทั้งสองอย่างพร้อมกัน
ก็ให้กล่าวตลบียะฮ์ว่า: "อัลลอฮุมมา ลับบัยกะ อุมเราะตัน

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1) และมุสลิม (1907)

ระหังญัน"

และที่ดีกว่านั้นคือการเปล่งวาจาตั้งกล่าวให้กระทำหลังจากที่
ชาขึ้นไปอยู่บนยานพาหนะของเขาแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นสัตว์พาหนะ รถมยนต์ หรืออื่นๆ เนื่องจากท่านนบี
คือลัลลอฮฺอะลัยฮิสสลัม

ได้เริ่มกล่าวตัลบียะฮ์หลังจากที่ท่านได้ขึ้นทรงตัวบนสัตว์พา
หนะของท่าน และมันได้เริ่มออกเดินทางจากมิกอตแล้ว

นี่คือทศนะที่ถูกต้องที่สุดจากบรรดาทศนะของปวงปราชญ์

และไม่อนุญาตให้เขาเปล่งเสียงในสิ่งที่ได้ตั้งเจตนาไว้
ยกเว้นเฉพาะในการครองอิหฺรอม

เนื่องจากมีรายงานมาจากท่านนบี

คือลัลลอฮฺอะลัยฮิสสลัม

ส่วนการละหมาด

การเญาะวาฟ

และการปฏิบัติศาสนกิจอื่นๆ

ก็ไม่ควรที่จะเปล่งเสียงถ้อยคำเจตนา (เนียต) ออกมา
จึงไม่ควรกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตั้งเจตนาที่จะละหมาดอย่างนั้นอย่างนี้" หรือ

"ข้าพเจ้าตั้งเจตนาที่จะเญาะวาฟอย่างนั้น"

หากแต่การเปล่งเสียงเช่นนั้นถือเป็นบิดอะฮ์ (อุตริกรรม)

ที่ถูกอุปโลกน์ขึ้นมา และการกล่าวออกมาดังๆ

นั้นยิ่งน่ารังเกียจและเป็นบาปที่หนักหน่วงกว่า

หากการเปล่งเสียงถ้อยคำเจตนา (เนียต)

เป็นสิ่งที่ศาสนาบัญญัติไว้ ท่านนบี

คือลัลลอฮฺอะลัยฮิสสลัม ก็ย่อมจะชี้แจง

และทำให้มันเป็นที่ประจักษ์ชัดแก่ประชาชาติด้วยการกระทำ

หรือคำพูดของท่าน

และบรรพชนผู้ทรงคุณธรรมในยุคแรกก็ย่อมจะปฏิบัติมันมานานแล้ว

เมื่อเรื่องดังกล่าวมิได้มีรายงานจากท่านในปี

คือลัลลอฮอะลัยฮิสสลัม

และจากบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน เราะฎียัลลอฮออันฮุม

ก็เป็นที่รู้กันว่ามันคือบิดอะฮ์ และท่านในปี

คือลัลลอฮอะลัยฮิสสลัม ได้กล่าวว่า:

«وَشَرُّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا، وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَالَّةٌ»

«และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดในกิจการทั้งหลายคือบรรดาสิ่งๆที่อุตริขึ้น
มาใหม่ในศาสนา

และการอุตริกรรมทั้งหมดนั้นคือความหลงผิด»¹ บันทึกโดย
มุสลิม ในหนังสือเศาะฮีห์ของเขา และท่านเราะซูลุลลอฮ์
คือลัลลอฮอะลัยฮิสสลัม กล่าวว่า:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ»

“ผู้ใดที่ทำอุตริกรรมขึ้นในศาสนาของเรา

โดยสิ่งนั้นไม่ใช่มาจากศาสนาแต่อย่างใด

สิ่งนั้นก็ถูกปฏิเสธ”²³

หะดีษบทนี้เป็นที่เห็นพ้องต้องกันว่าถูกต้อง

และในสำนวนของมุสลิม ที่ว่า:

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ».

¹ รายงานโดย มุสลิม (867)

² ได้มีการกล่าวถึงที่มาของหน้านี้แล้ว

³ รายงานโดย อัลบุคอรี (2697) และมุสลิม (1718)

"ใครก็ตามที่ปฏิบัติกิจการใดกิจการหนึ่ง ซึ่งเราไม่ได้ส่งใช้
ดังนั้น กิจการนั้นจะถูกปฏิเสธ"¹

บท

ว่าด้วยบรรดามีกอตเชิงสถานที่ และการกำหนดขอบเขตของมัน

มีกอตมี 5 สถานที่ด้วยกัน คือ:

หนึ่ง: ชุลหุลัยพะธ์ เป็นมีกอตของชาวมะดินะฮ์
ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้คนปัจจุบันว่า: อับยาร์ อะลี

สอง: อัลญุห์พะธ์ เป็นมีกอตของชาวซาม
เป็นหมู่บ้านร้างซึ่งอยู่ใกล้กับรอบิฆ

และผู้คนในปัจจุบันจะครองอิห์รอมจากรอบิฆ

และผู้ใดที่ครองอิห์รอมจากรอบิฆก็ถือว่าได้ครองอิห์รอมจาก
มีกอตแล้ว เนื่องจากรอบิฆนั้นอยู่ก่อนหน้าเพียงเล็กน้อย

สาม: ก็อรุลมะนาซิล เป็นมีกอตของชาวนัจญ์
ปัจจุบันเรียกว่า อัซซัยล์

สี่: ยะลัมลัม เป็นมีกอต (สถานที่ครองอิห์รอม)
ของชาวเยเมน

ห้า: ซาตุ อิร์ก เป็นมีกอต (สถานที่ครองอิห์รอม)
ของชาวอิรัก

และมีกอตเหล่านี้ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้กำหนดไว้สำหรับผู้ที่เราได้กล่าวถึง

และสำหรับผู้ที่ผ่านมาจากนั้น

ซึ่งเป็นผู้ที่มีความประสงค์จะประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮ์

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (2550) และมุสลิม (1718)

แต่เขาจะต้องไม่ตั้งเจตนา (เนียต)

เข้าสู่การประกอบศาสนกิจและไม่กล่าวตัลบียะฮ์

จนกว่าจะถึงเขตมิกอตหรือเข้าใกล้เขตนั้น เนื่องจากท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ไม่ได้ทำการอิห์รอมเว้นแต่จากมิกอต

และสิ่งที่วาญิบสำหรับประชาชาติคือการเจริญรอยตามท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ในเรื่องนี้ เช่นเดียวกับเรื่องอื่นๆ ในศาสนา ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ที่ว่า:

(لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ...)

"โดยแน่นอนยิ่ง

สำหรับพวกเจ้าในเราะซูลของอัลลอฮ์นั้นมีแบบอย่างอันดีงาม ..." (ซูเราะฮ์ อัลอะหฺซาบ : 21) และตามหะดีษของท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ในช่วงหัจญ์อ้อลา ที่ว่า:

«خُذُوا عَلَيَّ مَنَاسِكَكُمْ».

"พวกเจ้าทั้งหลาย จงยึด แบบอย่างจากฉัน จากการประกอบพิธีหัจญ์ของพวกเจ้าทั้งหลาย".

ส่วนผู้ที่มุ่งหน้าไปยังมักกะฮ์และไม่ได้มีเจตนาเพื่อประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮ์ เช่น พ่อค้า คนหาฟืน คนส่งสาส์น และอื่นๆ ในท่านองเดียวกัน

ก็ไม่จำเป็นสำหรับเขาที่จะต้องครองอิห์รอม

เว้นแต่ว่าเขาต้องการจะทำเช่นนั้น

เนื่องด้วยคำกล่าวของท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

¹ รายงานโดย มุสลิม (1297)

ในหะดีษที่ได้กล่าวก่อนหน้านี้

เมื่อท่านได้ระบุถึงบรรดามีกอตว่า:

«هُنَّ لَهُنَّ، وَلَمْ يَأْتِ عَلَيْهِنَّ مِنْ غَيْرِ أَهْلِهِنَّ، مِمَّنْ أَرَادَ الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ»

"สถานที่นี้มีไว้สำหรับพวกเขาและสำหรับใครก็ตามที่เดินทางผ่านมาจากที่นั่น ซึ่งไม่ใช่ชาวเมืองนั้น

ที่ต้องการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะห์"¹,

ดังนั้นจึงเป็นที่เข้าใจได้ว่า

ผู้ใดที่ผ่านมิกอตโดยไม่ได้มีเจตนาเพื่อประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะห์ ก็ไม่จำเป็นต้องทำการครองอิหฺรอม

และนี่คือส่วนหนึ่งจากความเมตตาของอัลลอฮ์ที่มีต่อปวงบ่าวของพระองค์

และการอำนวยความสะดวกของพระองค์แก่พวกเขา ดังนั้นมวลการสรรเสริญและการขอบคุณเป็นสิทธิของพระองค์สำหรับสิ่งดังกล่าว และสิ่งที่สนับสนุนเรื่องนี้เป็น การที่ท่านนับถือลัทธิอะลิสลาม

เมื่อท่านได้มาถึงมักกะฮ์ในปีแห่งการพิชิต

ท่านไม่ได้ครองอิหฺรอม

แต่ท่านได้เข้าไปในเมืองในสภาพที่บนศีรษะของท่านมีหมวกเหล็ก

เนื่องจากในขณะนั้นท่านไม่ได้มีความประสงค์ที่จะทำหัจญ์หรืออุมเราะห์

แต่ทว่าท่านประสงค์เพียงแค่การเปิดเมืองและขจัดสิ่งที่เป็นชริกที่มีอยู่ในนั้นออกไป

¹ ได้มีการกล่าวถึงที่มาของหะดีษนี้ก่อนหน้านี้แล้ว

แต่ผู้ที่ต้องการทำอุมเราะฮ์ในขณะที่เขาอยู่ในเขตหะรอม ก็ให้เขาออกไปยังนอกเขตหะรอมและทำการอิห์รอมสำหรับอุมเราะฮ์จากที่นั่น เนื่องจากเมื่อท่านหญิงอาอิชะเราะฎียัลลอฮุอันฮา ได้ขอทำอุมเราะฮ์จากท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม ท่านจึงได้สั่งให้อับดุลเราะห์มาน พี่ชายของนาง

พานางออกไปยังนอกเขตหะรอมเพื่อทำการอิห์รอมจากที่นั่น สิ่งนี้จึงเป็นหลักฐานที่ชี้ว่าผู้ทำอุมเราะฮ์จะไม่ทำการอิห์รอมสำหรับอุมเราะฮ์จากในเขตหะรอม

หากแต่จะทำการอิห์รอมจากนอกเขตหะรอม

และหะดีษบทนี้เป็นหะดีษที่ทำหน้าที่กำหนดขอบเขตและจำกัดความหมายของหะดีษของอิบน์ अबาสที่ได้อ่านมาก่อนหน้านี้ และชี้ให้เห็นว่าในคำกล่าวของท่านที่ว่า:

«حَتَّى أَهْلُ مَكَّةَ يُهْلُونَ مِنْ مَكَّةَ»

"จนกระทั่งชาวมักกะฮ์กล่าวอิฮฺลาลจากมักกะฮ์"¹,

มันคือการเริ่มอิห์รอมเพื่อทำฮัจญ์ ไม่ใช่เพื่อทำอุมเราะฮ์ เนื่องจากหากการเริ่มอิห์รอมเพื่อทำอุมเราะฮ์เป็นที่ยอนุญาตจากเขตหะรอมแล้ว ก็คงจะมีการอนุญาตแก่ท่านอาอิชะเราะฎียัลลอฮุอันฮา ในเรื่องนั้น และคงไม่ให้นางต้องลำบากออกไปยังนอกเขตหะรอม และนี่คือเรื่องที่ชัดเจน และเป็นทัศนะของอุละมาอ์ส่วนใหญ่ (ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาต่อพวกเขา)

¹ ได้มีการกล่าวถึงที่มาของหะดีษนี้ก่อนหน้านี้แล้ว

และเป็นสิ่งที่รอบคอบกว่าสำหรับผู้ศรัทธา
เนื่องจากการปฏิบัติตามหะดีษทั้งสองบทไปพร้อมๆ กัน
และอัลลอฮ์คือผู้ทรงประทานความสำเร็จ

ส่วนการที่ผู้คนบางส่วนทำอุมเราะฮ์ซ้ำๆ
ภายหลังจากทำหัจญ์เสร็จแล้ว จากตันอีม หรืออัลญิฮ์รอนะฮ์
หรือที่อื่นๆ ทั้งๆ
ที่พวกเขาได้ทำอุมเราะฮ์ก่อนหน้าการทำหัจญ์ไปแล้วนั้น
ไม่มีหลักฐานใดๆ มาบ่งชี้ถึงการอนุญาตให้กระทำได้
ยิ่งไปกว่านั้น หลักฐานต่างๆ

ยังบ่งชี้ว่าการละทิ้งการกระทำดังกล่าวนั้นดีกว่า
เนื่องจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
และบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน เราะฎียัลลอฮุอันฮุม
ไม่ได้ทำอุมเราะฮ์หลังจากที่พวกเขาเสร็จสิ้นจากการทำหัจญ์
ส่วนท่านหญิงอาอิชะฮ์ที่ได้ทำอุมเราะฮ์จากตันอีมนั้น
เป็นเพราะนางไม่ได้ทำอุมเราะฮ์พร้อมกับผู้คนในขณะที่เตี
นทางเข้ามัสกิดเนื่องจากการมีประจำเดือน

ดังนั้นนางจึงได้ขอต่อท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
เพื่อที่จะทำอุมเราะฮ์ทดแทนอุมเราะฮ์ของนางที่ได้ทำการอิหฺร
อมมาจากมัสกิด ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
จึงได้ตอบรับคำขอของนาง

ดังนั้นนางจึงได้รับอุมเราะฮ์ถึงสองครั้ง
คืออุมเราะฮ์ที่ทำพร้อมกับหัจญ์ของนาง
และอุมเราะฮ์เดี่ยวครั้งนี้

ดังนั้นใครก็ตามที่มีสภาพเช่นเดียวกับท่านหญิงอาอิชะฮ์
ก็สามารถทำอุมเราะฮ์ได้หลังจากเสร็จสิ้นจากการทำหัจญ์

เพื่อเป็นการปฏิบัติตามหลักฐานทั้งหมด

และเพื่อเป็นการผ่อนปรนให้แก่มุสลิม

และเป็นที่แน่นอนว่า

การที่บรรดาผู้ประกอบพิธีหัจญ์ไปทำอุมเราะห์อีกครั้งหลังจากเสร็จสิ้นพิธีหัจญ์แล้ว

นอกเหนือจากอุมเราะห์ที่พวกเขาทำเมื่อเข้าสู่มكةฮ์นั้น

ย่อมสร้างความยากลำบากแก่ทุกคน

และเป็นสาเหตุให้เกิดความแออัดและอุบัติเหตุต่างๆ

อีกทั้งยังเป็นการกระทำที่ขัดต่อแนวทางของท่านนบี

คือลลลอฮะอะลัยฮิวะสัลลัม

และสุนนะฮ์ของท่าน

และอัลลอฮ์คือผู้ทรงประทานความสำเร็จ

บท

ข้อตัดสิน(หุกุม)ของผู้ที่เดินทางมาถึงมكةฮ์นอก เหนือจากช่วงเดือนหัจญ์

ผู้ที่เดินทางมาถึงมكةฮ์นั้นมีอยู่ 2 กรณี คือ:

กรณีที่หนึ่ง:

สำหรับผู้เดินทางไปถึงในช่วงเวลาอื่นนอกเหนือจากเดือนต่างๆ ของช่วงหัจญ์ เช่น เดือนเราะมะฎอนและชะอ์บาน ดังนั้นสุนนะฮ์สำหรับเขาคือให้ครองอิหฺรอมเพื่อทำอุมเราะฮ์ โดยให้ตั้งใจแน่วแน่ในใจและกล่าวออกมาเป็นคำพูดว่า:

"ลับบัยกะ อุมเราะฮ์ตัน" หรือ "อัลลอฮุมมะ ลับบัยกะ อุมเราะฮ์ตัน"

จากนั้นให้กล่าวตลบียะฮ์ตามบทตลบียะฮ์ของท่านนบี

คือลลลอฮะอะลัยฮิวะสัลลัม ซึ่งมีดังนี้:

«لَيْتَكَ اللَّهُمَّ لَيْتَكَ، لَيْتَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَيْتَكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكُ، لَا شَرِيكَ
لَكَ».

«لَيْتَكَ اللَّهُمَّ لَيْتَكَ، لَيْتَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَيْتَكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكُ»
«لَا شَرِيكَ لَكَ» ความว่า "ข้าพระองค์ได้ตอบรับพระองค์แล้ว
โอ้อัลลอฮ์ ข้าพระองค์ได้ตอบรับพระองค์
ข้าพระองค์ได้ตอบรับพระองค์ ไม่มีภาคใดสำหรับพระองค์
ข้าพระองค์ได้ตอบรับพระองค์แท้จริงการสรรเสริญทั้งมวล
ความโปรดปรานทั้งสิ้น

และอำนาจการปกครองทั้งหมดเป็นของพระองค์
"ไม่มีภาคใดสำหรับพระองค์"¹.

และให้เขากล่าวตัลบียะฮ์นี้ให้มาก และรำลึกถึงอัลลอฮ์
สุหฺนอะฮฺวะตะอาลา จนกระทั่งเดินทางถึงบัยตุลลอฮ์
เมื่อเดินทางถึงแล้วให้หยุดกล่าวตัลบียะฮ์
และให้ฎอวาฟรอบบัยตุลลอฮ์เจ็ดรอบ
และละหมาดสองร็อกอะฮ์หลังมะกอมอิบรอฮีม
จากนั้นให้ออกไปยังเนินเขาเศาะฟา
และทำการสะแอระหว่างเนินเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์เจ็ดเที่ยว
แล้วจึงโกนผมบนศีรษะของเขาหรือตัดให้สั้น
และด้วยการกระทำดังกล่าว อุมเราะฮ์ของเขาก็เสร็จสมบูรณ์
และทุกสิ่งที่เคยเป็นที่ต้องห้ามสำหรับเขาในขณะครองอิหรอ
มก็จะกลายเป็นที่อนุญาต

กรณีที่สอง:

คือการเดินทางถึงมิกออตในเดือนแห่งการทำหัจญ์ ซึ่งได้แก่

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1549) และมุสลิม (1184)

เดือนเขาวาล

เดือนซุลเกาะฮ์ตะฮ์

และสิบวันแรกของเดือนซุลหิจญะฮ์

สำหรับกรณีเช่นนี้

เขาสามารถเลือกได้ระหว่างสามรูปแบบ

คือ

การทำหัจญ์เพียงอย่างเดียว การทำอุมเราะฮ์เพียงอย่างเดียว

หรือการทำทั้งสองอย่างรวมกัน

เพราะท่านนบี

คือลัลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม

เมื่อเดินทางถึงมิกอตในเดือนซุลเกียฮ์ตะฮ์

ในช่วงที่ทำหัจญ์อ้อลา

ได้ให้บรรดาสาวกของท่านเลือกระหว่างพิธีกรรมทั้งสามรูปแบบนี้

แต่สุนนะฮ์สำหรับกรณีนี้เช่นกัน

คือ

หากเขาไม่มีสัตว์ฮัตยมาด้วย

ก็ให้เขาทำการครองอิหฺรอมเพื่ออุมเราะฮ์

และให้ปฏิบัติเหมือนดังที่เราได้กล่าวไว้สำหรับผู้ที่เดินทางถึง

มิกอตนอกช่วงเดือนของหัจญ์

เพราะท่านนบี

คือลัลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม

ได้ส่งบรรดาสาวกของท่าน

เมื่อพวกเขาเข้าใกล้มักกะฮ์

ให้เปลี่ยนการครองอิหฺรอมของพวกเขาเป็นการทำอุมเราะฮ์

และท่านได้เน้นย้ำเรื่องนี้กับพวกเขาที่มักกะฮ์

ดังนั้นพวกเขาจึงได้เฎาะวาฟ

สะแอ

ตัดผม

และพ้นจากสภาวะอิหฺรอม เพื่อปฏิบัติตามคำสั่งของท่านนบี

คือลัลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม

ยกเว้นผู้ที่มีสัตว์ฮัตยมาด้วย

ซึ่งท่านนบี

คือลัลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม

ได้สั่งให้เขาคงอยู่ในสภาวะอิหฺรอมต่อไป

จนกว่าจะพ้นจากสภาวะอิหฺรอมในวันนะหฺร(วันที่

10

ชุลอิจญะฮ์) และขุนนะฮ์สำหรับผู้ที่นำสัตว์ฮัตย์มาด้วย
 คือให้ทำการครองอิห์รอมเพื่อหัจญ์และอุมเราะฮ์พร้อมกัน
 เนื่องจากท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสลัลม
 ได้ปฏิบัติเช่นนั้น และท่านได้นำสัตว์ฮัตย์มาด้วย
 และได้ส่งบรรดาสาวกของท่านที่นำสัตว์ฮัตย์มาด้วยซึ่งได้ทำ
 การอิห์รอมเพื่ออุมเราะฮ์ไปแล้ว
 ให้ทำการอิห์รอมเพื่อหัจญ์พร้อมกับการทำอุมเราะฮ์ของเขา
 และจะยังไม่ออกจากอิห์รอมจนกว่าจะออกจากอิห์รอมของทั้ง
 สองพร้อมกันในวันนะฮ์ร
 และหากผู้ที่นำสัตว์ฮัตย์มาด้วยได้ทำการครองอิห์รอมเพื่อหัจ
 ญ์เพียงอย่างเดียว
 ก็ให้คงอยู่ในสภาพอิห์รอมของเขาต่อไปเช่นกันจนกว่าจะออ
 กจากอิห์รอมในวันนะฮ์ร เช่นเดียวกับผู้ที่ทำหัจญ์แบบกิรอน
 และจากสิ่งนี้ทำให้ทราบว่
 ผู้ที่ทำการครองอิห์รอมเพื่อหัจญ์เพียงอย่างเดียว
 หรือเพื่อฮัจญ์และอุมเราะฮ์พร้อมกัน
 และเขาไม่มีสัตว์ฮัตย์มาด้วย
 ไม่สมควรสำหรับเขาที่จะยังคงอยู่ในอิห์รอมของเขาต่อไป
 แต่ทว่า
 ขุนนะฮ์สำหรับเขาคือการเปลี่ยนการครองอิห์รอมของเขาให้
 เป็นอุมเราะฮ์ โดยทำการญะวาฟ สะแอ ตัดผม
 และออกจากอิห์รอม ดังที่ท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสลัลม
 ได้ส่งบรรดาสาวกของท่านที่ไม่ได้นำสัตว์ฮัตย์มาด้วยให้ปฏิบัติ
 เช่นนั้น ยกเว้นว่าเขาจะเกรงกลัวว่าจะพลาดการทำหัจญ์
 เนื่องจากเขาเดินทางมาถึงล่าช้า

ก็ไม่มีปัญหาแต่อย่างใดที่เขาจะยังคงอยู่ในอิหรอมของเขาต่อไป และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้ดียิ่ง

และหากผู้ครองอิหรอมเกรงว่าจะไม่สามารถประกอบพิธีชองตนให้สำเร็จได้ เนื่องจากป่วย หรือเกรงกลัวศัตรู และสาเหตุอื่นทำนองเดียวกัน

ก็เป็นที่ยอมรับให้เขากล่าวขณะครองอิหรอมว่า: "พะอิน สะบะชะนี ฮาบิซุน พะมะหิลลี หัยษุ สะบัสตะนี" "ความว่า" ดังนั้น

หากมีสิ่งใดมาขัดขวางข้าพระองค์ไว้สถานที่ที่ข้าพระองค์จะปลดจากอิหรอม ก็อยู่ ณ ที่ที่พระองค์ทรงกักขวางข้าพระองค์ไว้"

ทั้งนี้เนื่องจากหะดีษของดูบาอะฮ์ บินติ อัชชูบัยรฺ เราะฎียัลลอฮุอันฮา ที่นางได้กล่าวว่า: "โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ฉันต้องการประกอบพิธีหัจญ์แต่ฉันไม่ค่อยสบายใจ" ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม จึงกล่าวแก่นางว่า:

«حُجِّي وَاسْتَرْطِي أَنْ مَحَلِّي حَيْثُ حَبَسْتَنِي»

"จงทำหัจญ์เถิด และจงตั้งเงื่อนไขว่า หากฉันถูกขัดขวาง (ไม่ให้ไปต่อ) สถานที่ที่ฉันจะพ้นจากอิหรอม (สถานะการทำหัจญ์) คือ ณ จุดที่ฉันถูกกักกันไว้"¹
บันทึกโดย อัลบุคอรี และมุสลิม

ประโยคนี้ของเงื่อนไขนี้คือ:

หากผู้ที่ทำการอิหรอมประสบกับสิ่งที่ขัดขวางไม่ให้เขาประกอบพิธีกรรมได้สำเร็จ เช่น การเจ็บป่วย

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (5089) และมุสลิม (1207)

หรือการถูกศัตรูขัดขวาง
ก็เป็นที่น่าอับอายสำหรับเขาที่จะทำการทะเลาะวิวาทได้
โดยไม่มีคามผิดใดๆ สำหรับเขา

บท

ข้อบัญญัติเกี่ยวกับการทำหัจญ์ของเด็กเล็ก ว่าจะนับเป็นหัจญ์ที่เป็นภาคบังคับได้หรือไม่

การทำหัจญ์ของเด็กชายและเด็กหญิงตัวเล็กนั้นถือว่าใช้ไ
ด้ เนื่องด้วยมีรายงานในเศาะฮ์หฺมุสลิม จากท่านอิบนุ อับบาส
เราะฎียัลลอฮูอันฮูมา
ว่ามีหญิงคนหนึ่งได้อุ้มเด็กชายคนหนึ่งขึ้นมาหาท่านนบี
คือลัลลอฮะลียฮะสลัม แล้วนางได้กล่าวว่า:
"โอ้ท่านเราะสุลุลลอฮ์ เด็กคนนี้ทำหัจญ์ได้หรือไม่?"
ท่านนบีจึงกล่าวว่า:

«نَعَمْ، وَلَكَ أَجْرٌ».

«ใช่แล้ว และเธอก็จะได้รับการตอบแทน»¹

และในเศาะฮ์หฺอัลบุคอรี
จากการรายงานของท่านอัซซาอิบ บิน ยะซีด
เราะฎียัลลอฮูอันฮู ได้กล่าวว่า:
"ฉันได้ถูกพาไปทำหัจญ์พร้อมกับท่านเราะสุลุลลอฮ์
คือลัลลอฮะลียฮะสลัม ในขณะที่ฉันมีอายุเจ็ดขวบ"²
แต่การทำหัจญ์ครั้งนี้ไม่ได้ทำให้หัจญ์ฟรฎุนั้นหลุดจากพวกเ
ขาทั้งสองไป

¹ รายงานโดย มุสลิม (1336)

² รายงานโดย อัลบุคอรี (1858)

และเช่นเดียวกันนี้ บ่าวชายและบ่าวหญิงที่เป็นทาสนั้น
การประกอบพิธีหัจญ์ของพวกเขายอมใช้ได้
แต่ใช้แทนหัจญ์ที่เป็นฟรฎุไม่ได้
ทั้งนี้ตามที่มีหลักฐานจากหะดีษของท่านอิบนุ อับบาส
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ ว่าท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้กล่าวว่า:

«أَيُّمَا صَبِيٍّ حَجَّ، ثُمَّ بَلَغَ الْجُنْثَ، فَلَعَلَّهِ أَنْ يَحُجَّ حَجَّةً أُخْرَى، وَأَيُّمَا عَبْدٍ حَجَّ، ثُمَّ
أَعْتَقَ، فَلَعَلَّهِ حَجَّةً أُخْرَى»

“เด็กคนใดก็ตามที่ทำหัจญ์ แล้วเขาได้บรรลุนิติภาวะ
ก็จำเป็นที่เขาจะต้องทำหัจญ์อีกครั้งหนึ่ง
และทาสคนใดก็ตามที่ทำหัจญ์ แล้วเขาถูกปล่อยให้เป็นไท
ก็จำเป็นที่เขาจะต้องทำหัจญ์อีกครั้งหนึ่ง”¹ บันทึกโดย อิบนุ
อะบี ชัยบะฮ์ และอัลบัยฮะกี ยด้วยสายรายงานที่หะสัน

หากเด็กชายยังไม่ถึงวัยที่สามารถแยกแยะได้
ให้ผู้ปกครองของเขาตั้งเจตนาอิห์รอมแทนเขา
โดยให้เขาถอดเสื้อผ้าที่มีรอยเย็บออกและกล่าวตัลบิยะฮ์แทน
เขา และด้วยเหตุนี้ เด็กชายจึงเข้าสู่สภาวะการครองอิห์รอม
เขาจึงถูกห้ามจากสิ่งที่ผู้ครองอิห์รอมที่เป็นผู้ใหญ่ถูกห้าม
และเช่นเดียวกันกับเด็กหญิงที่ยังไม่ถึงวัยที่สามารถแยกแยะได้

ผู้ปกครองของเธอก็จะต้องตั้งเจตนาอิห์รอมและกล่าวตัลบิยะฮ์
แทนเธอ และด้วยเหตุนี้ เธอจึงเข้าสู่สภาวะการครองอิห์รอม
และเธอจะถูกห้ามจากสิ่งที่ผู้ครองอิห์รอมที่เป็นสตรีผู้ใหญ่ถูก
ห้าม

¹ รายงานโดย อิบนุ อับี ชัยบะฮ์ (4/444)

และทั้งคู่ควรจะอยู่ในสภาพที่สะอาดทั้งเสื้อผ้าและร่างกายในขณะทำการแกะวอฟ

เพราะการแกะวอฟนั้นคล้ายกับการละหมาด

และความสะอาดบริสุทธิ์เป็นเงื่อนไขสำหรับความถูกต้องของการละหมาด

และหากเด็กชายและเด็กหญิงเป็นผู้ที่รู้ความแล้ว
(มุมัยยิซ)

พวกเขาจะต้องครองอิห์รอมด้วยการอนุญาตจากผู้ปกครองของพวกเขา

และให้ปฏิบัติเมื่อจะครองอิห์รอมเช่นเดียวกับที่ผู้ใหญ่ปฏิบัติ เช่น การอาบน้ำ การประพรมน้ำหอม และอื่นๆ ที่คล้ายกัน และผู้ปกครองของพวกเขาก็คือผู้ที่รับผิดชอบดูแลกิจการและผลประโยชน์ของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นบิดา มารดา หรือบุคคลอื่นก็ตาม

และผู้ปกครองจะปฏิบัติแทนพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง เช่น การขว้างเสาหิน และอื่นๆ ที่คล้ายกัน และจำเป็นสำหรับพวกเขาทั้งสองที่จะต้องปฏิบัติศาสนพิธีในส่วนที่นอกเหนือจากนั้นด้วยตนเอง เช่น

การรูกูฟที่ทุ่งอะเราะเะพะฮ์

การפקค่างแรมที่ทุ่งมีนาและมุขตะลีพะฮ์

การฉวาวฟและสะแอ

หากพวกเขาทั้งสองไม่สามารถทำการแกะวอฟและสะแอได้ ก็ให้ผู้อื่นนำพวกเขาไปประกอบพิธีดังกล่าวในสภาพที่ถูกอุ้ม และเป็นการดีที่สุดสำหรับผู้ที่ถูกอุ้มพวกเขา

ที่จะไม่ทำให้การแกะวอฟและการสะแอเป็นการกระทำร่วมกัน

ระหว่างตนเองกับพวกเขาทั้งสอง
แต่ให้เขาตั้งเจตนาเฝ้าระวังและระแวดระวังพวกเขาทั้งสอง
แล้วจึงทำการเฝ้าระวังและระแวดระวังตนเองแยกต่างหาก
ทั้งนี้เพื่อความรอบคอบในการประกอบศาสนกิจ
และเพื่อเป็นการปฏิบัติตามหะดีษอันทรงเกียรติ:

«دَعْ مَا يَرِيكَ إِلَى مَا لَا يَرِيكَ».

"ท่านจงละทิ้งสิ่งที่ทำให้ท่านคลุมเครือ
แล้วไปยึดเอาสิ่งที่มีได้ทำให้ท่านคลุมเครือ"¹

หากผู้ที่อุมม์ได้ตั้งเจตนาตอวาฟสำหรับตนเองและสำหรับผู้ที่ถูก
อุมม์ ก็ถือว่าไช้ได้ตามทัศนะที่ถูกต้องที่สุดในสองทัศนะ
เพราะท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิซซาลัม
ไม่ได้สั่งสตรีที่มาถามท่านเกี่ยวกับการทำหัจญ์ของเด็ก
ให้ทำการตอวาฟให้แก่เด็กแต่เพียงผู้เดียว
และหากว่าสิ่งนั้นเป็นข้อบังคับ แน่แน่นอนว่าท่านนบี
คือลัลลอฮุอะลัยฮิซซาลัม ก็จะชี้แจงให้กระจ่างแล้ว
และอัลลอฮ์คือผู้ทรงประทานความสำเร็จ

พึงสั่งให้เด็กชายและเด็กหญิงที่รู้ความแล้วให้มีความสะอาด
จากอะดัชและนะญิสก่อนที่จะเริ่มทำการเฝ้าระวัง
เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ที่ครองอิห์รอม
สำหรับการครองอิห์รอมแทนเด็กชายและเด็กหญิงเล็กๆ
นั้นไม่เป็นวาญิบสำหรับผู้ปกครองของพวกเขา
แต่หว่ามันเป็นสุนนะฮ์ หากได้กระทำเช่นนั้นก็จะได้รับผลบุญ

¹ รายงานโดย อัตติรมิซียฺ (2518)

และหากละทิ้งก็ไม่มีบาปสำหรับเขา
และอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้ดียิ่ง

บท

คำชี้แจงเกี่ยวกับสิ่งต้องห้ามของการครองอิห์รอ ม และสิ่งทีอนุญาตสำหรับผู้ครองอิห์รอ

หลังจากมีเจตนาเข้าครองอิห์รอแล้ว
ไม่อนุญาตให้ผู้แสวงบุญ - ไม่ว่าจะเป็ชายหรือหญิง -
เอาสิ่งใดออกจากผมหรือขน(ถอน ตัดหรือโกน) หรือตัดเล็บ
หรือใช้น้ำหอม

และไม่อนุญาตสำหรับผู้ชายโดยเฉพาะที่จะสวมใส่เสื้อผ้า
ที่ตัดเย็บตามรูปทรงของอวัยวะ ไม่ว่าจะคลุมทั้งร่างกาย เช่น
เสื้อ หรือคลุมเพียงบางส่วน เช่น เสื้อชั้นใน กางเกง
รงเท้าหุ้มข้อเท้า และถุงเท้า

ยกเว้นในกรณีที่เขาหาผ้าอิฮารไม่ได้
ก็อนุญาตให้เขาสวมกางเกงได้ และเช่นเดียวกัน
ผู้ที่หารองเท้าแตะไม่ได้

ก็อนุญาตให้เขาสวมรองเท้าหุ้มข้อเท้าได้โดยไม่ต้องตัด
เนื่องจากมีหะดีษจากท่านอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า
ที่บ้านทีกในเศาะฮ์หฺทั้งสอง ว่าท่านนบี
ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า:

«مَنْ لَمْ يَجِدْ نَعْلَيْنِ، فَلْيَلْبَسْ خُفَّيْنِ، وَمَنْ لَمْ يَجِدْ إِزَارًا، فَلْيَلْبَسْ سَرَاوِيلَ».

"ผู้ใดที่ไม่พบร่องเท้าแต่สองข้าง
ก็ให้เขาสวมใส่ถุงเท้าหนึ่งสองข้าง และผู้ใดที่ไม่พบผ้านุ่ง
ก็ให้เขาสวมใส่กางเกง"¹

สำหรับสิ่งที่ปรากฏในหะดีษของอิบนุ อุมร์
เราะฎียัลลอฮูอันฮูมา
เกี่ยวกับคำสั่งให้ตัดร่องเท้าคุณเมื่อมีความจำเป็นต้องสวมมัน
เนื่องจากไม่มีร่องเท้าแต่ ถือเป็นสิ่งที่ถูกยกเลิก (มันสุค)
เนื่องจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้มีบัญชาเช่นนั้นที่นครมะดีนะฮ์
เมื่อท่านถูกถามว่าผู้ครองอิหฺรอมจะสวมใส่สิ่งใดได้บ้าง
ต่อมาเมื่อท่านได้กล่าวคุณบะฮ์แก่ผู้คนที่อะเราะฟาต
ท่านได้อนุญาตให้สวมร่องเท้าคุณได้ในกรณีที่ไม่มียาร่องเท้าแต่
ะ โดยไม่ได้สั่งให้ตัดมัน
ซึ่งในคุณบะฮ์ครั้งนี้มีผู้ที่ยังไม่เคยได้ยินคำตอบของท่านที่มะดี
นะฮ์เข้าร่วมฟังด้วย
และการชี้แจงล่าช้าเกินกว่าเวลาที่จำเป็นนั้นเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาต
ต ดังเป็นที่ทราบกันในหลักวิชาอุศูลหะดีษและอุศูลฟิกฮ์
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการยืนยันถึงการยกเลิกคำสั่งให้ตัดร่องเท้า
คุณ และหากว่าการตัดนั้นเป็นสิ่งจำเป็น (วาญิบ) แล้วไซร้
แน่นอนว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ก็ย่อมจะชี้แจงไว้ และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้ดียิ่ง
อนุญาตให้ผู้ที่ยังครองอิหฺรอมสวมใส่คุณที่อยู่ต่ำกว่าข้อเท้า
ได้ เนื่องจากถูกจัดอยู่ในประเภทเดียวกับร่องเท้าแต่

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1841) และมุสลิม (1179)

และอนุญาตให้เขาผูกผ้าอิซาร์
และรัดด้วยเชือกหรือสิ่งที่คล้ายกันได้
เนื่องจากไม่มีหลักฐานที่บ่งชี้ถึงการห้าม
และอนุญาตให้ผู้ที่ครองอิห์รอมอาบน้ำ ล้างศีรษะ
และเกาได้เมื่อมีความจำเป็น โดยให้กระทำอย่างนุ่มนวล
หากมีเส้นผมร่วงหล่นจากศีรษะด้วยสาเหตุนั้น
ก็ไม่ต้องมีความผิดใดๆ แก่เขา

และไม่อนุญาตให้สตรีที่ทำการอิห์รอมสวมใส่สิ่งที่ตัดเย็บ
สำหรับใบหน้า เช่น บุรกอฮ์และนิกอบ หรือสำหรับมือ เช่น
ถุงมือ เนื่องจากคำกล่าวของท่านนบี
คือลัลลอลฮุอะลัยฮิอะสลัลัม ที่ว่า:

«وَلَا تَنْتَقِبِ الْمَرْأَةُ الْمُحْرَمَةُ، وَلَا تَلْبَسِ الْقَفَّازِينَ»

«ผู้หญิงที่ทำการอิห์รอม ห้ามสวมนิกอบ (ผ้าคลุมหน้า)
และห้ามสวมใส่ถุงมือ»¹ บันทึกโดย อัล-บุคอรี¹ ถุงมือ:
คือสิ่งที่เย็บหรือทอขึ้นให้พอดีกับมือ
ทำจากขนสัตว์หรือฝ้ายหรืออื่นๆ

และอนุญาตให้เธอสวมใส่สิ่งที่เย็บนอกเหนือจากนั้น เช่น
เสื้อ กางเกง รองเท้าคุฟ ถุงเท้า และอื่นๆ ในท่านอนั้น

และเช่นเดียวกัน

อนุญาตให้นางปลอยผ้าคลุมหัวลงมาบนใบหน้าของนางหาก
มีความจำเป็น โดยไม่ต้องมีที่รัด
และหากผ้าคลุมหัวสัมผัสใบหน้าของนาง
ก็ไม่ใช่ไรสำหรับนาง เพราะหะดิษที่ท่านหญิงอาอิชะฮ์

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1838)

เราะฎียัลลอฮฺอันฮา

กล่าวว่า:

«บรรดาขบวนผู้เดินทางเคยผ่านพวกเราไป

ขณะที่พวกเราอยู่กับท่านเราะสุลุลลอฮ์

คือลัลลอฮฺออลัยฮิอะสลัม

ในสภาพครองอิหฺรอม,

เมื่อพวกเขามาอยู่ตรงหน้าพวกเรา

สตรีคนหนึ่งในหมู่พวกเราก็จะปล่อยชายญิลาบของนางจา

กศิระลงมาปิดใบหน้า, และเมื่อพวกเขาผ่านพวกเราไปแล้ว

พวกเราก็จะเปิดมันออก»¹

บันทึกโดยอบูดาวูด

และอิบนุมาญะฮ์

และบันทึกโดยอัลดตารุฎนียฺจากหะดีษของอุมมุสะละมะฮ์เช่น

เดียวกัน

เช่นเดียวกัน

อนุญาตให้นางปิดมือของนางด้วยเสื้อผ้าของนางหรือสิ่งอื่น

และนางต้องปิดใบหน้าและมือของนางหากอยู่ต่อหน้าชายแป

ลหกหน้า เนื่องจากเป็นเอาเราะฮ์ จากดำรัสของอัลลอฮ์

สุบหานะฮฺวะตะอาลา ที่ว่า:

{وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ...}

และอย่าเปิดเผยความงามของพวกนางเว้นแต่แก่สามีของพวก

นาง (ซูเราะฮ์ อันนุร : 31)

และไม่ต้องสงสัยเลยว่าใบหน้าและมือทั้งสองเป็นสิ่งประดับที่ยั

งใหญ่ที่สุด

และในส่วน of ใบหน้านั้นมีความสำคัญและยิ่งใหญ่ยิ่งกว่า

า และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

¹ รายงานโดย อบูดาวูด (1833)

(...وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ...)

และเมื่อพวกเจ้าขอสิ่งใดจากพวกนาง
ก็จงขอพวกนางจากหลังม่าน
เช่นนั้นแหละเป็นการบริสุทธิ์อย่างยิ่งแก่จิตใจของพวกเจ้าและ
จิตใจของพวกนาง (ซูเราะฮ์ อัล-อะห์ซาบ : 53)

ส่วนสิ่งที่ผู้หญิงจำนวนมากปฏิบัติกันจนเป็นปกติ
โดยการใส่ที่คาดศีรษะไว้ใต้ผ้าคลุมหัวเพื่อยกมันให้พ้นจากโ
บหน้าของพวกนางนั้น

ไม่มีรากฐานในบัญญัติของศาสนาเท่าที่เราทราบ
และหากว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ศาสนานุญาต ท่านเราะฮ์ลุ
คือลัลลอลอะลัยฮะสัลลัม

ก็ยอมจะชี้แจงมันแก่ประชาชาติของท่าน
และไม่อนุญาตให้ท่านนิ่งเงียบเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว

ผู้แสวงบุญชายและหญิงสามารถซักเสื้อผ้าที่ตนครองอิหฺรอมอยู่ได้จากความสกปรกหรือสิ่งอื่นใด และสามารถเปลี่ยนเป็นชุดอื่นได้

และไม่อนุญาตให้เขาสวมใส่เสื้อผ้าใดๆ
ที่สัมผัสกับหญ้าแห้งหรือวัชพืชรบกวน เพราะท่านนบี
คือลัทธิลอบฮะลียะฮ์ ได้ห้ามสิ่งนั้น ในหะดีษของอิบนุ
อุมร์ เราะฎียัลลอฮ์อันฮมา

และผู้ที่ครองอิหร่อมจำเป็นต้องละทิ้งการพุดจาลามก
การฝ่าฝืน และการโต้เถียง ดังดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า
:

﴿الْحَجَّ أَشْهَرُ مَعْلُومَاتٍ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفْتٍ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ...﴾

(ระยะเวลา)

การทำหัจญ์นั้นมีหลายเดือนอันเป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว ดังนั้น ผู้ใดที่วาญิบสำหรับเขาซึ่งการประกอบพิธีหัจญ์ในเดือนเหล่านั้น เขาจะต้องไม่มีการสมสู่ ไม่พูดจาหยาบคาย และไม่มีการวิวาทกันในขณะที่ทำหัจญ์... (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 197)

มีหะดีษที่เศาะฮิห์ โดยที่ท่านนบี
คือลัลลอฮฺอะลียฮิสสลาม กล่าวว่า:

«مَنْ حَجَّ، فَلَمْ يَرْفُثْ، وَلَمْ يَفْسُقْ، رَجَعَ كَيَوْمِ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ».

“ผู้ใดที่ประกอบพิธีหัจญ์โดยเขาไม่พูดจาหยาบคาย (ลามก) และไม่กระทำความชั่วใดๆ เขาผู้นั้นจะกลับมาเหมือนวันที่ยังมารดาของเขาได้คลอดเขาออกมา”¹ และ อีร-เราะฟิฆ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ และคำพูดและการกระทำที่ลามก, และ อัล-ฟุสุก คือ บาปทั้งหลาย, และการโต้เถียง คือ การโต้แย้งในเรื่องที่เป็นเท็จ หรือในเรื่องที่ไร้ประโยชน์, ส่วนการโต้เถียงด้วยวิธีการที่ดีที่สุดเพื่อแสดงความจริงให้ประจักษ์และเพื่อปฏิเสธความเท็จนั้น ไม่ถือเป็นที่ต้องห้าม แต่กลับเป็นสิ่งที่ถูกส่งเสริม ดังคำดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า:

﴿ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بَالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ...﴾

"จงเรียกร้องสู่แนวทางแห่งพระผู้อภิบาลของเจ้าโดยวิหยปัญญา

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1521) และมุสลิม (1350)

ญา

และการตักเตือนที่ดี

และจงโต้แย้งพวกเขาด้วยวิธีที่ดีกว่า..." (ซูเราะฮ์ อัน-นะห์ล : 125)

เป็นที่ต้องห้ามสำหรับผู้ชายที่อยู่ในช่วงการอิห์รอหมในการ
คลุมศีรษะด้วยการติดกับศีรษะโดยตรง เช่น หมวก ผ้าคลุมหัว
ผ้าโพกหัว หรือสิ่งที่คล้ายกันนั้น

และเช่นเดียวกันกับใบหน้าของเขา

เนื่องจากคำกล่าวของท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
เกี่ยวกับผู้ที่ตกจากสัตว์พาหนะของเขาในวันอะเราะาะฮ์และ
เสียชีวิตว่า:

«اغسلوه بماءٍ وسِدْرٍ، وَكَفُّوهُ فِي ثَوْبِيهِ، وَلَا تَحْمِرُوا رَأْسَهُ، وَلَا وَجْهَهُ، فَإِنَّهُ
يُبْعَثُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مُلْتَبِّيًا»

จงอาบน้ำศพให้เขาด้วยน้ำและใบพุทรา

และจงห่อศพเขาด้วยผ้าสองชิ้นของเขา

และอย่าคลุมศีรษะและใบหน้าของเขา

เพราะแท้จริงเขาจะถูกให้ฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮ์ในสภาพที่
ซากกล่าวตลบิยะฮ์"¹ บันทีกโดย อัลบุคอรีย์และมุสลิม
และนี่คือสำนวนของมุสลิม

ส่วนการอาศัยรรมเงาจากหลังการถยนต์ รมกันแดด
หรือสิ่งที่คล้ายกันนั้น ถือว่าไม่เป็นไร

เช่นเดียวกับการอาศัยรรมเงาจากเต็นท์และต้นไม้

เนื่องจากมีหลักฐานยืนยันในบันทีกที่เศาะฮิหว่า ท่านนบี
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ได้มีผู้กางผ้าให้ร่มเงาแก่ท่านขณะที่ท่านขวางเสาดินญัมเราะ

¹ รายงานโดย อัลบุคอรีย์ (1521) และมุสลิม (1350)

ฮัลละเกาะบะฮ์ และมีรายงานที่ถูกต้องจากท่าน
ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ว่าได้มีการกางกระโจมให้แก่ท่านที่นะมิเราะฮ์
และท่านได้พำนักรออยู่ใต้นั้นจนกระทั่งหลังเที่ยงวันในวันอะรอ
ฟะฮ์

และห้ามผู้ครองอิห์รอมทั้งชายและหญิงล่าสัตว์บก,
ให้ความช่วยเหลือในการนั้น,
ทำให้มันตื่นตกใจหนีไปจากที่ของมัน, จัดการแต่งงาน,
ร่วมประเวณี, สูดของผู้หญิง
และสัมผัสแตะต้องพวกนางด้วยอารมณ์ใคร่
เนื่องจากหะดีษของท่านอูษมาน เราะฎียัลลอฮุอันฮุ
ว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า:

«لَا يَنْكُحُ الْمُحْرَمُ وَلَا يَنْكُحُ وَلَا يَخْطُبُ»

"ผู้ครองอิห์รอมจะไม่ทำการนิกาห์ (แต่งงาน)
และจะไม่จัดการนิกาห์ให้ผู้อื่น และจะไม่ทำการมัน"¹ บันทึก
โดยมุสลิม

และหากบุคคลที่อยู่ในอิห์รอมสวมใส่เสื้อผ้าที่ตัดเย็บเป็นชุด
หรือคลุมศีรษะ หรือใช้เครื่องหอม เพราะลืมหรือไม่รู้
ก็ไม่ต้องจ่ายค่าชดใช้
และเขาต้องละทิ้งสิ่งนั้นทันทีเมื่อนึกขึ้นได้หรือรู้
และเช่นเดียวกัน ผู้ที่โกนศีรษะ หรือตัดผมบางส่วน
หรือตัดเล็บ เพราะลืมหรือไม่รู้ ก็ไม่มีความผิดอะไร
ตามทัศนะที่ถูกต้อง

¹ รายงานโดย มุสลิม (1409)

ห้ามมุสลิม ไม่ว่าจะเป็นผู้ครองอิหรอมหรือไม่ก็ตาม
ทั้งชายและหญิง ล่าสัตว์ป่าในเขตหะรอม
และให้ความช่วยเหลือในการล่ามัน ไม่ว่าจะด้วยเครื่องมือ
การชี้แนะ หรือในทำนองเดียวกัน

และห้ามทำให้สัตว์ป่าแตกตื่นจากที่ของมัน
และห้ามตัดต้นไม้ในเขตหะรอมและพืชพันธุ์สีเขียวของมัน
และห้ามเก็บของที่หล่นหายยกเว้นสำหรับผู้ที่ประกาศหาเจ้า
าของ ท่านนบี คือลัลลลอฮฺอะลยฮฺอะซัลลัม กล่าวว่า:

«فَإِنَّ هَذَا الْبَلَدَ - بَعْثِي مَكَّةَ - حَرَامٌ بِحُرْمَةِ اللَّهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ، لَا يُعْصَدُ شَوْكُهُ،
وَلَا يَنْقَرُ صَيْدُهُ، وَلَا يُلْقَطُ لَقَطْنُهُ إِلَّا مَنْ عَرَفَهَا، وَلَا يُخْتَلَى خِلَاهَا»

«แท้จริงเมืองนี้ -หมายถึง มักกะฮ์-
เป็นเมืองที่ถูกหวงห้ามด้วยการกำหนดของอัลลอฮ์จนถึงวันกิ
ยามะฮ์ ห้ามตัดหนามของมัน ห้ามทำให้สัตว์ล่าของมันตื่นหนี
และห้ามเก็บของที่ตกหล่นเว้นแต่ผู้ที่ประกาศหาเจ้าของ
และห้ามตัดพืชพันธุ์ของมัน»¹ บันทึกโดย อัล-บุคอรี
และมุสลิม

และอัลมุนซิด คือ ผู้ชี้แนะ, และอัลเคะลา คือ หล้าสด,
มีนาและมุขตะลิพะฮ์เป็นส่วนหนึ่งของเขตหะรอม,
ส่วนอะเราะะพะฮ์นั้นเป็นส่วนหนึ่งของนอกเขตหะรอม

บท

ว่าด้วยสิ่งที่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ปฏิบัติเมื่อเข้าสู่มัก

กะฮ์

และการชี้แจงถึงสิ่งที่ต้องปฏิบัติหลังจากเข้าสู่มัส

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1834) และมุสลิม (1353)

ยิดหะรอม อันได้แก่ การฉ้อฉลและลักษณะของมัน

เมื่อมูหรีม

(ผู้ที่อยู่ในอิหฺรอมเพื่อประกอบพิธีฮัจญ์หรือฮัจญ์)

เดินทางมาถึงมกกะฮ์

สุนนะฮ์สำหรับเขาให้อาบน้ำชำระร่างกายก่อนที่จะเข้าไป

เนื่องจากท่านนบี

คือลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ได้กระทำเช่นนั้น

และเมื่อเขามาถึงมัสยิดหะรอม

สุนนะฮ์ให้เขาก้าวเท้าขวาเข้าไปก่อน พร้อมกับกล่าวว่า:

"บิสมิลลาฮ์, วัสเศาะลาตุ วัสสะลามุ อะลาเราะสุลลิลลาฮ์,

อะอูซุ บิลลาฮิลอะซีมี วะบิวัจฮิลฮิกะรีม วะสุลฎอนิฮิลเกาะติม

มินนัซซัยฎอนิรเราะฎีม, อัลลอฮุมมัฟตะฮ์ ลี อับวาบ

เราะห์มะติค" (ความว่า: ด้วยพระนามของอัลลอฮ์

ขอความจำเริญและสันติสุขจงประสพแด่ศาสนทูตของอัลลอ

ฮ์ ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่

ด้วยพระพักตร์อันทรงเกียรติของพระองค์

และด้วยอำนาจอันแก่แก่ของพระองค์

ให้พ้นจากชัยฏอนที่ถูกสาปแช่ง

โอ้อัลลอฮ์

โปรดเปิดประตูแห่งความเมตตาของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์

ด้วยเถิด) และเขากล่าวบทดุอาอ์นี้เมื่อเขามัสยิดอื่นๆ ทัวไป

และเท่าที่ข้าพเจ้าทราบนั้น

ไม่มีบทซิกิริใดที่เจาะจงสำหรับการเข้ามัสยิดหะรอมโดยเฉพ

าะ

ซึ่งมีรายงานที่ถูกต้องมาจากท่านนบี

คือลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

เมื่อเขาไปถึงกะอับะฮ์
 ก็ให้หยุดกล่าวตลบียะฮ์ก่อนที่จะเริ่มทำการฎอวาฟ
 หากเขาเป็นผู้ที่ทำอุมเราะฮ์หรือทำหัจญ์แบบตะมัตต์วะฮ์
 จากนั้นให้ไปยังหินดำและหันหน้าเข้าหา
 แล้วสัมผัสมันด้วยมือขวา และจูบมันหากเป็นไปได้
 โดยไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนจากการเบียดเสียด
 และให้กล่าวขณะที่สัมผัสมันว่า: "บิสมิลลาฮิ วัลลอฮุอักบَر"
 หรือกล่าวว่า: "อัลลอฮุอักบَر แต่หากไม่สามารถจูบได้
 ก็ให้สัมผัสมันด้วยมือ หรือไม่เท่า หรือสิ่งที่คล้ายกัน
 แล้วจูบสิ่งที่ใช้สัมผัสมัน และหากไม่สามารถสัมผัสได้
 ก็ให้ทำการแบมือไปทางมัน และกล่าวว่า "อัลลอฮุอักบَر"
 โดยไม่ต้องจูบมือ
 และเงื่อนไขสำหรับความถูกต้องของการฎอวาฟคือ:
 ผู้ฎอวาฟจะต้องอยู่ในสภาพที่สะอาดจากหะดัษเล็กและหะดั
 ษใหญ่ เพราะการฎอวาฟนั้นเหมือนกับการละหมาด
 เพียงแต่ได้รับอนุญาตให้พูดคุยได้
 และให้กะบะฮ์อยู่ทางด้านซ้ายของเขาขณะทำการฎอวาฟ
 และหากเขากล่าวในช่วงเริ่มฎอวาฟว่า: อัลลอฮุมมะ อีमानัน
 บิกะ วะตัสดีคือน บิกิตาบิกะ วะวะฟาอัน บิอะฮ์ดิกะ
 ะวัตติบอัน ลิซุนนะติ นะบียิกะ
 มุฮัมมัดศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลัม"(ความว่า :โอ้อัลลอฮ์
 ด้วยการศรัทธาต่อพระองค์ การเชื่อมั่นในคัมภีร์ของพระองค์
 การปฏิบัติตามสัญญาของพระองค์
 และการเจริญรอยตามแบบฉบับของนบีมุฮัมมัดของพระองค์
 ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลัม) ก็ถือเป็นสิ่งที่ดี

เพราะสิ่งนั้นมีรายงานมาจากท่านนบี

คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม

และเญาะวาฟเจ็ดรอบ

โดยให้ทำรอมัล

(เดินเร็ว)

ในสามรอบแรกของการเญาะวาฟครั้งแรก

ซึ่งเป็นการเญาะวาฟที่เขาทำเป็นอันดับแรกเมื่อเดินทางมาถึง
มักกะฮ์

ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้ประกอบอุมเราะฮ์

หรือผู้ทำฮัจญ์แบบตะมัตตะวะฮ์ หรือผู้ทำฮัจญ์แบบอิฟรอด

หรือผู้ทำฮัจญ์แบบกิรอน และเดินตามปกติในสี่รอบที่เหลือ

โดยเริ่มแต่ละรอบจากหินดำและสิ้นสุดที่หินดำนั้น

และการรอมัล

คือการเดินเร็วด้วยการก้าวสั้นๆ

และส่งเสริมให้เขาเปิดไหล่ขวาตลอดการเญาะวาฟนี้

ไม่ใช่ในเญาะวาฟอื่น

การอิฎฎิบาฮ์

คือการเอาส่วนกลางของผ้าอิหฺรอมไว้ใต้รักแร้ขวา

และเอาปลายทั้งสองของผ้าคลุมไว้บนไหล่ซ้าย

และหากสงสัยในจำนวนรอบ

ก็ให้ยึดสิ่งที่มั่นใจ

นั่นคือจำนวนที่น้อยกว่า

ดังนั้นหากสงสัยว่าได้เญาะวาฟไปสามรอบหรือสี่รอบ

ก็ให้ถือว่าเป็นสามรอบ และให้ปฏิบัติเช่นเดียวกันในการสะอ์

และหลังจากเสร็จสิ้นการเญาะวาฟนี้

ให้เขาสวมริตาอ์ของเขาโดยให้คลุมไหล่ทั้งสอง

และให้ปลายทั้งสองอยู่บนหน้าอกของเขา

ก่อนที่จะทำการละหมาดสองร็อกอะฮ์ของการเญาะวาฟ

และส่วนหนึ่งจากสิ่งที่จำเป็นต้องตักเตือนบรรดาสตรีและหะ
วามปรามพวกนางก็คือ

การที่พวกนางเญาะวาฟพร้อมกับการประดับประดาและใช้น้ำ

อม และการไม่ปกปิดร่างกายทั้งๆ ที่พวกนางคือเอาเราะฮ์
ดังนั้นจำเป็นที่พวกนางจะต้องปกปิดร่างกาย
และละทิ้งการประดับประดาในขณะฉวยวาฟและในสถานการณ์อื่นๆ
ที่พวกนางต้องปะปนกับบรรดาบุรุษ
เพราะพวกนางคือเอาเราะฮ์และเป็นฟิตนะฮ์
และใบหน้าของสตรีนั้นคือส่วนที่เปิดเผยถึงการประดับประดา
ของนางได้ชัดเจนที่สุด
ดังนั้นจึงไม่อนุญาตให้นางเปิดเผยใบหน้าของนาง
เว้นแต่กับบรรดามะห์รอมของนางเท่านั้น
ดังดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า:

{وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ...}

"...และอย่าเปิดเผยความงามของพวกนางเว้นแต่แก่สามีของ
พวกนาง.." (ซูเราะฮ์ อันนุร : 31) ดังนั้น
จึงไม่อนุญาตให้พวกเธอเปิดเผยใบหน้าขณะจูบหินดำหากมี
ชายคนใดมองเห็น
และหากไม่มีความสะดวกสำหรับพวกเธอในการสัมผัสหินดำ
และจูบมัน
ก็ไม่อนุญาตให้พวกเธอเบียดเสียดกับบรรดาผู้ชาย
แต่พวกเธอควรเฝ้าระวังอยู่ด้านหลังพวกเขา
และนั่นเป็นการดีกว่าสำหรับพวกเธอและได้รับผลบุญที่ยิ่งใหญ่
กว่าการเฝ้าระวังใกล้ชิดกะอับะฮ์ในสภาพที่ต้องเบียดเสียดกับ
บรรดาผู้ชาย และไม่มีการวิ่งเหยาะๆและการเปิดไหล่ขวา
(อัล-อิฎฎิบาอ์) ในการเฝ้าระวังอื่นนอกเหนือจากนี้
และไม่มีในการสะอ์ และไม่มีสำหรับผู้หญิง เพราะท่านนบี

คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม ไม่ได้กระทำการวิงเหวี่ยง
และการเปิดไหล่ขวา

นอกจากในการญะวาฟครั้งแรกของท่านเมื่อท่านเดินทางม
าถึงมักกะฮ์ และในขณะญะวาฟนั้น (ผู้กระทำ)
จะต้องอยู่ในสภาพที่สะอาดบริสุทธิ์จากหะดัษและสิ่งสกปรก
มีความนอบน้อมและถ่อมตนต่อพระผู้อภิบาลของเขา

และส่งเสริมให้เขารำลึกถึงอัลลอฮ์และขอดุอาอ์ให้มากใน
ระหว่างการญะวาฟ

และหากเขาอ่านอัลกุรอานก็ถือเป็นสิ่งที่ดี
โดยที่บทชักร์หรือดุอาอ์ที่เฉพาะเจาะจงนั้นไม่ใช่ข้อบังคับ
(วาญิบ) สำหรับการญะวาฟนี้หรือญะวาฟอื่นๆ
และสำหรับการสะเอะ

ส่วนการที่ผู้คนบางส่วนได้กำหนดบทชักร์หรือบทดุอาอ์เ
ป็นการเฉพาะสำหรับแต่ละรอบของการญะวาฟหรือการสะเอ
อนั้น ถือเป็นสิ่งที่ไม่มีที่มาที่ไปในทางบัญญัติศาสนา

แต่หว่ากล่าวชักร์และขอดุอาอ์ใดๆ
ที่สะดวกก็ถือว่าเป็นเพียงพอแล้ว เมื่อเดินมาถึงตรงมุมมะนิย
ก็ให้สัมผัสผนังด้วยมือขวา และกล่าวว่า “บิสมิลลาฮิ
วัลลอฮุอักบَر” โดยไม่ต้องจูบมัน

แต่หากการสัมผัสผนังเป็นเรื่องยาก
ก็ให้เดินผ่านไปและญะวาฟต่อไป
โดยไม่ต้องแบมือเป็นสัญลักษณ์ไปยังมุมนั้น
และไม่ต้องกล่าวตักบิรเมื่อเดินมาถึงตรงมุมนั้น
เนื่องจากการกระทำดังกล่าวไม่มีหลักฐานยืนยันมาจากท่าน

ในปี คีออลลัลลอฮอะลัยฮิวะสัลลัม เท่าที่เราทราบ
และส่งเสริมให้กล่าวระหว่างมูมะมานีย์และหินดำว่า:

{رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ (201)}

"...ร็อบบะนา อาตินา ฟิดดุญา ฮะชะนะฮ์ วะฟิลาอาคิเราะฮ์
ฮะชะนะฮ์ วะกินา อะชาบันนาร์"(ความว่า :

โอ้พระผู้อภิบาลของเรา

โปรดประทานให้แก่พวกเราซึ่งสิ่งดีงามในโลกนี้

และสิ่งดีงามในปรโลก

และโปรดคุ้มครองพวกเราให้พ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรกด้
วยเถิด) (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 201)

และทุกครั้งที่เดินมาถึงแนวเดียวกับหินดำ

ก็ให้สัมผัสมันและจูบมัน และกล่าวว่า "อัลลอฮ์อภัย" แต่หากไม่สามารถทำได้

ก็ให้แบมือเป็นสัญลักษณ์ไปทางหินดำและกล่าวตักบิรทุกครั้ง
ที่เดินมาถึงแนวเดียวกัน

ไม่เป็นไรที่จะเฎาะวาฟเลยจากบ่อซัมซัมและมะกะอมไป

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่แออัด

และมัสญิดทั้งหมดเป็นสถานที่สำหรับการเฎาะวาฟ

และถึงแม้ว่าจะเฎาะวาฟในโง่ทางเดินของมัสญิดก็ถือว่าไ้
ด้

แต่หว่าการเฎาะวาฟใกล้กับกะอ์บะฮ์นั้นประเสริฐกว่าหากสาม
ารกระทำไ้

และเมื่อเสร็จจากการเฎาะวาฟ

ก็ทำการละหมาดสองร็อกอะฮ์หลังมะกะอมหากมีความสะดวก

แต่ถ้าไม่มีความสะดวกเนื่องจากความแออัดหรือเหตุอื่นใด

เป็นขุนนะฮ์ให้หันหน้าไปยังทิศกิบละฮ์บนภูเขาเศาะฟา
แล้วสรรเสริญอัลลอฮ์ และกล่าวตักบีร์ โดยกล่าวว่า: "ลา
อิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วัลลอฮฺ อักบَر ลา อิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ
วะหฺดะฮฺ ลา ชะรีกะ ละฮฺ ละฮฺลุมุลกุ วะละฮฺลัฮฺมุดุ ยะหฺยี้ วะยุมิต
วะฮฺวะ อะลา กุลลิ ชัยอิน กอดีร์ ลา อิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะหฺดะฮฺ
อันญะชะ วะอดะฮฺ วะนะศอรอ อับดะฮฺ วะชะชะมะ อัลอะห์ซาบะ
วะหฺดะฮฺ" (ความว่า :
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอ
กจากอัลลอฮ์ และอัลลอฮ์ทรงยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่ง
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอ
กจากอัลลอฮ์ เพียงผู้เดียว ไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์
อำนาจทั้งหมดเป็นของพระองค์
และการสรรเสริญทั้งหมดเป็นของพระองค์
พระองค์ทรงให้มีชีวิตและให้ตาย
และพระองค์คือผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่ง
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอ
กจากอัลลอฮ์ เพียงผู้เดียว
พระองค์ทรงทำให้สัญญาของพระองค์สำเร็จ
ทรงช่วยเหลือบ่าวของพระองค์
และทรงปราบปรามฝ่ายทั้งหลายแต่เพียงผู้เดียว)
จากนั้นก็ให้ขอดูอาตามที่สะดวก โดยยกมือทั้งสองขึ้น
และให้กล่าวชิกรุลลอฮ์และดออานี้ซ้ำ (สามครั้ง)
จากนั้นจึงลง แล้วเดินสู่มัสยิดด้วยการเดินปกติ
เมื่อถึงจุดไฟสีเขียวแรก ก็ให้ผู้ชายวิ่งเหยาะๆ อย่างรวดเร็ว
จนกว่าจะถึงจุดไฟสีเขียวที่สอง ส่วนสตรีนั้น

ไม่ถูกบัญญัติให้วิ่งเหยาะๆ ระหว่างจุดไฟสีเขียวทั้งสอง เพราะนางเป็นเอาระยะ
แต่สิ่งที่ถูกบัญญัติสำหรับนางคือการเดินตลอดการสะอ่ำทั้งหมด จากนั้นก็เดิน แล้วขึ้นไปยังภูเขามัระฮ์หรือยืนอยู่ที่นั่น โดยการขึ้นไปบนนั้นย่อมประเสริฐกว่า หากสะดวก ให้กล่าวและกระทำที่มีมัระฮ์เช่นเดียวกับที่ได้กล่าวและกระทำไว้ที่เศาะฟา เว้นแต่การอ่านอายะฮ์ ซึ่งคือพระดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า:

{إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ...}

"อินนัสศอฟา วัลมัระตะ มิน ชะอะอิริลลอฮ์" (ความว่า : แท้จริงแล้ว "เศาะฟา" และ "มัระฮ์" เป็นส่วนหนึ่งของสัญลักษณ์ทางศาสนาของอัลลอฮ์...)

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ : 158) เพราะสิ่งนี้แท้จริงแล้วถูกกำหนดไว้ให้กระทำเฉพาะเมื่อขึ้นไปยังศอฟา ในรอบแรกเท่านั้น

เพื่อเป็นการปฏิบัติตามแบบฉบับของท่านนบี

คือลัลลลอฮุอะลียะฮ์สลัลม จากนั้นให้ลงมา

แล้วเดินในส่วนที่ต้องเดิน และวิ่งเร็วในส่วนที่ต้องวิ่งเร็ว

จนกระทั่งถึงศอฟา ให้ทำเช่นนั้น 7 เทียว

โดยนับการเดินจากศอฟาไปยังมัระฮ์เป็น 1 เทียว

และการเดินกลับจากมัระฮ์ไปยังศอฟาเป็น 1 เทียว

เพราะท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลียะฮ์สลัลม

ได้ทรงปฏิบัติในสิ่งที่ได้กล่าวมา และได้กล่าวว่า:

«خُذُوا عَلَيَّ مَنَاسِكَكُمْ».

จากการประกอบพิธีหัจญ์ของพวกเขาเจ้าทั้งหลาย"¹

และเป็นที่ส่งเสริมให้กล่าวรำลึกถึงอัลลอฮ์และวิงวอนขอพรให้
มากในขณะที่ทำการสะอ่เอาที่สะดวก

และให้อยู่ในสภาพที่สะอาดจากหะดัษใหญ่และหะดัษเล็ก

หากผู้หญิงมีประจำเดือนหรืออยู่ในภาวะนิฟาสนี้หลังจากการต
อวาล์ ให้เธอทำการสระแ และสิ่งนั้นก็ถือว่าใช้ได้สำหรับเธอ

เมื่อเสร็จสิ้นการสะอ่อยแล้ว

เขาต้องโกนศีรษะหรือตัดผมให้สั้นลง

และการโกนสำหรับผู้ชายนั้นดีกว่า

หากเขาตัดผมให้สั้นลงและเว้นการโกนไว้สำหรับพิธีหัจญ์

และหากการเดินทางมาถึงมักกะฮ์ของเขาใกล้กับเวลาประกอบพิธีหัจญ์

เพื่อที่จะได้โกนศีรษะในพิธีหัลญ์ เพราะท่านนบี
คือลัลลลอฮอะลัยฮิซซัลลัม

เมื่อท่านและบรรดาสาวกของท่านเดินทางมาถึงมักกะฮ์ในวัน
ที่สี่ของเดือนซุลฮิจญะฮ์ ได้สั่งให้พี่ที่ไม่ได้นำสัตว์พลี (ฮัตยฺ)

¹ ได้กล่าวถึงแหล่งที่มาก่อนหน้านี้แล้ว

จำเป็นต้องทำทั้งหิรอะ การตัดเพียงบางส่วนนั้นไม่เพียงพอ เช่นเดียวกับการโกนเพียงบางส่วนก็ไม่เพียงพอเช่นกัน ส่วนผู้หญิงนั้น

ศาสนาบัญญัติให้ทำได้เพียงการตัดผมให้สั้นลงเท่านั้น และสิ่งที่บัญญัติสำหรับนางคือให้ตัดจากปลายผมทุกข้อที่ถักไว้ประมาณหนึ่งปลายนิ้วหรือน้อยกว่า และอันนะมะละฮ์ (أنملة) คือส่วนปลายสุดของนิ้ว และนางไม่ต้องตัดให้ยาวเกินกว่านั้น

เมื่อผู้ครองอิห์รอมได้ปฏิบัติสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วเสร็จสิ้น อุมเราะฮ์ของเขาก็เป็นอันเสร็จสมบูรณ์ และทุกสิ่งที่เคยต้องห้ามสำหรับเขาเนื่องจากการครองอิห์รอม ก็เป็นที่ยอดมนต์แก่เขา เว้นแต่ว่าเขาได้นำสัตว์ฮัตยมาด้วย ซึ่งในกรณีนั้น

เขายังคงต้องอยู่ในสภาพครองอิห์รอมต่อไปจนกว่าเขาจะได้ ปลี้ออิห์รอมจากการทำหัจญ์และอุมเราะฮ์พร้อมกัน

ส่วนผู้ที่ครองอิห์รอมเพื่อประกอบพิธีหัจญ์แบบออิฟรอด หรือประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ร่วมกัน

ถือเป็นซุนนะฮ์สำหรับเขาที่จะเปลี่ยนการครองอิห์รอมของเขาไปเป็นอุมเราะฮ์ และปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้ที่ทำหัจญ์ตะมัตตุอ์ เว้นแต่ว่าเขาได้นำสัตว์พลีมาด้วย เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ได้สั่งบรรดาสาวกของท่านให้ทำเช่นนั้น และได้กล่าวว่า:

«لَوْ لَا أَنِّي سَقْتُ الْهَدْيَ لَأَخَلْتُ مَعَكُمْ»

“หากฉันไม่ได้นำสัตว์พลีมาด้วย
ฉันก็จะปลดอิหร่อมพร้อมกับพวกท่านแล้ว” (52)¹

และหากสตรีมีประจำเดือนหรือมีเลือดหลังคลอดบุตรหลังจากที่เธอได้ทำการอิหร่อมเพื่ออุมเราะฮ์ก็ห้ามเฆาะวาฟและสะแอระหว่างเนินเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์จนกว่าเธอจะสะอาด เมื่อเธอสะอาดแล้ว ให้เธอทำการเฆาะวาฟสะแอ

และอุมเราะฮ์ของเธอก็จะสมบูรณ์ด้วยการกระทำดังกล่าว แต่หากเธอยังไม่สะอาดก่อนวันตรียะฮ์ให้เธอตั้งเจตนาอิหร่อมเพื่อทำหัจญ์จากสถานที่ที่เธอพำนักอยู่ และเดินทางไปยังมินาพร้อมกับผู้คน และด้วยเหตุนี้เธอจะกลายเป็นการทำหัจญ์แบบกิรอน

(การทำหัจญ์ควบคู่ไปกับอุมเราะฮ์)

และให้เธอปฏิบัติในทุกขั้นตอนเหมือนกับที่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ปฏิบัติ เช่น การรุกูฟที่อะรอฟะฮ์ การอยู่ที่มีชะอะริลหะรอม การขว้างก้อนหิน การปักค้ำคินที่มุขตะลียะฮ์และมินา การเชือดสัตว์พลี และการตัดผม เมื่อเธอสะอาดแล้วให้เธอทำการเฆาะวาฟและสะแอระหว่างเนินเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์

ด้วยการเฆาะวาฟเพียงครั้งเดียวและการสะแอเพียงครั้งเดียว ซึ่งถือว่าเพียงพอแล้วสำหรับการทำหัจญ์และอุมเราะฮ์ของเธอ เนื่องจากมีหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ว่านางได้มีประจำเดือนหลังจากที่ได้ทำการอิหร่อมเพื่ออุมเราะฮ์แล้วท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวกับนางว่า:

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1568)

«افْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ غَيْرَ أَنْ لَا تَظُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهُرِي»

"จงทำทุกอย่างที่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ทำกัน
ยกเว้นเจ้าจะต้องไม่ทำการตอวาฟรอบบัยตุลลอฮ์
จนกว่าเจ้าจะสะอาดจากประจำเดือน"¹ บันทึกโดย อัล-บุคอรี
และมุสลิม

และหากสตรีที่มีประจำเดือนหรือมีเลือดหลังคลอดบุตรได้
ขว้างเสาหินในวันนะฮ์รและได้ตัดผมของนางแล้ว
ทุกสิ่งที่เคยเป็นที่ต้องห้ามสำหรับนางในขณะครองอิห์รอมนี้
นั้นก็ถือว่าเป็นที่อนุมัติแล้ว เช่น การใช้น้ำหอม และอื่นๆ
ยกเว้นสามีของนาง
จนกว่านางจะประกอบพิธีหัจญ์ของนางจนเสร็จสมบูรณ์เช่น
เดียวกับสตรีคนอื่นๆ ที่สะอาด ดังนั้น
เมื่อนางได้ทำการทอวาฟและสะอ์หลังจากที่สะอาดแล้ว
สามีของนางก็เป็นที่ยอมรับสำหรับนางแล้ว

บท

ข้อตัดสิน(หุก่ม)การครองอิห์รอมเพื่อประกอบพิธี หัจญ์ในวันที่แปดของเดือนซุลฮิจญะฮ์ และการออกไปยังมินา

เมื่อถึงวันตารียะฮ์ ซึ่งเป็นวันที่แปดของเดือนซุลฮิจญะฮ์
เป็นที่ส่งเสริมสำหรับผู้ที่พักในมัจกะฮ์และผู้ที่ต้องการประกอบ
พิธีหัจญ์จากชาวมัจกะฮ์
ให้ครองอิห์รอมหัจญ์จากที่พักของพวกเขา
เนื่องจากบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านนบี

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (305) และมุสลิม (1211)

คือลัลลลอฮะลัยฮะซัลลัม ได้ฟานกอยุที่อัลอับเฏาะหฺ
 และได้ครองอิห์รอมหัจญ์จากที่นั่นในวันอัตรียะฮ์ตามคำสั่งของ
 ท่านนบี คือลัลลลอฮะลัยฮะซัลลัม และท่านนบี
 คือลัลลลอฮะลัยฮะซัลลัม
 ไม่ได้สั่งใช้ให้พวกเขาไปยังบัยตุลลอฮ์เพื่อครองอิห์รอมที่นั่น
 หรือที่รำนามีซาบ
 และเช่นเดียวกันก็ไม่ได้สั่งใช้ให้พวกเขาเฏาะวาฟออาลาเมื่อจะ
 เดินทางไปยังมีนา หากว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกบัญญัติไว้
 แน่แน่นอนว่าท่านก็จะสอนพวกเขา
 และความดีงามทั้งหมดนั้นอยู่ในการปฏิบัติตามท่านนบี
 คือลัลลลอฮะลัยฮะซัลลัม และบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่าน
 เราะฎียัลลอฮุอันฮุม
 ชุมนะฮ์ให้เขาอาบน้ำ ทำความสะอาด
 และใช้น้ำหอมเมื่อจะครองอิห์รอมเพื่อประกอบพิธีฮัจญ์
 เช่นเดียวกับที่เขาทำเมื่อครองอิห์รอมจากมิกออต
 หลังจากครองอิห์รอมหัจญ์แล้ว
 ชุมนะฮ์ให้พวกเขาเดินทางไปยังมีนาในวันอัตรียะฮ์
 ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังดวงตะวันคล้อย
 และให้พวกเขากล่าวตัลบียะฮ์ให้มากจนกระทั่งขำงเสาหินที่
 ญัมเราะตุลอัลอากอบะฮ์ และให้พวกเขาละหมาดซุฮริ อัสนิ
 มัฆริบ อิชาอ์ และซุบฮิที่มีนา
 และชุมนะฮ์คือให้ละหมาดแต่ละเวลาในเวลาของมันแบบย่อไ
 ดยไม่มีการรวม
 ยกเว้นละหมาดมัฆริบและซุบฮิซึ่งจะไม่มีการละหมาดย่อ

และไม่มีความแตกต่างระหว่างชาวมักกะฮ์และคนอื่นๆ
เพราะท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิซซาลัม
ได้ละหมาดแบบยอพร้อมกับผู้คนทั้งชาวมักกะฮ์และคนอื่นๆ
ที่มินา อะเราะพะฮ์ และมุขตะลิพะฮ์
และท่านไม่ได้สั่งให้ชาวมักกะฮ์ละหมาดแบบเต็ม
และหากว่ามันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพวกเขา
แน่นอนท่านก็จะชี้แจงแก่พวกเขา

จากนั้น หลังจากดวงอาทิตย์ขึ้นของวันอะรอฟะฮ์
ผู้ประกอบพิธีหัจญ์จะมุ่งหน้าจากมินาไปยังอะรอฟะฮ์
และเป็นสุนนะฮ์ให้พวกเขาอยู่ที่นะมิเราะฮ์จนถึงหลังเที่ยง
ถ้าทำได้ เพราะเป็นการกระทำของท่านนบี
คือลัลลอฮุอะลัยฮิซซาลัม

เมื่อดวงอาทิตย์คล้อย(หลังเที่ยงตรง)
เป็นสุนนะฮ์สำหรับอิหม่ามหรือตัวแทนของเขาที่จะกล่าวคุฏบะฮ์แก่ผู้คนซึ่งเป็นคุฏบะฮ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์
โดยชี้แจงในคุฏบะฮ์นั้นถึงสิ่งที่ศาสนากำหนดไว้สำหรับผู้ประกอบพิธีหัจญ์ในวันนั้นและวันต่อไป
และสั่งใช้พวกเขาให้มีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์
ให้เอกภาพต่อพระองค์
และมีความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ในทุกการงาน
และตักเตือนพวกเขาให้ห่างไกลจากสิ่งต้องห้ามของพระองค์
และสั่งเสียพวกเขาให้ยึดมั่นในคัมภีร์ของอัลลอฮ์และแบบฉบับ(สุนนะฮ์)ของท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิซซาลัม
และให้ยึดถือทั้งสองเป็นแบบบัญญัติและข้อตัดสินในทุกๆ เรื่อง
เพื่อเป็นการเจริญรอยตามท่านนบี

คือลัลลอลอุอะลัยฮะสลัม

ในเรื่องทั้งหมดนั้น

และหลังจากนั้น

พวกเขาจะละหมาดซุฮรีและอัศรีแบบย่อและรวมในเวลาซุฮรี
ด้วยการอะซานหนึ่งครั้งและอีกอุมะฮ์สองครั้ง

เนื่องจากการปฏิบัติของท่านนบี คือลัลลอลอุอะลัยฮะสลัม
บันทึกโดยมุสลิม จากหะดีษของท่านญาบิร

เราะฎียัลลอฮูอันฮุ

จากนั้น

บรรดาผู้คนก็จะไปหยุดอยู่ที่อะเราะพะฮ์

และทั้งหมดของอะเราะพะฮ์คือสถานที่หยุดพัก

ยกเว้นที่บัดนุอะเราะนะฮ์

และเป็นที่ส่งเสริมให้หันหน้าไปยังกิบละฮ์และภูเขาเราะห์มะฮ์

หากสะดวก แต่หากไม่สะดวกที่จะหันหน้าไปทั้งสองอย่าง
ก็ให้หันหน้าไปยังกิบละฮ์เพียงอย่างเดียว

แม้ว่าจะไม่ได้หันหน้าไปยังภูเขาก็ตาม

และเป็นที่ส่งเสริมสำหรับผู้ประกอบพิธีฮัจญ์ ณ สถานที่แห่งนี้
ให้พากเพียรในการรำลึกถึงอัลลอฮ์ ซุบฮานะฮู การวิงวอน
และการสำรวมตนต่อพระองค์

โดยให้ยกมือขึ้นขณะทำการวิงวอน

และหากเขากล่าวตัลบียะฮ์หรืออ่านอัลกรุอานบางส่วนก็ถือเป็น
สิ่งที่ดีงาม และเป็นสุนนะฮ์ให้กล่าวบทซิกรุลลอฮ์นี้ให้มาก:
ลาอิลาฮะ อิลัลลอลอุ วะหะดะฮู ลา ชะรีกะ ละฮู ละฮุลมุลกุ
วะละฮุลหัมดุลุหุ ยะฮียะ วะยุมิต

วะฮะวะ อะลา กุลลิล ชัยฮิน ก็อดีร์" (ความว่า
:ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว

ไม่มีภาคใด

ๆ

สำหรับพระองค์

อำนาจการปกครองและการสรรเสริญเป็นสิทธิของพระองค์
พระองค์ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย
และพระองค์คือผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่ง)
เนื่องจากมีรายงานจากท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม
ว่าท่านได้กล่าวว่า:

«خَيْرُ الدُّعَاءِ دُعَاءُ يَوْمِ عَرَفَةَ، وَأَفْضَلُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّونَ مِنْ قَبْلِي: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ»

"การดุอาอ์ที่ดีที่สุดคือการดุอาอ์ในวันอะเราะะฟะฮ์
และบทกล่าวที่ประเสริฐที่สุดที่ฉันและบรรดานบีก่อนหน้านั้นได้
ดักกล่าวคือ: ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮุ วะหฺดะฮุ ลา ชะรีกะ ละฮุ
ละฮฺลุมุลกุ วะละฮฺลุมุดุ ยะฮฺยิ วะยุมิต
วะฮฺวะ อะลา กุลลิ ชัยอัน ก็อดิรฺ" (ความว่า
:ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว
ไม่มีภาคใด ๆ สำหรับพระองค์

อำนาจการปกครองและการสรรเสริญเป็นสิทธิของพระองค์
พระองค์ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย
และพระองค์คือผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่ง)¹ มีหะดีษที่เศาะฮี้หฺ
โดยที่ท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม กล่าวว่า:
«أَحَبُّ الْكَلَامِ إِلَى اللَّهِ أَرْبَعٌ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ»
«ถ้อยคำอันเป็นที่รักยิ่งสำหรับอัลลอฮ์มีสี่ถ้อยคำ คือ
ซุบหานัลลอฮ์ (มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่อัลลอฮ์), วัลหัมดุลิลลาฮ์
(การสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์ของอัลลอฮ์),
วะลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์

¹ รายงานโดย อัตติรมีซียฺ (3585)

(ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์แต่เพียงพระองค์เดียว),
และวัลลอฮุอักบาร (อัลลอฮ์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุด)»¹

ดังนั้นจึงสมควรกล่าวรำลึกบทนี้ให้มากและกล่าวซ้ำๆ
ด้วยความนอบน้อมและจิตใจที่จดจ่อ
และสมควรกล่าวบรรดาบทซิกิรและดุอาอ์ต่างๆ
ที่มีระบุไว้ในบทบัญญัติศาสนาให้มากในทุกช่วงเวลาเช่นกัน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานที่แห่งนี้และในวันอันยิ่งใหญ่
และให้เลือกบทซิกิรและดุอาอ์ที่มีความหมายครอบคลุม
ซึ่งส่วนหนึ่งจากนั้นคือ:

* สุภานัลลอฮิ วะบิห์มดิฮฺ สุภานัลลอฮิลอะซีมี (ความว่า

:

มหาบิริสุทธียั้งแต่อัลลอฮ์และด้วยการสรรเสริญสุดดีต่อพระองค์ มหาบิริสุทธียั้งแต่อัลลอฮ์ ผู้ทรงยิ่งใหญ่)

{...لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ (87)}

"ลาอิลาฮะ อิลลา อันตะ สุภานะกะ อินนี กุนตุ
มินัซซอลิลมีน..." (ความว่า :

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากพระองค์เท่านั้น

มหาบิริสุทธีแต่พระองค์

แท้จริงข้าพระองค์เป็นผู้หนึ่งในหมู่ผู้อธรรมทั้งหลาย)

(ซูเราะฮ์ อัลอัมบียาฮ์ : 87)

*ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะลา นะอบูตุ อิลลา อียาฮฺ

ละฮฺนินนีอะมะตุ วะละฮฺลฟีฎลุ วะละฮฺษะนาอูละฮฺซัน

ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ มุคิลีสินะ ละฮฺุดดีน

¹ รายงานโดย มุสลิม (2137)

เวลา กระซิกกาฟิรูน (ความว่า :
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์
และเราไม่เคารพสักการะสิ่งอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น
เป็นสิทธิแห่งพระองค์ซึ่งการประทานนิอัมัต(ความโปรดปราน
) ความประเสริฐและการสรรเสริญทั้งดงาม
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์โดยที่เรามอบความบริสุทธิ์
ใจแก่การยึดมั่นในศาสนาแด่พระองค์แม้ว่าเหล่าผู้ปฏิเสธจะ
ชิงชังก็ตาม)

* ลา เหาละ วะ ลา กุอะตะ อิลลา บิลลาห์ (ความมาย :
ไม่มีความสามารถและพลังใดที่เกิดขึ้นเว้นแต่ด้วยกับพ
ลังอำนาจของอัลลอฮ์):

* (...رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ 201)

"ร็อบบะนา อาตินา ฟิดดุญา ฮะชะนะตัน วะฟิลาอาคิเราะฮ
ฮะชะนะตัน วะกินา อะชาบันนาร..."(ความว่า :
โอ้พระผู้อภิบาลของเรา
โปรดประทานให้แก่พวกเราซึ่งสิ่งดีงามในโลกนี้
และสิ่งดีงามในปรโลก
และโปรดคุ้มครองพวกเราให้พ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรกด้
วยเถิด)

(ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 201)

* اللَّهُمَّ أَصْلَحْ لِي دِينِي الَّذِي هُوَ عِصْمَةُ أَمْرِي، وَأَصْلَحْ لِي دُنْيَايَ الَّتِي فِيهَا
مَعَاشِي، وَأَصْلَحْ لِي آخِرَتِي الَّتِي فِيهَا مَعَادِي، وَأَجْعَلْ الْحَيَاةَ زِيَادَةً لِي فِي كُلِّ
خَيْرٍ، وَالْمَوْتَ رَاحَةً لِي مِنْ كُلِّ شَرٍّ.

1 รายงานโดย มุสลิม จากอิบนุซุบัยรฺเราะฎียัลลอฮูอันฮุ (594)

* อัลลอฮฺมมะ อัศลิหฺ ลี ดินนิยัลละซี ฮฺวะ อิสมะตุ อัมรี,
 วะอัศลิหฺ ลี ดุนยายัลละตี ฟิฮา มาอาซี, วะอัศลิหฺลี
 อาครอดิยัลละตี ฟิฮา มาอาดี, วัลอะอะลิล ฮะยาตะ ซิยาตะตัน ลี
 ฟิ กุลลิก็อยร, วัลเมาตะ รอหะตันลี มิน กุลลิล ชัรฺ (ความว่า :
 โอ้อัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงปรับปรุงศาสนาของข้าพระองค์
 อันเป็นเครื่องคุ้มครองกิจการทั้งปวงของข้าพระองค์
 และขอพระองค์ทรงปรับปรุงโลกดุนยาของข้าพระองค์
 ซึ่งเป็นที่ดำรงชีวิตของข้าพระองค์
 และขอพระองค์ทรงปรับปรุงอาคิเราะฮ์ของข้าพระองค์
 ซึ่งเป็นที่กลับคืนของข้าพระองค์
 และขอทรงทำให้ชีวิตนี้เป็นการเพิ่มความดีทุกประการแก่
 ข้าพระองค์
 และขอทรงทำให้ความตายเป็นการพักผ่อนแก่ข้าพระองค์จา
 กความชั่วทั้งปวง)¹

* أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ جَهْدِ الْبَلَاءِ، وَدَرْكِ الشَّقَاءِ، وَسُوءِ الْقَضَاءِ، وَشَمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ.

* อะอูซุ บิลลาฮฺ มิน ญะฮฺดีล บะลาอฺ, วะดะร็อกฺชี ชะกออฺ,
 วะซุอิล ก็อดอออิ, วะชะมาตะติล อะฮฺดาอฺ

(ความว่า : :

ฉันขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้พ้นจากภัยพิบัติที่ร้ายแรง
 ความทุกข์ยาก ชะตาชีวิตที่เลวร้าย
 และการแตกพ่ายต่อบรรดาศัตรู)²

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحَزَنِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ وَالْكَسَلِ، وَأَعُوذُ بِكَ
 مِنَ الْجُبْنِ وَالْبُخْلِ، وَمِنَ الْمَأْثَمِ وَالْمَغْرَمِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ غَلَبَةِ الدَّيْنِ وَقَهْرِ الرِّجَالِ.

¹ รายงานโดย มุสลิม จากท่านอบูฮุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺอันฮฺ (2720)

² รายงานโดย อัลบุคอรี จากท่านอบูฮุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺอันฮฺ (6347)

*อัลลอฮุมมะ อินนี อะอูซุ บิกะ มินัล ฮัมมิ วัลอะฮะซัน,
 อะอะอูซุ บิกะ มินัล อะอัจญ์ซี วัลกะซัล, อะอะอูซุ บิกะ มินัล
 ญะบะนี วัลบะคุล, อะมินัล มะอะชะมิ วัลมัชْرِอุม,
 อะอะอูซุ บิกะ มิน ฆะละบะติต ดัยน์ ะกะอ์ฮิรฺ ริฎาล
 (ความว่า : โอ้อัลลอฮ์
 แท้จริงฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความกังวลและค
 วามโศกเศร้า
 และฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความอ่อนแอและคว
 ามเกียจคร้าน
 และฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากความซี้ซลาดและคว
 ามตระหนี่ และจากบาปและหนี้สิน
 และฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์จากการติดหนี้ที่มากมา
 ยจนสิ้นตัว และการกดขี่ของผู้อื่น)¹

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْبَرَصِ وَالْجُنُونِ وَالْجَذَامِ وَمِنْ سَيِّئِ الْأَسْقَامِ

* อัลลอฮุมมะ อินนี อะอูซุ บิกะ มินัล บะร็อศ วัลญุนุน
 วัลญะฮาม อะมิน ซัยยิดิล อัสกออม (ความว่า : โอ้อัลลอฮ์
 แท้จริงฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากโรคผิวหนังต่าง
 ความวิกลจริต โรคเรื้อน และความเจ็บป่วยที่เลวร้ายทั้งปวง)²

* อัลลอฮุมมะ อินนี อัสอะลุกลั อัฟวะ วัลอาฟิยะฮ
 ฟิตดุญยา วัลอาคิเราะฮ (ความว่า : โอ้อัลลอฮ์
 แท้จริงฉันขอวิงวอนต่อพระองค์ได้โปรดประทานอภัยและคว
 มปลอดภัย ทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮ์)

¹ ด้วยสำนวนนี้ รายงานโดย อบูดาวูด จากอะบีมามะฮฺ อัลอันศอรียฺ โดยไม่มีสำนวนว่า
 (อะมินัล มะอะชะมิ วัลมัชْرِอุม, ความว่า : และจากบาปและหนี้สิน) (1554)

² รายงานโดย อบูดาวูด (1554)

* อัลลอฮฺมมะ อินนี อัสอะลุกัลล อัสอะ วัลอาฟิยะฮฺ

ฟี ดีนี ะดุนยาเยะ ะอะฮฺลี ะมาลี (ความว่า: โอ้อัลลอฮ์
แท้จริงฉันขอวิงวอนต่อพระองค์โปรดประทานอภัยและความ
ปลอดภัยในศาสนาของฉัน โลกดุนยาของฉัน
ครอบครัวของฉัน และทรัพย์สินของฉัน)

* اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَتِي وَآمِنْ رَوْعَاتِي، اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيْ وَمِنْ خَلْفِي،
وَعَنْ يَمِينِي وَعَنْ شِمَالِي، وَمِنْ فَوْقِي، وَأَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ أَنْ أَغْتَالَ مِنْ تَحْتِي.

* อัลลอฮฺมมะ อัสตุร เอาเราะฮฺตี ะอามิน เราอาตี, อัลลอฮฺมมะ
อิห์ฟัซนี มิน บัยนะ ยะดัยยะ ะมิน ค็อลฟี, ะอัน ยะมีนี ะอัน
ชิมาลี, ะมิน เฟากี,

วะอะอฺฮฺ บิอะซฺอมะติกะ อัน อุฆตาละ มิน ตะห์ตี (ความว่า :
โอ้อัลลอฮ์ ขอได้โปรดปกปิดเอาเราะฮ์ของฉัน
และโปรดประทานความสงบเยือกเย็นในใจของฉัน โอ้อัลลอฮ์
ขอพระองค์โปรดคุ้มครองฉันจาก เบื้องหน้าของฉัน
เบื้องหลังของฉัน เบื้องขวาของฉัน เบื้องซ้ายของฉัน
และเบื้องบนของฉัน

และฉันขอความคุ้มครองด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์จากก
ารถูกจู่โจมจากเบื้องล่างของฉัน)¹

* اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي جَدِّي وَهَزْلِي، وَخَطْبِي وَعَمْدِي، وَكُلَّ ذَلِكَ عِنْدِي، اللَّهُمَّ اغْفِرْ
لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ، وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ، وَمَا أَعْلَمُ بِهِ نَفْسِي، أَنْتَ
الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ، وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.

* อัลลอฮฺมมะ อัฆฟิรฺ ลี ญิดดี ะฮฺซลียะ, ะค็อลญะฮฺอี ะอะมดี
วะกุลละ ซาลิกะ อินตี อัลลอฮฺมมะ อัฆฟิรฺ ลี มา ก็อดดัมตุ ะมา
อัคค็อรตุ ะมา อัศร็อรตุ ะมา อะอฺลันตุ ะมา อันตะ อะอฺละมุ

¹ รายงานโดย อบูดาวูด จากอิบนี อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮฺ (5074)

บิฮี มินนี อันตัล มุก็อดติมุ ะอันตัล มุอัคศิรุ ะอันตะ อะลา
กุลลิ ชัยอิน กือติโรว อัลลอฮ์ โปรตอกัยโทษแก่นัน
(ในความผิดที่ฉันได้กระทำให้ไป)

ไม่ว่าจะร้ายแรงหรือโดยไม่ได้ตั้งใจก็ตาม

ทั้งโดยเจตนาและไม่เจตนา

ความผิดทั้งหมดนี้เกิดจากตัวฉันเอง, โอ อัลลอฮ์
โปรดยกโทษให้ฉันสำหรับสิ่งที่ฉันรุดหน้าแล้วและสิ่งที่ฉันล่า
เข้าไป และสิ่งที่ฉันปกปิดไว้และสิ่งที่ฉันได้เปิดเผยไปแล้ว
และสิ่งที่พระองค์ทรงรู้ดีกว่าฉัน พระองค์คือผู้ทรงนำหน้า
และพระองค์คือผู้ทรงตามหลัง

และพระองค์ทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่ง¹

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الثَّباتَ فِي الْأَمْرِ وَالْعَزِيمَةَ عَلَى الرُّشْدِ، وَأَسْأَلُكَ شُكْرَ نِعْمَتِكَ
وَحُسْنَ عِبَادَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ قُلُوبًا سَلِيمًا وَلِسَانًا صَادِقًا، وَأَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا تَعْلَمُ،
وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا تَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ لِمَا تَعْلَمُ، إِنَّكَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ.

* อัลลอฮุมมะ อินนี อัสอะลุกัส ซะบาตะ ฟิล อัมริ วัลอะซีมะตะ
อะลัร รุชด์, ะอัสสะละกะ ชุกรอ นือมะติกะ ะฮุสนะ อิบาตะติก,
ะอัสสะละกะ กือลบัน สะลิมัน ะลิซานัน ศอดิก็อน,
ะอัสสะละกะ มิน ค็อยริ มา ตะอัลัม, ะอะอูซุ บิกะ มิน ชัรรุри มา
ตะอัลัม, ะอัสตัมฟิรุกะ ลิมา ตะอัลัม, อินนะกะ อัลลามุล ชุยุบ
(ความว่า : โอ อัลลอฮ์
แท้จริงฉันขอต่อพระองค์ให้ทรงประทานสภาพของการยืนหยัด
ได้อย่างมั่นคงในทุกๆ กิจกรรม
และให้มีความแน่วแนบนการซื่อสัตย์ถูกต้อง

¹ ส่วนหนึ่งของหะดีษ รายงานโดย มุสลิม จากท่านอับูมุซา อัลอัชะรีย์
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ(2719)

และฉันขอต่อพระองค์ให้ได้ขอบคุณในความโปรดปรานของ
พระองค์ และได้เคารพภักดีต่อพระองค์อย่างดีเยี่ยม
และฉันขอต่อพระองค์ซึ่งหัวใจที่บริสุทธิ์ผ่องใส
และสิ้นที่สัสถ์จริง

และฉันขอต่อพระองค์ซึ่งความดีจากสิ่งที่พระองค์ทรงรอบรู้
และฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้ายจ
ากสิ่งที่พระองค์ทรงรอบรู้

และฉันขอภักดิ์โทษต่อพระองค์สำหรับทุกสิ่งที่พระองค์ทรงร
อบรู้

แท้จริงพระองค์ท่านคือผู้ทรงรอบรู้อย่างยิ่งในสิ่งเร้นลับทั้งหลาย)¹
اللَّهُمَّ رَبَّ النَّبِيِّ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ، اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، وَأَذْهَبْ غَيْظَ قَلْبِي
وَأَجِرْنِي مِنْ مُضَلَّاتِ الْفِتَنِ مَا أَحْبَبْتَ.

* อัลลอฮุมมะ ร็อบบันนะบีย มุฮัมมัด อะลัยฮิส คือลาตุ
วัศสะลาม, อัซฟิรฺ ลี ซัมบี วะอัซฮิบ ฮัยยฮือ ก็อลบี
วะอะญิรนี มิน มุฎิลลาติล ฟิตัน มา อะหฺยัยตะนา
(ความว่า : โอ้อัลลอฮ์ พระผู้อภิบาลแห่งนบีมุฮัมมัด
ขอความโปรดปรานและสันติสุขขงมีแด่ท่าน
โปรดอภัยให้แก่ฉันในบาปของฉัน
และโปรดขจัดความโกรธกริ้วไปจากหัวใจของฉัน
และโปรดปกป้องฉันให้พ้นจากบททดสอบที่ทำให้หลงผิด
ตราบที่พระองค์ทรงให้เรามีชีวิตอยู่)²

* اللَّهُمَّ رَبَّ السَّمَاوَاتِ وَرَبَّ الْأَرْضِ وَرَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، رَبَّنَا وَرَبَّ كُلِّ شَيْءٍ،
فَالِقِ الْحَبِّ وَالنَّوَى، وَمُنْزِلِ التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْفُرْقَانِ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ كُلِّ

¹ รายงานโดย อัตติรมิซียฺ จากซัดดาด บิน เอาฟิ เราะฎิยัลลอฮุอันฮฺ (3407)

² รายงานโดย อะหฺมัด จากหะดีษของอุมมุสะละมะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา (6/301)

شَيْءٍ أَنْتَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهِ، اللَّهُمَّ أَنْتَ الْأَوَّلُ فَلَيْسَ قَبْلَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الْآخِرُ فَلَيْسَ
بَعْدَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الظَّاهِرُ فَلَيْسَ فَوْقَكَ شَيْءٌ، وَأَنْتَ الْبَاطِنُ فَلَيْسَ دُونَكَ شَيْءٌ،
اقْضِ عَنَّا الدَّيْنَ وَأَغْنِنَا مِنَ الْفَقْرِ.

* อลลอฮุมมะ ร็อบบัสสะมาวาติ วะร็อบบัล อَرْضِ วะร็อบบัล
อَرْشِلอะซีมี, ร็อบบะนา วะร็อบบะ กุลลี ซัยฮ์,

ฟาลีก็อล ฮับบิ วันนะวา, วะมุนซัลัต เตาโรติ วัลอินญิลี
วัลฟุรกอน, อะอูซุ บิกะ มิน ชัรริ กุลลี ซัยฮิน อันตะ
อาคิซุนบินาคียะติฮีย, อลลอฮุมมะ อันตัล เอาวัล ฬะลัยสะ
ก็อบลั๊กกะ ซัยฮุ, ะอันตัล อาคิรุ ฬะลัยสะ บะอัดกกะ ซัยฮ์,
วะอันตัซ ซอฮิรุ ฬะลัยสะ ฬะก็อกะ ซัยฮ์, ะอันตัล บาติิน
ฬะลัยสะ ดุนีกกะ ซัยฮ์, อิกฎิ อันนัด ดัยนะ ะอัซนินา มินัล
ฟักร (ความว่า : โอ้อลลอฮ์ พระผู้อภิบาลแห่งฟากฟ้าทั้งหลาย
พระผู้อภิบาลแห่งแผ่นดิน

และพระผู้อภิบาลแห่งบัลลังก์อันยิ่งใหญ่

โอ้พระผู้อภิบาลของเรา และพระผู้อภิบาลของทุกสรรพสิ่ง
ผู้ทรงให้เมล็ดพืชและอินทผลัมปรอออก

ผู้ทรงประทานคัมภีร์เตาโรต อินญิลและอัลฟุรกอน
(อัลกรุอาน)

เราขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้ายของ
ทุกๆ สิ่งที่พระองค์สามารถยึดชีวิตมัน
โอ้อลลอฮ์พระองค์คือผู้แรกซึ่งไม่มีสิ่งใดๆ ก่อนหน้าพระองค์
พระองค์คือผู้สุดท้ายซึ่งไม่มีสิ่งใดหลังจากพระองค์
พระองค์คือผู้โดดเด่นซึ่งไม่มีสิ่งใดเหนือกว่าพระองค์
และพระองค์คือผู้ซ่อนเร้นซึ่งไม่มีสิ่งใดนอกเหนือจากพระองค์

ขอพระองค์โปรดชำระหนี้ให้เรา

และให้เรารอดพ้นจากความยากไร้ด้วยเถิด)¹

* اللَّهُمَّ أَعْطِ نَفْسِي تَقْوَاهَا، وَزَكِّهَا أَنْتَ خَيْرُ مَنْ زَكَّاهَا، أَنْتَ وَلِيُّهَا وَمَوْلَاهَا، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ وَالْكَسَلِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُبْنِ وَالْهَرَمِ وَالْبُخْلِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ عَذَابِ الْقَبْرِ.

* อัลลอฮุมมะ อะอฺฎี นัฟซี ตักวาฮา ะซั๊กกิฮา อันตะ คือยรมัน ซักกาฮา อันตะ ะลียุฮา ะเมาลาฮา

อัลลอฮุมมะ อินนี อะอฺซู บิกะ มินัล อะอฺญฺซี วัลกะซัล ะอะอฺซู บิกะ มินัล ญุบน์นิ วัลชะรอหม วัลบุคฺล

อะอะอฺซู บิกะ มิน อะซาบิล ก็อบรฺ (ความว่า :โอ้อัลลอฮ์ ได้โปรดประทานความยำเกรงแก่จิตใจของฉัน

และได้โปรดชำระจิตใจของฉันให้สะอาดบริสุทธิ์

แท้จริงพระองค์คือผู้ดีที่สุดในการชำระจิตใจ

พระองค์คือผู้ดูแลและนายของมฉัน ໐้อัลลอฮ์

แท้จริงฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากความอ่อนแอ

และฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากความซื่อเลาะ ความแก่ชรา

และฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากการทรมานในหลุมศพ)²

¹ รายงานโดย มุสลิม จากอบูฮุร็อยเราะฮ์ ะเราะฎียัลลอฮุอันฮฺ (2713)

² รายงานโดย มุสลิม จากหะดีษของซัยด์ บิน อรกีอัม ะเราะฎียัลลอฮุอันฮฺ (2722)

* اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ، وَبِكَ آمَنْتُ، وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ، وَإِلَيْكَ أَنَبْتُ، وَبِكَ خَاصَمْتُ، أَعُوذُ بِعِزَّتِكَ أَنْ تُضِلَّنِي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَنْتَ الْحَيُّ الَّذِي لَا يَمُوتُ، وَالْحَيُّ وَالْإِنْسُ يَمُوتُونَ.

* อัลลอฮุมมะ ละกะ อัสลัมต์, ะบิกะ อามันต์, ะอะลัยกะ ตะวักกัลต์, ะอิละยะกะ อะนับต์, ะบิกะ คอศ็อมต์, อะอูซุ บิอิซชะติกะ อัน ตุฎิลละนี, ลา อิลาฮะ อิลลา อันต์, อันตัล ฮัยยุล ละฮ์ ลา ยะมุต, วัลญินนุ วัลอินซุ ยะมุตุน (ความว่า : โอ้อัลลอฮ์ แต่พระองค์ฉันยอมจำนน แต่พระองค์ฉันศรัทธา

แต่พระองค์ฉันได้มอบหมายการงาน

ยังพระองค์ฉันได้กลับไปหา

และด้วยพระองค์ฉันได้โต้เถียงเพื่อพระองค์

ฉันขอความคุ้มครองด้วยเดชานุภาพของพระองค์มิให้ทรงทำให้ฉันหลงทาง

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การสักการะนอกจากพระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงมีชีวิตยั่งยืนไม่มีวันตาย

และมวลญินและมนุษย์ทั้งหลายนั้นยอมประสพกับความตาย)¹

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عِلْمٍ لَا يَنْفَعُ، وَمِنْ قَلْبٍ لَا يَخْشَعُ، وَمِنْ نَفْسٍ لَا تَتَّبِعُ، وَمِنْ دَعْوَةٍ لَا يُسْتَجَابُ لَهَا.

* อัลลอฮุมมะ อินนี อะอูซุ บิกะ มิน อิละมิน ลา ยันพะอะ, ะมิน ก็อลบิน ลา ยัคชะอะ, ะมิน นัฟซิน ลา ตัชชะอะ, ะมิน ดะอะะติน ลา ยุสตะญานุ ละฮา

(ความว่า : โอ้อัลลอฮ์ ฉันขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้พ้นจากความรู้ที่ไม่มีประโยชน์ จากหัวใจที่ไม่สำรวม

¹ รายงานโดย มุสลิม จากอิบนุอับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมมา (2717)

จากความอยากของอารมณ์ที่ไม่รู้จักอิ่ม
และจากคำวิงวอนที่ไม่ได้รับการตอบรับ)¹

* اللَّهُمَّ جَبِّنِي مُكَرَّاتِ الْأَخْلَاقِ وَالْأَعْمَالِ وَالْأَهْوَاءِ وَالْأَنْوَاءِ.

* อัลลอฮุมมะ ญันนิบีนี มุกะรอติล อักลาเกอะ วัลอะอมาล
วุลอะฮวาว์ วุลอัตวาว์ (ความว่า : โอ้อัลลอฮ์
โปรดปกป้องฉันให้ห่างไกลจากความชั่วร้ายของมารยาท
การกระทำ อารมณ์ และโรคภัยต่างๆ)²

* اللَّهُمَّ أَلْهَمْنِي رُسْدِي، وَأَعِزَّنِي مِنْ شَرِّ نَفْسِي.

* อัลลอฮุมมะ อัลฮิมนี รุซดี, วะอะอิซนี มิน ชัรริ นัฟซี
(ความว่า : โอ้อัลลอฮ์
โปรดลดบั่นดาลให้แก่ฉันได้รับคำแนะนำ
และโปรดคุ้มครองฉันให้พ้นจากความชั่วร้ายที่มาจากตัวของ
ฉัน)³

* اللَّهُمَّ أَكْفِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ، وَأَغْنِنِي بِفَضْلِكَ عَنْ سِوَاكَ.

* อัลลอฮุมมะ อักฟินี บิฮะลาลิกะ อัน ฮะรอมีกะ,
วะฮัมนี บิฟัฎลิกะ อัมมัน ซิวาก (ความว่า : โอ้อัลลอฮ์
ขอทรงโปรดทำให้สิ่งทีอนุมนัตของพระองค์เพียงพอแก่ข้าพระ
องค์ หดแทนจากสิ่งที่ต้องห้ามของพระองค์
และขอทรงโปรดทำให้ข้าพระองค์รำรวยด้วยหัวใจที่พอเพียง
ด้วยความโปรดปรานของพระองค์
โดยที่ไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่นนอกจากพระองค์ด้วยเถิด)⁴

¹ เป็นส่วนหนึ่งจากหะดีษของซัยด์ บิน อีรกีอัม เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ
ซึ่งได้ผ่านการแจ้งถึงที่มาแล้วในหมายเลข (2722)

² รายงานโดย อัตติรมิซียฺ จากชียาต บิน อิลากะฮฺ จากลุงของเขา (3591)

³ รายงานโดย อัตติรมิซียฺ จากหะดีษของอิมรอน บิน หุศัยอ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ (3483)

⁴ รายงานโดย อัตติรมิซียฺ จากหะดีษของท่านอะลี เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ (3563)

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْهُدَى وَالتَّقَى وَالعَفَاةَ وَالْغِنَى.

*อัลลอฮุมมะ อินนี อัสอะลุกัล ฮุดา วัตตุกอ วัลอะฟาพะ
วัลฆินา (ความว่า : โอ้อัลลอฮ์
แท้จริงฉันขอต่อพระองค์ซึ่งทางนำ ความยำเกรง
ความบริสุทธิ์ และความร่ำรวย)¹

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْهُدَى وَالسَّدَادَ.

* อัลลอฮุมมะ อินนี อัสอะลุกัล ฮุดา วัสสะดาด
(ความว่า : โอ้อัลลอฮ์
แท้จริงฉันขอต่อพระองค์ซึ่งทางนำและความถูกต้อง):

* اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنَ الْخَيْرِ كُلِّهِ، عَاجِلِهِ وَآجِلِهِ، مَا عَلِمْتُ مِنْهُ وَمَا لَمْ أَعْلَمْ، وَأَعُوذُ
بِكَ مِنَ الشَّرِّ كُلِّهِ، عَاجِلِهِ وَآجِلِهِ، مَا عَلِمْتُ مِنْهُ وَمَا لَمْ أَعْلَمْ، وَأَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا
سَأَلْتُكَ مِنْهُ عَبْدُكَ وَنَبِيُّكَ مُحَمَّدٌ ﷺ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا اسْتَعَادَ مِنْهُ عَبْدُكَ وَنَبِيُّكَ
مُحَمَّدٌ ﷺ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ أَوْ عَمَلٍ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ
النَّارِ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ أَوْ عَمَلٍ، وَأَسْأَلُكَ أَنْ تَجْعَلَ كُلَّ قَضَاءٍ قَضَيْتَهُ لِي
خَيْرًا.

* อัลลอฮุมมะ อินนี อัสอะลุกะ มินัล ค็อยริ กุลลีย,

อาจิลียี ระอาจิลีย, มา อะลิมตุ มินฮุ ระมา ลัม อะอลัม, ระอะอูซุ
บิกะ มินัช ชัรริ กุลลีย, อาจิลียี ระอาจิลีย, มา อะลิมตุ มินฮุ
ระมา ลัม อะอลัม, ระอัสอะลุกะ มิน ค็อยริ มา ชะอะลั๊กะ มินฮุ
อับดุกะ ระนะบียุกะ มุฮัมมัด ค็อลลัลลอฮุ อะลียิ ระซัลลัม,
ระอะอูซุ บิกะ มิน ชัรริ มา อิสตะอาซะ มินฮุ อับดุกะ ระนะบียุกะ
มุฮัมมัด ค็อลลัลลอฮุ อะลียิ ระซัลลัม, อัลลอฮุมมะ อินนี
อัสอะลุกัล ญันนะตะ ระมา ก็อรรอบะ อิละยฮา มิน ก็อลิน เอา

¹ รายงานโดย มุสลิม จากอัลลอฮ์ บิน มัสอูด เราะฎียัลลอฮุอันฮุ (2721)

² รายงานโดย มุสลิม จากหะดีษของท่านอะลี เราะฎียัลลอฮุอันฮุ (2725)

อะมัล, ะวะอะอุซุ บิกะ มินัน นารี ะมา กือรอบะ อิละยฮา มิน
 กือลีน เอา อะมัล, ะวะฮ์สะละกะ อัน ตัจอะละ กุลละ กือฏออิน
 กือฏอยตะฮู ลี คือยรือน (ความว่า : โอ้อัลลอฮ์
 ข้าพระองค์ขอความดีทั้งปวงจากพระองค์
 ทั้งในปัจจุบันและภายหลัง สิ่งที่ฉันรู้และสิ่งที่ไม่รู้
 และข้าพระองค์ขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้พ้นจากความ
 มั่วทั้งปวง ทั้งในปัจจุบันและภายหลัง
 สิ่งที่ไม่รู้และสิ่งที่ไม่รู้
 และข้าพระองค์ขอต่อพระองค์จากสิ่งที่ดี
 ที่ป่าวของพระองค์และนบีของพระองค์
 มุฮัมมัดคือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ร้องขอ
 และข้าพระองค์ขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้พ้นจากความ
 มั่วร้ายดังที่ป่าวของพระองค์และนบีของพระองค์
 มุฮัมมัดคือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ขอความคุ้มครอง
 โอ้อัลลอฮ์ ฉันขอสวรรค์จากพระองค์
 และคำพูดหรือการกระทำใดก็ตามที่ทำให้ฉันเข้าใกล้มัน
 และฉันขอความคุ้มครองต่อพระองค์ให้พ้นจากนรก
 และคำพูดหรือการกระทำใดก็ตามที่ทำให้ฉันเข้าใกล้มัน
 และฉันขอต่อพระองค์ว่า
 ขอให้พระองค์ตัดสินทุกอย่างที่ดีสำหรับฉัน)¹

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، يُخَيِّبُ وَيُمِيتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ
 وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، وَلَا
 حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.

¹ รายงานโดย อิบน์มาญะฮ์ (3846) จากหะดีษของอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

* ลา อิลลาอะ อิลลัลลอฮฺ วะหฺดะฮฺ ลา ชะรีกะ ละฮฺ, ละฮฺล มุลกุ
วะละฮฺล ฮัมด, ยุหฺยี้ วะยุมิตฺ บิยะดิลฮิล ค็อยร วะฮฺวะ อะลา กุลลิ
ชัยอิน ก็อดิร, ชุบฮานัลลอฮฺ ,วัลฮัมด ลิลลาฮฺ, ะลา อิลลาอะ
อิลลัลลอฮฺ,วัลลอฮฺ อักบัร, ะลา เฮาะละละ กุวะวะตะ อิลลา
บิลลาฮิล อะลีลิล อะซิม (ความว่า :
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์แต่เพียงผู้เดียว

ไม่มีภาคใดๆ สำหรับพระองค์

อำนาจและการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของพระองค์

พระองค์ทรงให้มีชีวิตและให้ตาย

สิ่งดั่งามอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

และพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่ง

อัลลอฮ์ทรงบริสุทธิยิ่ง การสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์

อัลลอฮ์คือผู้ทรงยิ่งใหญ่ที่สุด

และไม่มีความสามารถและพลังกำลังใดที่เกิดขึ้นเว้นแต่ด้วยก

ารอนุมัติของอัลลอฮ์ ผู้สูงส่งผู้ยิ่งใหญ่)¹

* اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ
إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى
إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.

* อัลลอฮุมมะ ค็อลลิ อะลา มุฮัมมัด วะอะลา อาลิ มุฮัมมัด

กะมา ค็อลลัยตะ อะลา อิบรอฮีม วะอะลา อาลิ อิบรอฮีม

อินนะกะ ฮะมิดุม มะญีด ะบาริก อะลา มุฮัมมัด วะอะลา อาลิ

มุฮัมมัด กะมา บาร็อกตะ อะลา อิบรอฮีม วะอะลา อาลิ อิบรอฮีม

อินนะกะ ฮะมิดุม มะญีด (ความว่า : โอ้อัลลอฮ์

¹ รายงานโดย อัลบุคอรีฯ จากหะดีษของอุบาต๊ะฮฺ บิน อัศศอมิต เราะฎีอิลลอฮฺอันฮฺ (1154)

ขอทรงประทานการสดุดีแด่มุฮัมมัดและครอบครัวของมุฮัมมัด

เช่นที่พระองค์ทรงประทานการสดุดีแด่อิบรอฮีมและครอบครัวของอิบรอฮีม

แท้จริงพระองค์นั้นทรงยังด้วยการสรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง โอ้อัลลอฮ์

ขอทรงประทานความจำเริญแด่มุฮัมมัดและครอบครัวของมุฮัมมัด

เช่นที่พระองค์ทรงประทานความจำเริญแด่อิบรอฮีมและครอบครัวของอิบรอฮีม

แท้จริงพระองค์นั้นทรงยังด้วยการสรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง)¹

* (...رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ 201)

* "ร็อบบะนา อาตินา ฟิดดุญา ฮะซันะฮฺ วะฟิลาอาคิเราะติ ฮะซันะฮฺ วะกิना อะซาบันนารุ" (ความว่า : โอ้พระผู้อภิบาลของเรา โปรดประทานให้แก่พวกเราซึ่งสิ่งดีงามในโลกนี้ และสิ่งดีงามในปรโลก และโปรดคุ้มครองพวกเราให้พ้นจากการลงโทษแห่งไฟนรกด้วยเถิด)"

(ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 201)

และส่งเสริมให้ ณ สถานที่อันยิ่งใหญ่นี้
ที่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์จะกล่าวซ้ำซึ่งการรำลึกถึงอัลลอฮ์และดู
อาอ์ต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี๊ จากหะดีษกะอูบ์ บิน อัจเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ (3370)

และสิ่งที่มีความหมายเดียวกันจากการรำลึกถึงอัลลอฮ์
การวิงวอน และการกล่าวเศาะละวาตแต่ท่านนบี
คือลัลลอฮอะลัยฮิสสลัม, และให้ปากเพียรในการวิงวอน,
และขอต่อพระผู้อภิบาลของเขาซึ่งความดีงามทั้งในโลกนี้และ
โลกหน้า และท่านนบี คือลัลลอฮอะลัยฮิสสลัมนั้น
เมื่อท่านวิงวอน ท่านจะวิงวอนซ้ำสามครั้ง,
ดังนั้นจึงสมควรที่จะเจริญรอยตามท่านในเรื่องนั้น
ขอความสันติสุขและความจำเริญจงมีแด่ท่าน.

และในสถานการณ์นี้มุสลิมจะนอบน้อมถ่อมตนต่อพระผู้อภิบาลของเขา ผู้ทรงมหابริสุทธิ
ยอมจำนนและสโรราบอยู่เบื้องหน้าพระองค์
โดยหวังในความเมตตาและการอภัยโทษของพระองค์
และเกรงกลัวการลงโทษและความกริ้วของพระองค์
เขาจะพิจารณาตัวเอง และกลับเนื้อกลับตัวอย่างจริงใจ
เพราะนี่คือวันที่ยิ่งใหญ่และการรวมตัวครั้งใหญ่
ที่อัลลอฮ์จะทรงประทานให้อย่างล้นเหลือแก่ปวงบ่าวของพระองค์
และจะทรงโอ้อวดพวกเขาต่อหน้ามะลาอิกะฮ์ของพระองค์
และจะมีการปลดปล่อยจากไฟนรกอย่างมากมายในวันนั้น
และชัยฏอนจะไม่ถูกพบเห็นในวันใดที่มันจะพ่ายแพ้ ต่ำต้อย
และนารังเกียจยิ่งไปกว่าในวันอะรอฟะฮ์
เว้นแต่สิ่งที่ถูกพบเห็นในวันบะดร์
และนั่นเป็นเพราะสิ่งที่มันได้เห็นจากความโง่เขลาของอัลลอฮ์
ที่มีต่อปวงบ่าวของพระองค์

ความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา
และการปลดปล่อยและการอภัยโทษอันมากมายของพระองค์
และในเศาะฮ์หัมสลิม จากท่านหญิงอาอิชะ
เราะฎียัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า: ท่านนบี
คือลัลลอฮุอะลียะฮิซะลัลัม กล่าวว่า:
«مَا مِنْ يَوْمٍ أَكْثَرَ مِنْ أَنْ يُعْتَقَ اللَّهُ فِيهِ عَبْدًا مِنَ النَّارِ مِنْ يَوْمِ عَرَفَةَ، وَإِنَّهُ لَيَدْنُو ثُمَّ
يُبَاهِي بِهِمُ الْمَلَائِكَةَ، فَيَقُولُ: مَا أَرَادَ هَؤُلَاءِ؟».

“ไม่มีวันใดที่อัลลอฮ์ทรงปลดปล่อยบ่าวให้พ้นจากไฟนรก
มากยิ่งขึ้นกว่าวันอะเราะะฟะฮ์
และแท้จริงพระองค์จะทรงลงมาใกล้ชิด
แล้วพระองค์ก็จะทรงไต่ถามพวกเขาต่อหน้าบรรดามะลาอิกะ
ฮ์ แล้วพระองค์ก็ตรัสว่า:
“พวกเขาเหล่านี้ต้องการอะไรหรือ”¹.

ดังนั้น
บรรดามุสลิมสมควรที่จะแสดงออกถึงคุณงามความดีของพวกเขาต่ออัลลอฮ์
และทำให้ชัยฏอนซึ่งเป็นศัตรูของพวกเขาต้องอับยัสอดสูและ
เศร้าโศก ด้วยการหมั่นรำลึกถึงอัลลอฮ์และวิงวอนขอพร
(ดุอาอ์) และด้วยการยึดมั่นในการสำนึกผิดกลับตัว
(เตาบะฮ์)
และการขออภัยโทษจากบาปและความผิดพลาดทั้งปวง
และบรรดาผู้ประกอบพิธีหัจญ์ (ฮุญญะจ)
จะยังคงหมกมุ่นอยู่กับการรำลึกถึงอัลลอฮ์ การวิงวอนขอพร
และการนอบน้อมถ่อมตน ณ สถานที่แห่งนี้

¹ รายงานโดย มุสลิม จากหะดีษของอาอิชะเราะฎียัลลอฮุอันฮา (1348)

ส่วนสิ่งที่คนทั่วไปบางส่วนกระทำ
 คือการเก็บก้อนกรวดเพื่อขว้างเสาหินตั้งแต่เมื่อพวกเขามาถึง
 มุขตะลิพะห์ก่อนการละหมาด
 และความเชื่อของพวกเขาจำนวนมากว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ศาสนา
 บัญญัติไว้นั้น เป็นความผิดพลาดที่ไม่มีรากฐาน
 และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
 ไม่ได้สั่งให้เก็บก้อนกรวดให้แก่ท่านจนกระทั่งหลังจากที่ท่าน
 ได้ออกจากอัลมัฆัรไปยังมินา
 และไม่ว่าจะเก็บก้อนกรวดจากที่ใดก็ตามก็ถือว่าใช้ได้
 และไม่ได้เจาะจงว่าจะต้องเก็บจากมุขตะลิพะห์
 แต่ยังอนุญาตให้เก็บจากมินาได้
 และสุนนะฮ์คือการเก็บเจ็ดเม็ดในวันนี้เพื่อใช้ขว้างที่มุมเราะตุ
 ลัลลอากอบะฮ์ เป็นการปฏิบัติตามที่ท่านนบี
 ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ส่วนในสามวันนั้น
 ให้เก็บจากมินาวันละยี่สิบเม็ดเพื่อใช้ขว้างเสาหินทั้งสาม
 และไม่เป็นที่ส่งเสริมให้ล้างก้อนหิน
 แต่ให้ขว้างไปโดยไม่ต้องล้าง
 เพราะการกระทำเช่นนั้นไม่มีรายงานมาจากท่านนบี
 ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และบรรดาเศาะฮาบะฮ์
 และจะไม่ขว้างด้วยก้อนหินที่เคยถูกขว้างมาแล้ว
 ผู้ประกอบพิธีหัจญ์จะทำการค้ำคืนที่มุขตะลิพะห์ในค่ำคิ
 นนี้ และอนุญาตสำหรับสตรีและเด็กๆ ที่อ่อนแอ
 และบุคคลอื่นๆ เช่น พวกเขา
 ที่จะออกเดินทางไปยังมินาในช่วงท้ายของคืนได้
 เนื่องจากหะดิษของท่านหญิงอาอิชะฮ์

ท่านหญิงอุมมุสละมะฮ์ และท่านอื่นๆ ส่วนผู้แสวงบุญคนอื่นๆ นั้น

เป็นที่เน้นย้ำสำหรับพวกเขาที่จะพำนักอยู่ที่นั่นจนกระทั่งได้ละหมาดฟัจญ์ จากนั้นให้ไปหยุดอยู่ที่อัลมัฆะริลหะรอม แล้วผินหน้าไปยังทิศกิบลัต และให้ทำการรำลึกถึงอัลลอฮ์ กล่าวตักบิร และวิงวอนให้มากๆ จนกระทั่งสว่างอย่างชัดเจน และเป็นที่ปรารถนาให้ยกมือขึ้น ณ ที่นี้ ขณะขออ้อ และไม่ว่าพวกเขาจะหยุดพำนัก ณ ที่ใดของมุขตะลิฟะฮ์ ก็ถือว่าเพียงพอแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ใกล้อัล-มัฆัร หรือขึ้นไปบนนั้น ทั้งนี้เนื่องจากคำกล่าวของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ที่ว่า:

«وَقَفْتُ هَاهُنَا - يَغْنِي عَلَى الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ - وَجَمَعْتُ كُلَّهَا مَوْفِقٌ»

"ฉันหยุดอยู่ตรงนี้ (หมายถึง ณ อัล-มัฆะริลหะรอม) และผู้คนทั้งหลายก็หยุดอยู่ตรงนี้"¹ บันทึกโดย

มุสลิมในหนังสือเศาะฮีหฺของเขา และญัมอ์: คือ มุขตะลิฟะฮ์

เมื่อแสงสว่างเจิดจ้ามาแล้ว

พวกเขาก็ออกเดินทางไปยังมินาก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น

พร้อมกับกล่าวตักบิยะฮ์ให้มากในระหว่างการเดินทางของพวกเขา

และเมื่อพวกเขาไปถึงมุฮัซซีร

ก็เป็นทีที่ส่งเสริมให้รีบเล็กน้อย

เมื่อพวกเขาไปถึงมินา ให้พวกเขาหยุดกล่าวตักบิยะฮ์ ณ

ญะมะรอต

อัล-อะเกาะบะฮ์

จากนั้นให้ขว้างมันหันที่ไปถึงด้วยก้อนกรวดเจ็ดก้อนเรียงกัน

¹ รายงานโดย มุสลิม จากหะดีษของญาบิร เราะฎียัลลอฮุอันฮุ (1218)

น โดยให้ยกมือขึ้นขณะขว้างกรวดแต่ละก้อนและกล่าวคำว่า
"อัลลอฮ์อักบَر" และเป็นที่ส่งเสริมให้ขว้างจากกลางหุบเขา
โดยให้กระอับะฮ์อยู่ทางซ้ายมือ และมินาอยู่ทางขวามือ
เนื่องจากการกระทำของท่านนบี คือลสลลอฮอะลียะฮ์สลลัม
และหากเขาขว้างจากด้านอื่น ๆ ก็ถือว่าใช้ได้
หากก้อนกรวดตกลงไปในแอ่ง

และไม่เป็นเงื่อนไขว่าก้อนกรวดจะต้องคงอยู่ในแอ่ง
แต่เงื่อนไขคือมันต้องตกลงไปในนั้น ดังนั้น

หากก้อนกรวดตกลงไปในแอ่งแล้วกระเด็นออกมา
ก็ถือว่าใช้ได้ตามที่ปรากฏของปวงปราชญ์
และหนึ่งในผู้ที่ระบุไว้อย่างชัดเจนคือ ท่านอัน-นะวะรีย
เราะหิมะฮ์สลลอฮ์ ในหนังสือของท่านชื่อ ชัรห์ อัล-มุฮัซซับ
และก้อนกรวดสำหรับขว้างญะมาเราะฮ์นั้น
จะมีขนาดเท่ากับก้อนกรวดที่ใช้ดีด
ซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าถั่วชิกพีเพียงเล็กน้อย

หลังจากนั้น หลังจากการขว้างก้อนหินแล้ว
ก็ให้ทำการเชือดสัตว์พลีของเขา
และส่งเสริมให้กล่าวขณะที่ทำการเชือดว่า: "บิสมิลลาฮิ
วัลลอฮ์อักบَر, อัลลอฮุมมะ ฮาชา มินกะ ะละกะ"
และให้หันมันไปยังทิศกิบลัต

และเป็นสุนนะฮ์ให้เชือดอูฐในท่ายืนโดยมัดขาหน้าข้างซ้ายข
องมันไว้ และเชือดวัวและแพะในท่านอนตะแคงซ้าย
และหากเขาเชือดโดยไม่ได้หันไปยังทิศกิบลัต

ถือว่าเขาได้ละทิ้งสุนนะฮ์ แต่การเชือดของเขานั้นยังคงใช้ได้
เนื่องจากการหันไปยังทิศกิบลัตขณะทำการเชือดนั้นเป็นสุน

นะฮ์และไม่ใช่ว่าญิบ และส่งเสริมให้กินเนื้อสัตว์พลีของเขา
และมอบเป็นของขวัญและบริจาคทาน ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้ตรัสไว้ว่า:

(...فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا النَّاسَ الْفُقَيْرَ...)

"...ดังนั้นพวกเจ้าจงกินเนื้อมัน

และจงให้อาหารแก่ผู้ยากจนขัดสน" (ซูเราะฮ์ อัล-หัจญ์: 28)
และเวลาเชือดนั้นมีไปจนถึงตะวันตกดินของวันที่สามของวัน
ตัชริก ตามทัศนะที่ถูกต้องที่สุดของบรรดาผู้รู้
ดังนั้นระยะเวลาของการเชือดคือวันนะหฺร์และอีกสามวันหลังจ
ากนั้น

หลังจากนั้น เมื่อเชือดสัตว์พลีของเขาแล้ว
ให้เขาโกนศีรษะหรือตัดผมให้สั้นลง และการโกนนั้นดีกว่า
เนื่องจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้ขอพรให้ได้รับความเมตตาและการอภัยโทษแก่ผู้ที่โกนผม
(สามครั้ง) และแก่ผู้ที่ตัดผมหนึ่งครั้ง
และการตัดผมเพียงบางส่วนของศีรษะยังไม่ถือว่าเป็นเพียงพอ
แต่จำเป็นต้องตัดให้ทั่วทุกส่วนของศีรษะเช่นเดียวกับการโก
น

ส่วนผู้หญิงนั้นให้ตัดปลายผมของนางจากผมเปียทุกข้อประ
มาณหนึ่งข้อนิ้วหรือน้อยกว่า

และหลังจากปาหิณญามารอด อัล-อะเกาะบะฮ์
และการโกนหรือการตัดผมแล้ว
ก็เป็นอุนญัตสำหรับผู้ครองอิหฺรอมในทุกสิ่งที่เคยต้องห้าม
สำหรับเขาด้วยการครองอิหฺรอม ยกเว้นเรื่องสตรี
และการทะเลาะวิวาทนี้เรียกว่า: การทะเลาะวิวาทครั้งแรก

และเป็นชนนะฮ์สำหรับเขาหลังจากทะเลาะกันนี้จะใช้เครื่องหอมและมุ่งหน้าไปยังมักกะฮ์ เพื่อทำการญะวาฟ อิล-อิฟาญะฮ์ จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์เราะฎียัลลอฮูอันฮา ที่นางได้กล่าวว่า:

«كُنْتُ أَطِيبُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ لِإِحْرَامِهِ قَبْلَ أَنْ يُحْرِمَ، وَلِحَلِّهِ قَبْلَ أَنْ يَطُوفَ بِالْبَيْتِ»

«ฉันเคยใช้น้ำหอมให้กับท่านเราะซูลุลลอฮ์

คือลัลลอฮอะลัยฮะสัลลัม เพื่อการอิหฺรอมของท่าน ก่อนที่ท่านจะครองอิหฺรอม

และเพื่อการถอนตัวออกจากอิหฺรอมของท่าน

ก่อนที่ท่านจะญะวาฟรอบบัยตุลลอฮ์¹ บันทึกโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม

และญะวาฟนี้มีชื่อเรียกว่า ญะวาฟอิฟาญะฮ์ และญะวาฟชิยาเราะฮ์ ซึ่งเป็นรُقُنหนึ่งของการทำหัจญ์ และการทำหัจญ์จะไม่สมบูรณ์หากปราศจากมัน และเป็นสิ่งที่ถูกกล่าวถึงในตำราสของพระองค์ ผู้ทรงเกียรติและสูงส่ง ที่ว่า:

{ثُمَّ لْيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُوا نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ (29)}

แล้วให้พวกเขาชำระทำความสะอาดด้วยการโกนหรือตัด และให้พวกเขาทำให้ครบถ้วนในเรื่องบนบานทั้งหลายของพวกเขา (เป็นการจงรักภักดีต่ออัลลอฮ์) และจงให้พวกเขาญะวาฟ (เดินเวียน) รอบอาคารโบราณ (กะอฺบะฮ์)” (ซูเราะฮ์ อัล-หัจญ์ : 29)

¹ รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ (1539) และมุสลิม (1189)

จากนั้น

หลังจากแกะวอฟและละหมาดสองร็อกอะฮ์หลังมะกอม

ก็ทำการสะแอระหว่างเนินเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์

หากเขาทำตะมะตุฮ์

ซึ่งการสะแอนี้เป็นสะแอสำหรับหัจญ์ของเขา

และสะแอครั้งแรกเป็นสะแอสำหรับอุมเราะฮ์ของเขา

และการสะแอเพียงครั้งเดียวไม่เป็นที่เพียงพอตามทัศนะที่
ถูกต้องที่สุดของบรรดาอุละมาฮ์

ด้วยหลักฐานหะดีษท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮา

ซึ่งได้กล่าวว่า: “พวกเราได้ออกเดินทางพร้อมกับท่านเราะซูล

คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام” แล้วนางก็ได้เล่าหะดีษต่อไป

ซึ่งมีตอนหนึ่งที่ท่านได้กล่าวว่า:

«وَمَنْ كَانَ مَعَهُ هَدْيٌ فَلْيَهْلُ بِالْحَجِّ مَعَ الْعُمْرَةِ ثُمَّ لَا يَحِلُّ حَتَّى يَحِلَّ مِنْهُمَا جَمِيعًا»...

«และผู้ใดที่มีสัตว์พลีมาด้วย

ก็จะเริ่มพิธีหัจญ์พร้อมกับอุมเราะฮ์เกิด

หลังจากนั้นจะยังไม่พ้นจากภาวะอิหฺรอม

จนกว่าจะเสร็จสิ้นพิธีการของทั้งสองอย่างพร้อมกัน»...

จนถึงคำกล่าวของนางที่ว่า:

«قَطَّافَ الَّذِينَ أَهْلُوا بِالْعُمْرَةِ بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالْمَرْوَةِ ثُمَّ حَلُّوا ثُمَّ طَافُوا طَوَافًا
آخَرَ بَعْدَ أَنْ رَجَعُوا مِنْ مَنَى لِحَجَّتِهِمْ»

«แล้วบรรดาผู้ที่ครองอิหฺรอมเพื่อประกอบพิธีอุมเราะฮ์

ก็ได้ทำการญอวอฟที่บัยตุลลอฮ์และสะแอระหว่างเศาะฟากับมั

รวะฮ์

จากนั้นก็ทำการตะฮ์ลุล

แล้วจึงทำการญอวอฟอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่ได้กลับมาจากมิน

สำหรับพิธีหัจญ์ของพวกเขา»¹

บันทึกโดย

อิหม่ามบุคอรีและมุสลิม

และคำกล่าวของนางเราะฎียัลลอฮ์อันฮา -
เกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ครองอิหฺรอมเพื่อทำฮัจญ์ - ที่ว่า:
"หลังจากนั้นพวกเขาก็ทำการตอวาฟอีกครั้งหนึ่งหลังจากกลับ
มาจากมินาเพื่อการทำหัจญ์ของพวกเขา" นั้น

นางหมายถึงการสะแอระหว่างเศาะฟาและมัรวะฮ์
ตามทัศนะที่ถูกต้องที่สุดในการอธิบายหะดีษบทนี้
ส่วนทัศนะของผู้ที่กล่าวว่านางหมายถึงตอวาฟอิฟาฎะฮ์นั้น
ไม่ถูกต้อง

เนื่องจากการตอวาฟอิฟาฎะฮ์เป็นรুকนสำหรับทุกคนและพว
กเขาได้ปฏิบัติมันไปแล้ว แต่ทว่าสิ่งที่หมายถึงในที่นี้คือ
สิ่งที่เฉพาะสำหรับผู้ที่ทำหัจญ์แบบตะมัตตะฮ์
ซึ่งก็คือการสะแอระหว่างเศาะฟาและมัรวะฮ์เป็นครั้งที่สองหลัง
จากกลับมาจากมินาเพื่อให้การทำหัจญ์ของเขาสมบูรณ์
และสิ่งนี้เป็นที่ชัดเจนด้วยการสรรเสริญแด่อัลลอฮ์
และเป็นทัศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่

และสิ่งที่ยืนยันความถูกต้องของเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน
คือสิ่งที่ท่านอัล-
บุคอรีได้รายงานไว้ในเศาะฮ์ฮ์ของท่านในรูปแบบหะดีษมุอัล
ลักที่ท่านยืนยันถึงความถูกต้อง จากอิบนุอับบาส
เราะฎียัลลอฮ์อันฮูมา
ว่าท่านได้ถูกถามเกี่ยวกับการทำหัจญ์ตะมัตตะฮ์
ท่านจึงได้กล่าวว่า: «บรรดาชาวมาฮฺญะฮ์ริ็น ชาวอันศอร

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1556) และมุสลิม (1211)

และบรรดาภรรยาของท่านนี่ คือลัลลลอฮะลัยฮะสลัม
 ได้ครองอิหม์รอมในการทำหัจญ์อ้อลา
 และพวกเราก็ได้ครองอิหม์รอมด้วย
 ครั้นเมื่อพวกเราเดินทางมาถึงมักกะฮ์ ท่านเราะซูลลอฮ์
 คือลัลลลอฮะลัยฮะสลัม ได้กล่าวว่า
 “จงเปลี่ยนการครองอิหม์รอมหัจญ์ของพวกท่านให้เป็นอุมเราะฮ์
 ฮ์ เว้นแต่ผู้ที่นำสัตว์ฮัจญ์มาด้วย”
 ดังนั้นพวกเราจึงเฆาะวาฟที่กะฮ์บะฮ์
 และเดินสะแอระหว่างเศาะฟากับมัรวะฮ์
 และได้ร่วมหลับนอนกับภรรยา และสวมใส่เสื้อผ้า
 และท่านได้กล่าวว่า “ผู้ใดที่นำสัตว์ฮัจญ์มาด้วย
 แท้จริงเขาจะยังไม่สามารถทะเลาะกันได้
 จนกว่าสัตว์ฮัจญ์จะไปถึงสถานที่เชือดของมัน” หลังจากนั้น
 ในเย็นของวันตรียะฮ์
 ท่านได้สั่งพวกเราให้ครองอิหม์รอมเพื่อทำหัจญ์
 ดังนั้นเมื่อพวกเราเสร็จสิ้นจากพิธีกรรมต่างๆ แล้ว
 เราก็มาเฆาะวาฟที่กะฮ์บะฮ์
 และเดินสะแอระหว่างเศาะฟากับมัรวะฮ์»¹
 สิ้นสุดตามที่ประสงค์แล้ว
 และมันเป็นหลักฐานที่ชัดเจนในเรื่องการสะแอของผู้ทำหัจญ์
 แบบตะมัตตัวฮ์สองครั้ง และอัลลอฮ์ทรงรู้ดียิ่ง
 และส่วนหะดีษที่บันทึกโดยมุสลิม จากญาบิร
 เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า: “ท่านนบี คือลัลลลอฮะลัยฮะสลัม
 และบรรดาสาวกของท่าน

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1572)

และด้วยกับสิ่งดังกล่าว ความขัดแย้งจึงหมดไป
และทำให้สามารถปฏิบัติตามหะดีษทั้งหมดได้

และสิ่งที่สนับสนุนการประสานหัตถ์นั้นคือ
หะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์และอับนุอับบาสนั้นเป็นหะดีษที่เ
ศาะฮ์ทั้งสองบท

และทั้งสองได้ยืนยันการสะแอครั้งที่สองสำหรับผู้ที่ทำหัจญ์ตะ
มัตตุฮ์

ในขณะที่หะดีษของญาบิรโดยผิวเผินแล้วปฏิเสธสิ่งดังกล่าว
และหลักฐานที่ยืนยันย่อมมีน้ำหนักกว่าหลักฐานที่ปฏิเสธ
ดังที่ได้ถูกระบุไว้ในวิชาอุศูลฟิฮ์และมุศญะอะลหัจญ์
และอัลลอฮ์ สُبْحَانَهُฮะอะอะอะอะ อะลลอฮ์
และไม่มีอำนาจและพลังใด ๆ นอกจากด้วยกับอัลลอฮ์

บท

อธิบายความประเสริฐของการทำงานที่ผู้ประกอบพิธี หัจญ์ปฏิบัติในวันเชือด (วันอีดอัฎฮา)

และที่ดีที่สุดสำหรับผู้ประกอบพิธีหัจญ์คือการเรียงลำดับก
ิจการทั้งสี่ประการนี้ในวันอีดตามที่ได้อธิบายมา:

โดยเริ่มจากการปาหินญามารอต อัล-อะกะอะฮ์ก่อน
จากนั้นทำการเชือด จากนั้นทำการโกนหรือตัดผม
จากนั้นทำการแกะวาฟและสะแอหลังจากนั้นสำหรับผู้ที่ทำห
ัจญ์แบบตะมัตตุฮ์

และเช่นเดียวกันสำหรับผู้ที่ทำหัจญ์แบบอิฟรอตและกิรอนหา
กพวกเขายังไม่ได้ทำสะแอพร้อมกับแกะวาฟकुุ่ม
หากเขาได้ทำบางสิ่งก่อนหลังในกิจการเหล่านี้ ก็ถือว่าใช้ได้
เนื่องจากการยืนยันถึงการผ่อนปรนในเรื่องดังกล่าวจากท่าน

และหลังจากตอวาฟอิฟาฎะฮ์และการสะแอสำหรับผู้ที่จะต้องทำสะเอ

บรรดาผู้แสวงบุญจะกลับไปยังมีนาและพำนักรออยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวันสามคืน

และทำการขว้างเสาหินทั้งสามในแต่ละวันของทั้งสามวันหลังเที่ยง และจำเป็นต้องเรียงลำดับในการขว้าง

ให้เริ่มที่เสาหินต้นแรก ซึ่งเป็นต้นที่อยู่ถัดจากมัสยิดอัล-ค็อยฟี แล้วขว้างด้วยก้อนกรวดเจ็ดก้อนติดต่อกัน โดยยกมือขึ้นทุกครั้งที่ยขว้าง

และเป็นสุนนะฮ์ให้ถอยห่างออกมาโดยให้เสาหินอยู่ทางซ้ายมือ

แล้วหันหน้าไปยังทิศกิบละฮ์พร้อมกับยกมือทั้งสองและขอดุอาอ์และวิงวอนให้มาก

จากนั้นให้ขว้างเสาหินที่สองเหมือนกับเสาหินแรก และมีสุนนะฮ์ให้เดินไปข้างหน้าเล็กน้อยหลังจากขว้างมันโดยให้มันอยู่ทางขวามือของเขา

แล้วให้หันหน้าไปยังกิบละฮ์พร้อมกับยกมือทั้งสองขึ้นวิงวอนเป็นเวลานาน

จากนั้นให้ขว้างเสาหินญะมะรอตที่สาม โดยไม่ต้องหยุด ณ ที่นั้น

แล้วให้เขาขว้างเสาหินญะมะรอตในวันที่สองของวันตัจริกหลังเที่ยง เหมือนกับที่เขาได้ขว้างในวันแรก และให้กระทำ ณ

เสาหินต้นที่หนึ่งและต้นที่สองเหมือนกับที่เขาได้กระทำในวันแรก

เพื่อเป็นการเจริญรอยตามท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

การขว้างเสาหินในสองวันแรกของวันดีซริกเป็นข้อบังคับ
หนึ่งจากบรรดาข้อบังคับของการทำหัจญ์
และเช่นเดียวกันกับการพักค้างคืนที่มินาในคืนแรกและคืนที่
สองก็เป็นข้อบังคับ เว้นแต่สำหรับผู้ให้น้ำและผู้เลี้ยงสัตว์
และผู้ที่อยู่ในลักษณะเดียวกันซึ่งไม่เป็นข้อบังคับ

หลังจากนั้น หลังจากการขว้างเสาหินในสองวันที่กล่าวมา
ผู้ใดที่ประสงค์จะรีบออกจากมินา ก็อนุญาตให้ทำเช่นนั้นได้
และต้องออกไปก่อนดวงอาทิตย์ตก
ส่วนผู้ใดที่อยู่ต่อจนได้พักค้างในคืนที่สามและขว้างเสาหินใน
วันที่สาม ย่อมเป็นการดีกว่าและได้รับผลบุญที่ยิ่งใหญ่กว่า
ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

{وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّغْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِنَّكُمْ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا
إِنَّكُمْ عَلَيْهِ لَمَنْ أَتَقَى...}

"และพวกเจ้าจงรำลึกถึงอัลลอฮ์ตามวันต่าง ๆ
ที่ถูกกำหนดไว้ ส่วนผู้ใดรีบออกจาก (มินา) ในวันที่สอง
ก็ไม่มีบาปใด ๆ สำหรับเขา และผู้ใดรั้งรอ (จนถึงวันที่สาม)
ก็ไม่มีความผิดใด ๆ สำหรับเขา (ทั้งนี้)
สำหรับผู้ที่มีความยำเกรง..." (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ :
203) และเนื่องจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้อนุญาตให้ผู้คนรีบเร่งได้ แต่ท่านเองไม่ได้รับแรง
หากแต่ท่านยังคงอยู่ที่มินาจนกระทั่งได้ขว้างเสาหินญะมะรอ
ในวันที่สิบสามหลังเที่ยง
จากนั้นจึงได้ออกเดินทางก่อนที่จะละหมาดซุฮรี

และอนุญาตให้ผู้ปกครองของเด็กชายที่ไม่สามารถขว้างกั
อนหินเองได้

ทำการขว้างเสาหินญัมเราะตุลอะเกาะบะฮ์และเสาหินอื่นๆ
ทั้งหมดแทนเขา หลังจากที่เขาได้ขว้างให้แก่ตนเองแล้ว
และเช่นเดียวกันกับเด็กหญิงที่ไม่สามารถขว้างได้
ผู้ปกครองของเธอจะทำการขว้างแทนเธอ
เนื่องจากมีหะดีษจากท่านญาบิรเราะฎียัลลอฮุอันฮู
ได้กล่าวว่า:

«حَجَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، وَمَعَ النِّسَاءِ وَالصِّبْيَانِ، فَلَبَّيْنَا عَنِ الصِّبْيَانِ وَرَمَيْنَا عَنْهُنَّ»

“พวกเราได้ทำหัจญ์พร้อมกับท่านเราะซูลุลลอฮ์
คือลัลลอฮุอะลียฮิวะสลัม และมีบรรดาสตรีและเด็ก ๆ
อยู่กับเราด้วย แล้วพวกเราก็ได้กล่าวตลบียะฮ์แทนเด็ก ๆ
และขว้างแทนพวกเขา”¹ บันทึกโดย อิบน์ มาญะหฺ
และอนุญาตให้ผู้ที่ไม่สามารถขว้างก่อนหินได้
เนื่องจากการเจ็บป่วย หรืออายุมาก หรือการตั้งครรรภ์
มอบหมายให้ผู้อื่นขว้างแทนตนได้ ดังดำรัสของอัลลอฮ์
ตะอาลา ที่ว่า:

﴿فَأَنفُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ...﴾

“ดังนั้นจงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด
เท่าที่พวกเจ้ามีความสามารถ...” [ซูเราะฮ์ อัด-ตะฆอบูน : 16]
สำหรับบุคคลเหล่านี้
พวกเขาไม่สามารถที่จะไปเบียดเสียดกับผู้คน ณ
ที่ขว้างเสาหิน(ญะมะรอต)ได้
และเวลาของการขว้างเสาหินนั้นก็จะหมดไปโดยไม่มียกเว้น

¹ รายงานโดย อัตติรมิซียฺ (927)

ญัตติให้ทำการชดใช้

จึงอนุญาตให้พวกเขามอบหมายให้ผู้อื่นกระทำแทนได้

ซึ่งแตกต่างจากศาสนิกอื่น ๆ ดังนั้น

ผู้ครองอิห์รอมจึงไม่สมควรที่จะมอบหมายให้ผู้อื่นปฏิบัติศาสน

นิกนั้น ๆ แทนตน

ถึงแม้ว่าการทำหัจญ์ของเขาจะเป็นหัจญ์นะฟิล (ไม่ใช่ภาคบังคับ) ก็ตาม

เนื่องจากผู้ใดก็ตามที่ได้ครองอิห์รอมเพื่อประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮ์แล้ว

จำเป็นสำหรับเขาที่จะต้องประกอบพิธีทั้งสองนั้นให้เสร็จสมบูรณ์

ถึงแม้ว่าทั้งสองนั้นจะเป็นเพียงนะฟิล (ไม่ใช่ภาคบังคับ) ก็ตาม
ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตรัสไว้ว่า:

{وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ...}

"และจงทำหัจญ์และอุมเราะฮ์ให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์เพื่ออัลลอฮ์เถิด..." (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 196)

เวลาของการแฉะวาฟและการสะอื้นนั้นไม่สิ้นสุด

ซึ่งแตกต่างจากเวลาของการขว้างก้อนหิน

ส่วนการรุกูฟที่อะรอฟะฮ์

และการปักค้ำคืนที่มุขตะลีฟะฮ์และมินานั้น

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเวลาที่กำหนดไว้จะสิ้นสุดลง

แต่การที่ผู้ที่ไม่สามารถจะไปอยู่ในสถานที่เหล่านี้ก็ยังเป็นไปได้

ดี แม้จะมีความยากลำบากก็ตาม

ซึ่งแตกต่างจากการลงมือขว้างเสาหินด้วยตนเอง

และเพราะว่าการขว้างเสาหินนั้นมีรายงานจากบรรพชนผู้ทรงคุณธรรมว่าอนุญาตให้มอบหมายผู้อื่นทำแทนได้ในกรณีของผู้ที่มีอุปสรรค ซึ่งแตกต่างจากศาสนกิจอื่นๆ

และการประกอบอียาตะฮ์เป็นเรื่องที่จะคิดค้นเองไม่ได้ และไม่มีผู้ใดสามารถบัญญัติสิ่งใดจากมันได้เว้นแต่จะต้องมีหลักฐาน และอนุญาตให้ตัวแทนขว้างให้ตัวเองก่อน แล้วจึงขว้างให้ผู้มอบหมายเขา

ณ

ญัมเราะฮ์แต่ละเสาจากทั้งสามเสา

โดยสามารถทำได้ในจุดเดียวกัน

และไม่จำเป็นที่เขาจะต้องขว้างให้เสร็จทั้งสามแห่งสำหรับตัว

เองก่อน แล้วจึงกลับไปขว้างให้ผู้มอบหมายเขาอีกครั้ง

ซึ่งนี่เป็นทัศนคติที่ถูกตอ้งที่สุดของบรรดาอุละมาฮ์

เนื่องจากไม่มีหลักฐานที่บ่งชี้ถึงความจำเป็นในเรื่องนั้น

และเพราะการกระทำดังกล่าวนั้นมีความยากลำบากและความ

เดือดร้อน และอัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา ตรัสว่า:

(...وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ...)

"และพระองค์ไม่ได้ทรงทำให้เรื่องของศาสนาเป็นความลำบากแก่พวกเจ้าเลย..." (ซูเราะฮ์ อัล-หัจญ์ : 78) และท่านนบี คืออลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า:

«يَسِّرُوا وَلَا تُعَسِّرُوا».

"จงทำให้ง่ายดาย และอย่าสร้างความลำบาก"¹.

และเพราะว่าเรื่องนั้นไม่ได้ถูกรายงานมาจากบรรดาสาวกของ

¹ รายงานโดย อัลบุคอรีห์ จากอะนะศ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ (69)

ท่านเราะซูลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิอะสลัม
ในขณะที่พวกเขาวางแผนบรรดาเด็ก ๆ
และผู้ที่ย่อมแอในหมู่พวกเขา
และหากว่าพวกเขาได้ทำเช่นนั้น ก็ย่อมจะถูกรายงานไว้
เพราะมันเป็นเรื่องสำหรับผู้คนต่างมุ่งมันที่จะรายงานสืบต่อกันมา
และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้ดียิ่ง

บท

จำเป็นในการเชือดสัตว์พลีสำหรับผู้ประกอบพิธี หัจญ์แบบตะมัต্তু์และกิรอน

ผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัต্তু์หรือกิรอน
(ยกเว้นผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตมัสยิดิลฮะรอม) ต้องเชือดสัตว์พลี
คือแพะหนึ่งตัว หรือส่วนหนึ่งจากเจ็ดส่วนของอูฐ
หรือส่วนหนึ่งจากเจ็ดส่วนของวัว
และจำเป็นที่สัตว์พลีนั้นจะต้องมาจากทรัพย์สินที่หะลาลและการ
แสวงหาที่ดีงาม เพราะอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงดีงาม
และจะไม่ทรงตอบรับสิ่งใดนอกจากสิ่งที่ดีงาม

มุสลิมพึงละเว้นจากการขอจากผู้คน
ไม่ว่าจะเป็นของขวัญหรือสิ่งอื่นใด
และไม่ว่าพวกเขาจะเป็นกษัตริย์หรือบุคคลอื่นก็ตาม
เมื่ออัลลอฮ์ได้ทรงประทานความสะดวกง่ายดายแก่เขาจากห
รพย์สินของเขาเอง
ซึ่งทำให้เขาสามารถมอบเป็นของขวัญได้และทำให้เขาไม่ต้อง
พึงพาสิ่งที่อยู่ในมือของผู้อื่น
ทั้งนี้เนื่องด้วยสิ่งที่ปรากฏในหะดิษจำนวนมากจากท่านนบี
ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม

ที่ได้กล่าวตำหนิการขอและชี้ถึงข้อเสียของมัน
พร้อมทั้งสรรเสริญผู้ที่ละทิ้งการขอนั้น

หากผู้ที่ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัตตุอ์และกิรอนไม่มีความสามารถที่จะเชือดสัตว์พลี
ก็ให้ถือศีลอดสามวันในระหว่างการทำหัจญ์
และเจ็ดวันเมื่อกลับภูมิลำเนา
และเขามีสิทธิ์เลือกในการถือศีลอดสามวันนั้น
หากประสงค์ก็ให้ถือศีลอดก่อนวันอีด
หรือหากประสงค์ก็ให้ถือศีลอดในวันตารีกทั้งสามวัน อัลลอฮ์
ตะอาลา ได้ตรัสว่า:

﴿...فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامٌ ثَلَاثَةً
أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلَهُ حَاضِرِي
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ...﴾

"...ดังนั้น

ผู้ใดที่ประกอบฮุมเราะฮ์แล้วต่อด้วยการทำฮัจญ์

ก็ให้จัดหาสัตว์สำหรับการฮัตยตามที่ได้

แต่หากผู้ใดไม่สามารถหาได้

ก็ให้ถือศีลอดสามวันในช่วงฮัจญ์

และอีกเจ็ดวันเมื่อพวกท่านกลับถึงบ้าน

ทั้งหมดนั้นรวมเป็นสิบวันครบถ้วน

ข้อกำหนดนี้สำหรับผู้ใดที่ครอบครัวยังของเขาไม่ได้พำนักอยู่ใกล้

มัสยิดอัลหะรอม..." (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์: 196) อายะฮ์

และในเศาะฮีห

อัล-บุคอรี,

จากท่านหญิงอาอิชะฮ์และ अबดุลลอฮ์

บิน

อุมร์

เราะฎียัลลอฮุอันฮุม กล่าวว่:

«لَمْ يُرَخَّصْ فِي أَيَّامِ النَّسْرِيقِ أَنْ يُصَنَّ إِلَّا لِمَنْ لَمْ يَجِدِ الْهَدْيَ»

«ไม่เป็นท่อนุญาตให้ถือศีลอดในวันตฺฮรีก

นอกจากผู้ที่ไม่พบสัตว์พลี»:

และนี่มีสถานะเทียบเท่ากับสิ่งที่รายงานมาจากท่านนบี

ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

และที่ดีกว่าคือให้ถือศีลอดสามวันก่อนวันอะเราะเราะพะฮ์

เพื่อที่เขาจะได้ไม่ได้ถือศีลอดในวันอะเราะเราะพะฮ์ เพราะท่านนบี

ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ได้อยู่ที่อะเราะเราะพะฮ์ในสภาพที่ไม่ได้ถือศีลอด

และท่านได้ห้ามการถือศีลอดในวันอะเราะเราะพะฮ์สำหรับผู้ทุก

พที่อะเราะเราะพะฮ์

เพราะการไม่ได้ถือศีลอดในวันนั้นจะทำให้เขามีพลังในการก

ล่าวรำลึกถึงอัลลอฮ์และขอดุอาอ์ได้ดียิ่งขึ้น

และอนุญาตให้ถือศีลอดสามวันที่กล่าวมานี้ติดต่อกันหรือแย

กกันก็ได้

เช่นเดียวกันกับการถือศีลอดอีกเจ็ดวันก็ไม่จำเป็นต้องถือติด

ต่อกัน แต่อนุญาตให้ถือศีลอดติดต่อกันหรือแยกกันก็ได้

เพราะอัลลอฮ์

ซุบฮานะฮูวะตะอาลา

ไม่ได้ทรงกำหนดเงื่อนไขว่าต้องถือติดต่อกัน

และเช่นเดียวกันกับท่านเราะซูลของพระองค์

อะลัยฮิซซอลาตุวัสสลาม

และที่ดีที่สุดคือให้เลื่อนการถือศีลอดอีกเจ็ดวันออกไปจนกว่า

เขาจะกลับถึงครอบครัวของเขา เนื่องจากคำตรัสของพระองค์

ตะอาลา ที่ว่า:

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1998)

﴿...وَسَبْعَةٌ إِذَا رَجَعْتُمْ...﴾

"...และอีกเจ็ดวันหลังจากที่พวกเจ้ากลับบ้านแล้ว..."

(ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ : 196)

และการถือศีลอดสำหรับผู้ที่ไม่สามารถเชือดสัตว์ฮัตยฺได้นั้น ประเสริฐกว่าการร้องขอบรรดาภักษัตริย์และคนอื่นๆ เพื่อขอสัตว์ฮัตยฺมาเชือดสำหรับตนเอง และผู้ใดที่ได้รับสัตว์ฮัตยฺหรือสิ่งอื่นใดโดยที่ไม่ได้ร้องขอและไม่ได้ตั้งความหวังไว้ ก็ไม่มีความผิดใดๆ สำหรับเขา ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นผู้ทำหัจญ์แทนผู้อื่นก็ตาม กล่าวคือ หากผู้ที่มอบหมายให้เขาทำหัจญ์แทนไม่ได้ตั้งเงื่อนไขให้เขาซื้อสัตว์ฮัตยฺจากเงินที่มอบให้แก่เขา

ส่วนการกระทำของคนบางกลุ่มที่ไปร้องขอต่อรัฐบาลหรือหน่วยงานอื่นเพื่อขอสัตว์ฮัตยฺ โดยอ้างชื่อของบุคคลต่างๆ ทั้งๆ ที่เขาเป็นผู้โกหกนั้น แนนอนว่าสิ่งนี้เป็นที่ต้องห้าม (หะรอม) เพราะมันคือการหาผลประโยชน์ด้วยการโกหก ขออัลลอฮ์ทรงคุ้มครองเราและชาวมุสลิมให้พ้นจากสิ่งนั้นด้วยเถิด

บท

ว่าด้วยความจำเป็น (ข้อบังคับ) ของการสละใช้ในความดีต่อบรรดาผู้ประกอบพิธีฮัจญ์และบุคคลอื่น ๆ

และหนึ่งในหน้าที่อันยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับผู้ประกอบพิธีฮัจญ์และคนอื่นๆ คือ การสละใช้ให้ทำความดีและห้ามปรามจากการทำความชั่ว

และการรักษาการละหมาดห้าเวลาในญะมาอะฮ์
ดังที่อัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาไว้ในคัมภีร์ของพระองค์
และตามที่ศาสนทูตของพระองค์ คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้กล่าวไว้

ส่วนการที่ผู้คนจำนวนมาก ทั้งชาวมักกะฮ์และเมืองอื่นๆ
ละหมาดกันในบ้านและปล่อยทิ้งมัสยิดนั้น
ถือเป็นความผิดพลาดที่ขัดต่อหบัญญัติศาสนา
จึงจำเป็นต้องห้ามปรามการกระทำความผิด
และสั่งใช้ให้ผู้คนรักษาการละหมาดที่มัสยิด
เนื่องจากมีหลักฐานยืนยันจากท่านนบี
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ว่าท่านได้กล่าวกับอับนุ อุมมิมักตูม
เมื่อเขามาขออนุญาตท่านเพื่อที่จะละหมาดที่บ้านของเขา
ด้วยเหตุที่เขาเป็นคนตาบอดและบ้านอยู่ไกลจากมัสยิด ว่า:

«هَلْ تَسْمَعُ النَّدَاءَ بِالصَّلَاةِ؟ قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: فَأَجِبْ»

“ท่านได้ยินเสียงประกาศ(เรียกสู่การละหมาด)หรือไม่?
เขาตอบว่า ‘ครับ’ ท่านกล่าวว่า ‘ดังนั้น ก็จงตอบรับมัน’”¹,
และในอีกรายงานหนึ่ง กล่าวว่า:

«لَا أَجِدُكَ رُحْصَةً»

"ฉันไม่พบข้อผ่อนผันแก่ท่าน"² และท่านเราะสูลุลลอฮ์
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า:

«لَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ أَمَرَ بِالصَّلَاةِ فَتَقَامَ، ثُمَّ أَمَرَ رَجُلًا فَيُؤَمِّمَ النَّاسَ، ثُمَّ أَنْطَلِقَ إِلَى رَجُلٍ
لَا يَسْهَوْنَ الصَّلَاةَ فَأَحَرَّقَ عَلَيْهِمْ بُيُوتَهُمْ بِالنَّارِ»

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (2420) และมุสลิม (651)

² รายงานโดย มุสลิม จากอบูฮุรَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ (653)

“แท้จริงฉันได้ตั้งใจที่จะสั่งให้มีการละหมาด
แล้วสั่งให้ชายคนหนึ่งนำผู้คนในการละหมาด
แล้วฉันจะไปยังกลุ่มชายที่ไม่ได้เข้าร่วมการละหมาด
แล้วเผาบ้านของพวกเขาด้วยไฟ”¹,
และในสุนันอิบนุมะญะฮ์และอื่นๆ ด้วยสายรายงานที่ดี
จากอิบนุอับบาส เราะฎียัลลอฮูอันฮุม่า แท้จริงท่านนบี
คือลัลลอฮอะลียะฮ์วะสัลลัม กล่าวว่า:

«مَنْ سَمِعَ النَّدَاءَ فَلَمْ يَأْتِ فَلَا صَلَاةَ لَهُ إِلَّا مِنْ عُذْرٍ»

“ผู้ใดที่ได้ยินเสียงอาซานแล้วไม่ได้มา

ก็ไม่มีการละหมาดสำหรับเขา

เว้นแต่จะมีเหตุผลที่อิสลามอนุญาต”² และในเศาะฮิห์มุสลิม

จากอิบนุมัซฮูด เราะฎียัลลอฮูอันฮุม่า กล่าวว่า:

«ผู้ใดที่ปรารถนาจะได้พบอัลลอฮ์ในวันพรุ่งนี้ (วันกิยามะฮ์)

ในสภาพที่เป็นมุสลิม ก็จงรักษาการละหมาดเหล่านี้ ณ

สถานที่ที่ถูกเรียกสู่การละหมาด (คือมัสยิด)

เพราะแท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงบัญญัติแนวทางแห่งการชี้นำแก่น

บีของพวกเขา และแท้จริงมัน (การละหมาดญะมาอะฮ์)

คือส่วนหนึ่งจากแนวทางแห่งการชี้นำ

และหากพวกเขาละหมาดในบ้านของพวกเขา

เหมือนกับผู้ที่ละทิ้ง (การละหมาดญะมาอะฮ์)

คนนี้จะละหมาดในบ้านของเขา

แน่นอนว่าพวกเขาก็ได้ละทิ้งสุนนะฮ์ของนบีของพวกเขาแล้ว

และหากพวกเขาละทิ้งสุนนะฮ์ของนบีของพวกเขา

¹ รายงานโดย อบูดาวูด จากอับดุลลอฮ์ บิน อุมมิม มักตูม (552)

² รายงานโดย มุสลิม (654)

แน่นอนว่าพวกเจ้าก็จะหลงทาง
และไม่มีชายคนใดที่เขาได้ทำความสะอาดและทำมันอย่างดี
หลังจากนั้นเขาก็มุ่งหน้าไปยังมัสยิดแห่งหนึ่งแห่งใด
เว้นแต่อัลลอฮ์จะทรงบันทึกความดีหนึ่งอย่างให้แก่เขาในทุก
ย่างก้าวที่เขาก้าวเดิน และจะทรงยกเขาขึ้นหนึ่งระดับชั้น
และจะทรงลบล้างความผิดหนึ่งอย่างให้แก่เขา และแน่นอนเรา
(บรรดาสอหาบะฮ์) ได้เห็นแล้วว่า ไม่มีผู้ใดละทิ้งมัน
(การละหมาดญะมาอะฮ์) นอกจากพวกมุนาฟิก
(คนหน้าไหว้หลังหลอก)
ที่การกลับกลอกของเขาเป็นที่รู้จักกันดี
และแน่นอนว่าเคยมีชายคนหนึ่งถูกนำตัวมาโดยมีชายสองคน
นพฺยฺมา จนกระทั่งเขาได้ถูกจัดให้ยืนในแถว».

เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบรรดาผู้ประกอบพิธีหัจญ์และบุคคล
อื่น ๆ ที่จะต้องหลีกเลี่ยงจากบรรดาข้อห้ามของอัลลอฮ์
ตะอาลา และพึงระวังจากการกระทำความผิดเหล่านั้น เช่น
การทำซินา, การรักร่วมเพศ, การลักขโมย, การกินดอกเบี้ย,
การกินทรัพย์สินของเด็กกำพร้า,
การฉ้อโกงในการทำธุรกรรม,
การบิดพลิ้วในสิ่งที่ได้รับมอบหมาย, การดื่มสิ่งมึนเมา,
การสูบบุหรี่, การปล่อยชายเสื้อผ้าให้ยาวกว่าตาตุ่ม,
ความโอหัง, ความอิจฉาริษยา, การโอ้อวด, การนินทา,
การยุยงให้แตกแยก, การเยาะเย้ยขามุสลิม,
การใช้เครื่องดนตรีเพื่อความเพลิดเพลิน เช่น แผ่นเสียง วัสดุ
ขอ ชลฺย และสิ่งที่คล้ายคลึงกัน,

¹ รายงานโดย อับดุลวาด จาก อิบน์อับบาส เราะฎียัลลอฮุอันฮุม่า (551)

การฟังเพลงและเครื่องให้ความบันเทิงจากวิทยุและอื่น ๆ,
การเล่นลูกเต๋าและหมากรุก, การทำธุรกรรมด้วยอัลมัยซีร -
ซึ่งก็คือการพนัน -

การถ่ายภาพหรือวาดภาพสิ่งมีชีวิตไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรืออื่น ๆ
และการพึงพอใจกับสิ่งนั้น

แท้จริงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคือส่วนหนึ่งจากความชั่วร้ายที่อัลลอฮ์ทรงห้ามปวงบ่าวของพระองค์ในทุกเวลาและทุกสถานที่
จึงจำเป็นที่บรรดาผู้ประกอบพิธีหัจญ์และผู้ที่พำนักอาศัยในบัยตุลลอฮ์อัลหะรออมจะต้องระวังจากสิ่งเหล่านี้ให้มากกว่าคนอื่น ๆ
เพราะการฝ่าฝืนในเมืองอันปลอดภัยแห่งนี้
บาปของมันนั้นรุนแรงยิ่งกว่า

และการลงโทษของมันก็ใหญ่หลวงยิ่งกว่า

แท้จริงอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

{وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ بِظُلْمٍ نُزِفَهُ مِنْ عَذَابِ إِلِيمٍ 25}

"...และผู้ใดที่ปรารถนาที่จะกระทำการใด ๆ

ที่เป็นการฝ่าฝืนในนั้น

เราจะให้เขาลี้มรสการลงโทษอันเจ็บปวด..." (ซูเราะฮ์ อัล-
หัจญ์ : 25)

ในเมื่ออัลลอฮ์ได้ทรงคาดโทษผู้ที่เพียงแต่ตั้งใจจะกระทำสิ่งที่ไม่
อธรรมในเขตหะรออม

แล้วการลงโทษสำหรับผู้ที่ได้ลงมือกระทำให้จริงจะเป็นเช่นใดเล่า
ว?! ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันย่อมใหญ่หลวงและรุนแรงกว่า
ดังนั้นจึงจำเป็นต้องระวังจากสิ่งนั้นและจากการฝ่าฝืนอื่น ๆ
ทั้งปวง

และบรรดาผู้ประกอบพิธีหัจญ์จะไม่ได้รับหัจญ์ที่ถูกตอบรับและการอภัยโทษจากบาปต่างๆ
เว้นแต่ด้วยการระมัดระวังจากบาปเหล่านี้และบาปอื่นๆ
ที่อัลลอฮ์ได้ทรงห้ามพวกเขา
ดังที่ปรากฏในหะดีษจากท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ว่าท่านได้กล่าวว่า:

«مَنْ حَجَّ فَلَمْ يَرْفُثْ وَلَمْ يَسْقُ رَجَعَ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ».

“ผู้ใดประกอบพิธีฮัจญ์แล้วมิได้กล่าวหรือกระทำการลามกอนาจาร และไม่กระทำการชั่วช้าใดๆ
เขาผู้นั้นจะกลับมาเสมือนวันที่มารดาของเขาได้คลอดเขาออกมา”¹

และที่เลวร้ายและยิ่งใหญ่กว่าสิ่งต้องห้ามเหล่านี้คือ
การขอดูอาจากผู้ตาย การขอความช่วยเหลือจากพวกเขา
การบนบานแก่พวกเขา และการเชือดสัตว์เพื่อพวกเขา
โดยหวังว่าพวกเขาจะขอความช่วยเหลือให้แก่ผู้ที่วิงวอนต่อ
พวกเขา ณ อัลลอฮ์ หรือรักษาผู้ป่วยของเขา
หรือทำให้ผู้ที่หายไปของเขากลับมา และสิ่งที่คล้ายกันนั้น

และนี่คือการตั้งภาคีที่ใหญ่หลวงซึ่งอัลลอฮ์ได้ทรงห้ามไว้
และมันคือศาสนาของบรรดาผู้ตั้งภาคีในยุคญาฮิลียะฮ์
และอัลลอฮ์ได้ทรงส่งบรรดาศาสนทูต และได้ทรงประทานบรรดา
คัมภีร์ลงมาเพื่อปฏิเสธและห้ามจากมัน

ดังนั้นจึงจำเป็นสำหรับทุกคน
ทั้งผู้ประกอบพิธีหัจญ์และคนอื่นๆ ที่จะต้องระมัดระวังจากมัน

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1521) และมุสลิม (1350)

และต้องกลับเนื้อกลับตัวต่ออัลลอฮ์จากสิ่งที่ได้ล่วงเลยไป
หากว่าเคยได้กระทำสิ่งนั้นมาก่อน
และให้เริ่มประกอบพิธีหัจญ์ครั้งใหม่หลังจากที่ได้สำนึกผิดแล้ว

เพราะการตั้งภาคีที่ใหญ่หลวงนั้นจะทำให้การงานทั้งหมดสูญ
สลาย ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสไว้ว่า:

{وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (88)}

"...และหากพวกเขที่ตั้งภาคี (ต่ออัลลอฮ์)
แน่นอนสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้นั้นก็จะสูญสลายไปจากพ
พวกเขา" (ซูเราะฮ์ อัลอันอาม : 88)

และหนึ่งในประเภทต่างๆ ของการตั้งภาคีเล็กคือ:
การสาบานด้วยสิ่งอื่นที่ไม่ใช่อัลลอฮ์ เช่น
การสาบานด้วยท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม,
กะอับะฮ์, อะมานะฮ์ และอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกัน

และส่วนหนึ่งจากสิ่งนั้นคือ:
การโอ้อวดและการทำเพื่อให้ได้ยิน, และคำพูดเช่น:
"เป็นความประสงค์ของอัลลอฮ์และความประสงค์ของท่าน",
"หากมิใช่อัลลอฮ์และท่าน",
"สิ่งนี้มาจากอัลลอฮ์และจากท่าน" และสิ่งที่คล้ายคลึงกันนั้น
ดังนั้นจำเป็นต้องระวังจากสิ่งต้องห้ามที่เป็น การตั้งภาคีเห
ล่านั้น และการตักเตือนซึ่งกันและกันให้ละทิ้งมัน
เนื่องด้วยมีหลักฐานยืนยันจากท่านนบี
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ว่าท่านได้กล่าวว่า:

«مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ».

"ผู้ใดสาบานต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์
แท้จริงเขาได้ปฏิเสธศาสนาหรือได้ตั้งภาคีแล้ว"¹ บันทึกโดย
อะหฺมัด, ออบูดาวูด และอัตติรมิซียฺ ด้วยสายรายงานที่เศาะฮีหฺ
และในเศาะฮีหฺ จากท่านอุมัร เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ เล่าว่า:
ท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลัลลลอฮุอะลัยฮิสะลัม กล่าวว่:
«مَنْ كَانَ حَالِفًا فَلْيَحْلِفْ بِاللَّهِ أَوْ لِيَصْنُتْ».

"ผู้ใดที่จะสาบาน ก็ให้เขาสาบานต่ออัลลอฮ์ หรือให้หนึ่งเสีย"²
และท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิสะลัม กล่าวอีกว่:
«مَنْ حَلَفَ بِالْأَمَانَةِ فَلَيْسَ مِنَّا».

"ผู้ใดได้สาบานด้วยความซื่อสัตย์
ดังนั้นเขาผู้นั้นไม่ใช่พวกพ้องของเรา"³ บันทึกโดย ออบูดาวูด
และท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลัลลลอฮุอะลัยฮิสะลัม
กล่าวอีกว่:
«أَخَوْفُ مَا أَخَافُ عَلَيْكُمُ الشِّرْكَ الْأَصْغَرَ، فَسُئِلَ عَنْهُ فَقَالَ: الرِّبَاءُ».

"สิ่งที่ฉันเกรงกลัวต่อพวกท่านมากที่สุดคือ ชิริกเล็ก"
ท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิสะลัม ถูกถามว่ :
ชิริกเล็กนั้นคืออะไร? ท่านจึงตอบว่ "การโอ้อวด (อ์รียาอ์)"⁴
และท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลัลลลอฮุอะลัยฮิสะลัม กล่าวว่:
«لَا تَقُولُوا: مَا شَاءَ اللَّهُ وَشَاءَ فُلَانٌ، وَلَكِنْ قُولُوا مَا شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ شَاءَ فُلَانٌ».

"พวกท่านจงอย่ากล่าวว่ : “มาชาอัลลอฮ์ วะชาอะ ฟุลาน”
(อัลลอฮ์ทรงประสงคฺและคนนั้นก็ประสงคฺ) แต่จงกล่าวว่

¹ รายงานโดย ออบูดาวูด (3251)

² รายงานโดย ออบูดาวูด (3253)

³ รายงานโดย อัลบุคอรียฺ จากอับดุลลอฮ์ (2679) และมุสลิม (1646)

⁴ รายงานโดย อะหฺมัดในหนังสือมุสนัด (5/428)

“มาชาอัลลอฮ์ ชุมมะ มาชาอะ ฟุลาน”
(อัลลอฮ์ทรงประสงคฺจากนั้นคนนั้นก็ประสงคฺ)”¹ บันทึกลงโดย
อับนาซาอียี จากท่านอับนุอับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า
เล่าว่า มีชายคนหนึ่งได้กล่าวกับท่านเราะสูลุลลอฮ์
คือลัลลลอฮุอะลียฮิวะซัลลัม ว่า
มันเป็นสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประสงคฺและเป็นสิ่งที่ท่านประสงคฺ
ท่านจึงกล่าวว่า:

«أَجَعَلْتَنِي لِلَّهِ نِدَاءً، بَلَّ مَا شَاءَ اللَّهُ وَحْدَهُ».

«เจ้าทำให้ฉันเป็นภาคีต่ออัลลอฮ์กระนั้นหรือ? ไม่ใช่เช่นนั้น
แต่สิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประสงคฺเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น»²

และหะดีษเหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงการที่ท่านนบี

คือลัลลลอฮุอะลียฮิวะซัลลัม

ได้เข้มงวดในการปกป้องความเป็นเอกภาพของอัลลอฮ์

และการตักเตือนประชาชาติของท่านให้พ้นจากการตั้งภาคีช
นิตใหญ่และชนิตเล็ก

อีกทั้งความมุ่งมั่นของท่านต่อความปลอดภัยในการศรัทธา
ของพวกเขา

และการรอดพ้นของพวกเขาจากการลงโทษของอัลลอฮ์และ
จากสาเหตุต่างๆ

ที่จะทำให้พระองค์ทรงกริ้ว
ขออัลลอฮ์ทรงตอบแทนท่านในเรื่องดังกล่าวด้วยการตอบแ
นอันประเสริฐยิ่ง

เพราะแท้จริงท่านได้ทำการเผยแผ่และตักเตือนแล้ว

และได้ให้การตักเตือนอย่างบริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮ์และเพื่อปวง

¹ รายงานโดย อับูดาวูด (4980)

² รายงานโดย อับนุมาญะฮ์ (2117)

บ่าวของพระองค์ คือลัลลอฮะลัยฮะซัลลัม
ขอความเมตตาและความศานติสุขจงมีแด่ท่านอย่างต่อเนื่อง
จนถึงวันแห่งการตอบแทน

และเป็นสิ่งจำเป็น(วาญิบ)สำหรับผู้ที่มีความรู้ในหมู่ผู้ป
ระกอบพิธีหัจญ์และผู้ที่พำนักอาศัยในเมืองอันปลอดภัยของอัล
ลอฮ์และเมืองของศาสนทูตผู้ทรงเกียรติของพระองค์
คือลัลลอฮะลัยฮะซัลลัม
ที่จะต้องสอนผู้คนถึงบทบัญญัติที่อัลลอฮ์ได้ทรงวางไว้แก่พว
กเขา

และเตือนพวกเขาให้ระวังสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงห้ามแก่พวกเขาจ
ากการตั้งภาคีประเภทต่างๆ และการฝ่าฝืน
และจะต้องสาธยายสิ่งดังกล่าวพร้อมด้วยหลักฐานประกอบ
และชี้แจงให้กระจ่างอย่างชัดเจนและเพียงพอ
ทั้งนี้เพื่อนำพาผู้คนออกจากความมืดมิดสู่แสงสว่าง
และเพื่อปฏิบัติหน้าที่ที่อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดเป็นวาญิบแก่พว
กเขาในการเผยแพร่และชี้แจง อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตรัสว่า:
(وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكُنُ مِنْهُمْ...)

"และจงรำลึกขณะที่อัลลอฮ์ทรงรับเอาพันธสัญญาจากบรรด
าผู้ได้รับคัมภีร์ว่า "แท้จริง
พวกเจ้าควรอธิบายเนื้อหาของคัมภีร์แก่ผู้คนทั้งหลาย
และพวกเจ้าไม่ควรปิดบังมัน..." (ซูเราะฮ์ อาล อิมรอน : 187)

และเจตนารมณ์ของสิ่งนี้คือ
เพื่อตักเตือนบรรดาผู้รู้ของประชาชาตินี้
ไม่ให้ดำเนินตามแนวทางของบรรดาผู้กตัญญูจากหมู่ผู้ได้รับคัม

กิริยาในการปิดบังสัจธรรม

อันเนื่องมาจากการเลือกเอาโลกนี้เหนือโลกหน้า และอัลลอฮ์
ตะอาลา ได้ตรัสว่า:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ
أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ 159 إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنَّاهُ فَأُولَٰئِكَ
أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ 160﴾

"แท้จริงบรรดาผู้ที่ปกปิดสิ่งที่เราได้ประทานลงมาที่เป็นหลักฐานอันชัดแจ้งและแนวทางที่ถูกต้องหลังจากที่เราได้อธิบายมันอย่างชัดเจนแก่ผู้คนในคัมภีร์แล้ว

พวกเขาเหล่านั้นคือผู้ถูกสาปแช่งโดยอัลลอฮ์
และจะถูกสาปแช่งโดยบรรดาผู้สาปแช่ง (159)

นอกจากบรรดาผู้ที่สำนึกผิดและปรับปรุงแก้ไข
และอธิบาย (สิ่งที่พวกเขาปกปิดไว้) ดังนั้น คนเหล่านี้
ข้าตอบรับการกลับใจของพวกเขา

และข้าคือผู้ทรงตอบรับการกลับใจ ผู้ทรงเมตตาเสมอ"

[ซูเราะฮ์ อัลบะกอเราะฮ์ : 159-160]

และบรรดาโองการอัลกรุอ่านและหะดีษของท่านนบีได้ชี้ให้เห็น
ว่า การเรียกร้องเชิญชวนไปสู่อัลลอฮ์ สُبْحَانَฮะวะตะอาลา
และการขึ้นาปวงบ่าวไปสู่สิ่งที่พวกเขาถูกสร้างมาเพื่อการนั้น
เป็นหนึ่งในภารกิจดิอันประเสริฐสุดและหน้าที่อันสำคัญยิ่ง
และแท้จริงมันคือหนทางของบรรดาเราะสูลและผู้เจริญรอยตาม
พวกเขาจนถึงวันกิยามะฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ สُبْحَانَฮะวะตะอาลา
ได้ตรัสว่า:

﴿وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ 33﴾

"และผู้ใดเล่าจะมีคำพูดที่ดีเลิศยิ่งไปกว่าผู้เชิญชวนไปสู่อัลลอฮ์ และประกอบความดี และกล่าวว่า แท้จริงฉันเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้มอบน้อม" (ซูเราะฮ์ ฟุศศิลัต : 33) และอัลลอฮ์ อ้อซซะวะญัล ตรัสว่า:

﴿قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ (108)

"จงกล่าวเถิด (โอ้ มุฮัมหมัด) ว่า "นี่คือแนวทางของฉัน ทั้งฉันและบรรดาผู้ที่ติดตามฉัน ต่างเรียกร้องผู้คนสู่การนับถือศาสนาของอัลลอฮ์ ตามหลักฐานที่ชัดเจน และมหาบริสุทธิ์แต่อัลลอฮ์ และฉันมิได้อยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี" (ซูเราะฮ์ ยูซุฟ : 108)

และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า:

«مَنْ دَلَّ عَلَى خَيْرٍ فَلَهُ مِثْلُ أَجْرِ فَاعِلِهِ»

"ผู้ใดได้ชี้นำคนอื่นให้กระทำในสิ่งที่ดี ผู้นั้นจะได้รับผลตอบแทนเช่นเดียวกับผลตอบแทนของผู้กระทำความดีนั้นด้วย"¹

«لَأَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ بِكَ رَجُلًا وَاحِدًا خَيْرٌ لَكَ مِنْ حُمْرِ النَّعَمِ»

"การที่อัลลอฮ์ทรงชี้นำทางแก่ชายคนหนึ่งโดยผ่านท่านนั้น เป็นสิ่งที่ดีสำหรับท่านยิ่งกว่าการมีอูฐสีแดง"² และโองการและหะดีษทั้งหลายที่เกี่ยวกับความหมายนี้ มีอยู่มากมาย

¹ รายงานโดย มุสลิม (1893)

² รายงานโดย อัลบุคอรี (3009) และมุสลิม (2406)

ดังนั้น

จึงสมควรอย่างยิ่งที่บรรดาผู้มีความรู้และผู้ศรัทธาจะทุ่มเทความพยายามให้มากยิ่งขึ้นในการเรียกร้องไปสู่อัลลอฮ์
ชั้นนำปวงบ่าวของพระองค์ไปสู่หนทางแห่งความรอดพ้น
และตักเตือนพวกเขาจากสาเหตุแห่งความหายนะ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคสมัยนี้ที่อารมนไฟต่ำได้ครอบงำ
และหลักการที่มุ่งทำลายล้างรวมถึงสโลแกนที่ชักนำสู่ความหลงผิดได้แพร่หลายไปทั่ว
ซึ่งบรรดาผู้เรียกร้องสู่ทางนำนั้นมีจำนวนน้อยลง
ในขณะที่บรรดาผู้เรียกร้องสู่การปฏิเสธพระเจ้าและความเสื่อมทรามทางศีลธรรมกลับมีจำนวนมากขึ้น
และอัลลอฮ์คือผู้ทรงเป็นที่พึ่ง และไม่มีอำนาจและพลังกำลังใด ๆ เว้นแต่ด้วยกับอัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่

บท

ว่าด้วยควรส่งเสริมให้ตนเสปียงจากการปฏิบัติความดี

และส่งเสริมให้บรรดาผู้นำหัจญ์หมั่นรำลึกถึงอัลลอฮ์
เชือฟังพระองค์
และประกอบกิจการงานที่ดีในช่วงที่ฟานักอยู่ที่มีภกะฮ์
และให้ทำการละหมาดและญะวาฟรอบบัยตุลลอฮ์ให้มากๆ
เนื่องจากบรรดาความดีงามในแผ่นดินหะรอมนั้นจะถูกหวัก
ณ และบรรดาความชั่วในนั้นก็เป็สิ่งทีใหญ่หลวงนัก
เช่นเดียวกัน
ส่งเสริมให้พวกเขากล่าวเศาะละวาตและสลามแด่ท่านเราะสูล
ลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ให้มากๆ

เมื่อบรรดาผู้แสวงบุญหัจญ์ต้องการเดินทางออกจากมักกะฮ์ จำเป็นที่พวกเขาจะต้องทำการญะวาฟอ์ลาที่บัยตุลลอฮ์ เพื่อให้เป็นสิ่งที่สุดท้ายที่พวกเขาได้กระทำ ณ บัยตุลลอฮ์ ยกเว้นสตรีมีประจำเดือนและสตรีหลังคลอดบุตร ซึ่งไม่จำเป็นต้องญะวาฟอ์ลา ตามหะดีษของอิบน์อับบาส เราะฎียัลลอฮุอันฮูมา ซึ่งกล่าวว่า:

«أَمَرَ النَّاسُ أَنْ يَكُونَ آخِرُ عَهْدِهِمُ بِالْبَيْتِ، إِلَّا أَنَّهُ خُفِّفَ عَنِ الْمَرْأَةِ الْحَائِضِ»

"ผู้คนถูกสั่งให้ทำพิธีกรรมสุดท้ายด้วยการญะวาฟอ์ที่กะฮ์บะฮ์ (ญะวาฟอ์ลา) แต่ท่านให้การยกเว้นกับสตรีที่มีประจำเดือน"¹

ดังนั้น

เมื่อเขาเสร็จสิ้นจากการอ์ลาบัยตุลลอฮ์และต้องการจะออกจากมัสยิด

ก็ให้เขาเดินหน้าออกไปตามปกติจนกว่าจะออกจากมัสยิด และไม่สมควรที่เขาจะเดินถอยหลัง

เพราะการกระทำเช่นนั้นไม่มีหลักฐานปรากฏจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม และจากบรรดาสาวกของท่าน แต่ทว่ามันเป็นบิดอะฮ์ที่ถูกอุตริขึ้น และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า:

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ».

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1755) และมุสลิม (1328)

"ใครก็ตามที่ปฏิบัติกิจการใดกิจการหนึ่ง ซึ่งเราไม่ได้สั่งใช้
ดังนั้น กิจการนั้นจะถูกปฏิเสธ"¹ และท่านเราะสูลุลลอฮ์
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม กล่าวว่า:

إِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُور، فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ، وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ.

«พวกท่านจงพึงระวังต่ออุตริกรรมทั้งหลายในศาสนา
เพราะแท้จริง ทุกสิ่งที่ถูกอุตริขึ้นมานั้นคืออุตริกรรม (บิดอะฮ์)
และทุกๆ อุตริกรรม (บิดอะฮ์) นั่นคือการหลงผิด»².

เราขอต่ออัลลอฮ์ให้ทรงประทานความมั่นคงบนศาสนาของ
พระองค์

และทรงคุ้มครองให้ปลอดภัยจากทุกสิ่งที่ขัดกับศาสนาของพ
ระองค์ แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ทรงเมตตาที่ดีเลิศ

บท

เกี่ยวกับข้อกำหนดต่างๆ และมารยาทในการเยี่ยมเยียน

ส่งเสริมให้เยี่ยมเยียนมัสยิดของท่านนบี
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม
ก่อนการประกอบพิธีหัจญ์หรือหลังจากนั้น
เนื่องจากมีปรากฏในเศาะฮิห์ทั้งสอง จากอบีฮุรัยเราะฮ์
กล่าวว่า: ท่านเราะซูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม กล่าวว่า:
«صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيْمَا سِوَاهُ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ».

“การละหมาดในมัสยิดของนบีนี้ดีกว่าการละหมาดหนึ่งพันค

¹ ได้มีการกล่าวถึงที่มาก่อนหน้านี้แล้ว

² รายงานโดย มุสลิม จาก ญาบิร บิน अबดุลลอฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ (867)

จึงในที่อื่น ยกเว้นมัสยิดอัลหะรอม”¹ จากท่านอิบนุอุมร์
เราะฎียัลลอฮุอันฮุม่า เล่าว่า ท่านนบี
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม กล่าวว่า:

«صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيْمَا سِوَاهُ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ»

“การละหมาดหนึ่งเวลาในมัสยิดของฉันแห่งนี้
ประเสริฐกว่าการละหมาดหนึ่งพันครั้งในมัสยิดอื่นๆ

ยกเว้นมัสยิดอัลหะรอม”² บันทึกโดย มุสลิม
จากท่าน अब್ದุลลอฮ์ บิน อัสซุบัยร์ เราะฎียัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า
: ท่านเราะซูลุลลอฮ์ คือลัลลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม กล่าวว่า :

«صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيْمَا سِوَاهُ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ،
وَصَلَاةٌ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَفْضَلُ مِنْ مِائَةِ صَلَاةٍ فِي مَسْجِدِي هَذَا»

«การละหมาดหนึ่งเวลาในมัสยิดของฉันแห่งนี้
ประเสริฐกว่าการละหมาดหนึ่งพันครั้งในมัสยิดอื่นๆ

ยกเว้นมัสยิดอัลหะรอม

และการละหมาดหนึ่งเวลาในมัสยิดอัลหะรอม

ประเสริฐกว่าการละหมาดหนึ่งร้อยครั้งในมัสยิดของฉันแห่งนี้

»³ บันทึกโดย อะหฺมัด อิบน์คุษัยมะฮ์ และอิบนุหิบบาน

และจากท่านญาบิร เราะฎียัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า:
ท่านเราะซูลุลลอฮ์ คือลัลลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม กล่าวว่า:

«صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيْمَا سِوَاهُ، إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ،
وَصَلَاةٌ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَفْضَلُ مِنْ مِائَةِ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيْمَا سِوَاهُ»

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1190) และมุสลิม (1394)

² รายงานโดย มุสลิม (1395)

³ รายงานโดย อะหฺมัด (4/5)

จากท่านอบูฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮู กล่าวว่า
ท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลัลลอฮุอะลัยฮิวซาลัม ได้กล่าวว่า:
«مَا مِنْ أَحَدٍ يُسَلِّمُ عَلَيَّ إِلَّا رَدَّ اللَّهُ عَلَيَّ رُوحِي حَتَّى أَرُدَّ عَلَيْهِ السَّلَامَ».

"ไม่มีผู้ใดที่กล่าวสลามแก่นั้น
เว้นแต่อัลลอฮ์จะให้วิญญาณคืนสู่ร่างกายของฉัน
จนกระทั่งฉันจะตอบกลับสลามของเขา"¹.

และหากผู้เยียมเยียนกล่าวในการให้สลามของเขาว่า:

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَيْرَ اللَّهِ مِنْ خَلْقِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ،
يَا سَيِّدَ الْمُرْسَلِينَ وَإِمَامَ الْمُتَّقِينَ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَغْتَ الرَّسَالَهَ، وَأَدَّيْتَ الْأَمَانَةَ،
(อัสสะลาม อะลัยกะ ยา นะบียัลลอฮฺ, อัสสะลาม อะลัยกะ ยา คียาระตัลลอฮฺ มิน ค็อลกียะฮ์, อัสสะลาม อะลัยกะ ยา ซัยยิดัลมุรชะฮีน วะอิมามัลมุตะกีน, อัชชะดุ อันนะกอ ก็อด บัลลัคตัรริชาละฮฺ วะอัดตัยตัลอะมานะฮฺ วะนะซ็อยฮัตลุมมะฮฺ วะญาฮัตตะฟิลลาฮฺ หักก็อ ญิฮาดิฮฺ) ความว่า"ขอความสันติจงมีแต่ท่าน
โอ้ท่านนบีของอัลลอฮ์ ขอความสันติจงมีแต่ท่าน
โอ้ผู้ที่อัลลอฮ์ทรงเลือกสรรที่ดีที่สุดจากสิ่งถูกสร้างของพระองค์
ค้ ขอความสันติจงมีแต่ท่าน
โอ้หัวหน้าของบรรดาเราะสูลและผู้นำของบรรดาผู้ยำเกรง
ฉันขอยืนยันว่าท่านได้ทำหน้าที่เผยแพร่สารแล้ว
ได้ทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายแล้ว
ให้คำแนะนำแก่ประชาชาติ
และท่านได้ต่อสู้ญิฮาดในหนทางของอัลลอฮ์อย่างเต็มที่"

¹ รายงานโดย อบูดาวูด (2041)

ก็ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด

เพราะทั้งหมดนี้เป็นคุณลักษณะของท่าน

คือลัลลอฮอะลัยฮิสสลัม

และให้กล่าวเศาะละวาต

คือลัลลอฮอะลัยฮิสสลัม

และขอดุอาอ์ให้ท่าน

ตามที่ได้ถูกบัญญัติไว้ในศาสนบัญญัติถึงการอนุญาตให้ร่ว

มระหว่างการกล่าวเศาะละวาตและสลามแก่ท่าน

เพื่อเป็นการปฏิบัติตามดำรัสของพระองค์อัลลอฮ์ ตะอาลา

ที่ว่า:

(إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا 56)

"แท้จริงอัลลอฮ์และมลาอิกะฮ์ของพระองค์ทรงประทานพรแก่น
ปี โว บรรดาผู้ศรัทธาเอย
พวกเจ้าจงประทานพรให้เขาและกล่าวทักทายเขาด้วยความ
เคารพ" (ซูเราะฮ์ อัล-อะห์ซาบ : 56)

จากนั้นให้สลามแก่ท่านอนุบักร์และท่านอุมร์

เราะฎียัลลอฮออันฮูมา

และขอดุอาอ์ให้แก่ท่านทั้งสอง

และขอความพึงพอพระทัยจากอัลลอฮ์ให้แก่ท่านทั้งสอง

และท่านอิบนุ

อุมร์

เราะฎียัลลอฮออันฮูมา

เมื่อท่านให้สลามแก่ท่านเราะฎุลลอฮ์

คือลัลลอฮอะลัยฮิสสลัม

และแก่เศาะฮาบะฮ์ทั้งสอง

ท่านจะไม่กล่าวเกินประโยคที่ว่า: "السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ،

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا بَكْرٍ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا

เราะฎุลลอฮอ، อัสสะลามุ อะลัยกะ ยา อะบา บักร์، อัสสะลามุ

อะลัยกะ

ยา

อะบะตาฮฺ)

ความว่า

:

ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์,
ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ท่านอะบูบักร์,
ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่าน โอ้ท่านพ่อของฉัน
จากนั้นให้เขาเดินจากไป

และการเยียมนี้ถูกบัญญัติไว้สำหรับผู้ชายโดยเฉพาะ
ส่วนสตรีนั้นไม่อนุญาตให้พวกนางเยียมหลุมศพใดๆ ทั้งสิ้น
ดังที่มีหลักฐานยืนยันจากท่านนบี
คือลัลลอฮฺอะลัยฮิอะสลัลม ว่า...

«لَعَنَ رُؤَاةَ الْقُبُورِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْمُتَخَذِينَ عَلَيْهَا الْمَسَاجِدَ وَالسُّرُجَ»

"อัลลอฮ์ทรงสาปแช่งบรรดาสตรีที่เยียมเยียนหลุมศพ
และบรรดาผู้ที่ยึดเอาหลุมศพเป็นมัสยิดและจุดประทีป"
(115)¹

ส่วนการเดินทางไปยังเมืองมะดีนะฮ์เพื่อทำการละหมาดใน
มัสยิดของท่านเราะซูล คือลัลลอฮฺอะลัยฮิอะสลัลม
และขอดุอาอ์ในนั้น และการปฏิบัติอื่น ๆ
ที่คล้ายคลึงกันซึ่งเป็นสิ่งที่ศาสนาส่งเสริมให้ปฏิบัติในมัสยิดที่
วไปนั้น ถือเป็นสิ่งที่ศาสนาส่งเสริมสำหรับทุกคน
ตามบรรดาหะดีษที่ได้กล่าวถึงไปแล้วในเรื่องนี้

และมีสุนนะฮ์สำหรับผู้มาเยียมที่จะละหมาดทั้งห้าเวลาในมัสยิดของท่านเราะซูล คือลัลลอฮฺอะลัยฮิอะสลัลม
และให้กล่าวซิกร์ ขอดุอาอ์ และละหมาดสุนัตในนั้นให้มากๆ
เพื่อเป็นการตักตวงบุญอันยิ่งใหญ่จากสิ่งดังกล่าว

¹ รายงานโดย ออบูดาวูดหมายเลข (3236)

และดังเช่นคำกล่าวของท่านนบี คือลัลลอฮอะลัยฮิอะสลัลัม
ที่ได้กล่าวแก่บรรดาสาวกของท่านว่า:

«تَقَدَّمُوا فَأَتَيْتُمَا بِي وَلَيْتَمَّ بِكُمْ مَن بَعْدَكُمْ، وَلَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَتَأَخَّرُ عَنِ الصَّلَاةِ حَتَّى يُؤَخَّرَهُ اللَّهُ»

“พวกท่านจงรีบเข้ามาข้างหน้า แล้วจงปฏิบัติตามฉัน
และให้ผู้ที่อยู่ถัดไปปฏิบัติตามพวกท่าน

และชายคนหนึ่งจะยังคงถอยห่างจากการละหมาดอยู่เรื่อย ๆ
จนกระทั่งอัลลอฮ์ทรงให้เขาล่าช้า”¹ บันทึกโดย มุสลิม

รายงานโดยอบูดาอูด ด้วยสายรายงานหะสัน
จากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา เล่าว่า ท่านนบี
คือลัลลอฮอะลัยฮิอะสลัลัม กล่าวว่า:

«لَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَتَأَخَّرُ عَنِ الصَّفِّ الْمَقْدَمِ حَتَّى يُؤَخَّرَهُ اللَّهُ فِي النَّارِ»

“ชายคนหนึ่งจะยังคงถอยห่างจากแถวหน้า

จนกระทั่งอัลลอฮ์จะทรงทำให้เขาอยู่เบื้องหลังในนรก”²

และมีรายงานที่ยืนยันจากท่านนบี

คือลัลลอฮอะลัยฮิอะสลัลัม

ซึ่งท่านกล่าวแก่บรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่านว่า:

«أَلَا تَصُفُّونَ كَمَا تَصُفُّ الْمَلَائِكَةُ عِنْدَ رَبِّهَا؟ قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَكَيْفَ تَصُفُّ الْمَلَائِكَةُ عِنْدَ رَبِّهَا؟ قَالَ: يَتِمُّونَ الصُّفُوفَ الْأُولَى، وَيَتَرَاصُّونَ فِي الصَّفِّ»

“พวกท่านจะไม่จัดแถวเหมือนดังที่บรรดามลาอิกะฮ์จัดแถว
ณ พระผู้อภิบาลของพวกเขาดอกหรือ?” พวกเขากล่าวว่า
“โอ้ เราะซูลของอัลลอฮ์ และบรรดามลาอิกะฮ์จัดแถว ณ
พระผู้อภิบาลของพวกเขาอย่างไรหรือ?” ท่านนบีจึงกล่าวว่า

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (615) และมุสลิม (437)

² รายงานโดย มุสลิม จาก ญาบิร บิน สมุเราะฮ์ (430)

“พวกเขาจะทำให้บรรดาแถวแรกสมบูรณ์
และจะยืนชิดกันในแถว”¹ บันทึกโดย มุสลิม

และหะดีษในความหมายนี้มีอยู่มากมาย
ซึ่งครอบคลุมถึงมัสยิดของท่าน คืออลัลลอฮอะลัยฮิวะสัลลัม
และมัสยิดอื่นๆ ทั้งก่อนและหลังการขยับขยาย
และมีรายงานที่ถูกตัดจากท่านนบี
คืออลัลลอฮอะลัยฮิวะสัลลัม
ว่าท่านเคยส่งเสริมบรรดาสาวกของท่านให้อยู่ทางด้านขวา
ของแถว
และเป็นที่ทราบกันดีว่าด้านขวาของแถวในมัสยิดแห่งแรกของ
ท่านนั้นอยู่นอกเราเงาะฮ์
จากสิ่งนี้จึงเป็นที่รู้กันว่าการให้ความสำคัญกับแถวแรกๆ
และด้านขวาของแถวนั้นมีความสำคัญกว่าการให้ความสำคัญ
กับเราเงาะฮ์อันทรงเกียรติ
และการรักษาทั้งสองสิ่งนี้มีความประเสริฐกว่าการรักษาการล
ะหมาดในเราเงาะฮ์
และนี่เป็นสิ่งที่ชัดเจนและประจักษ์สำหรับผู้พิพากษาใครคร
วญบรรดาหะดีษที่กล่าวถึงในเรื่องนี้
และอัลลอฮ์คือผู้ทรงประทานความสำเร็จ
และไม่อนุญาตสำหรับผู้ที่ใดที่จะลบผนังบ้านของท่านนบี
หรือจูบ หรือทำการตอวาฟรอบบ้านของท่าน

¹ รายงานโดย อบูดาวูด (679) และมีสำนวนว่า:
"กลุ่มคนหนึ่งจะยังคงล่าช้าจากแถวแรกอยู่เรื่อยไป
จนกระทั่งอัลลอฮ์จะทรงทำให้พวกเขาอยู่รั้งท้ายในไฟนรก"

{قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا...}

"จงกล่าวเถิด (โอ้ มุฮัมหมัด)
การไถ่แทนโทษนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮ์โดยสิ้นเชิง..."

[ซูเราะฮ์ อัซ-ซุมัร : 44] ดังนั้นให้กล่าวว่า "โอ้อัลลอฮ์
ขอพระองค์ทรงโปรดทำให้บิของพระองค์ให้การช่วยเหลือแ
ก่นันด้วยเถิด โอ้อัลลอฮ์

ขอพระองค์ทรงโปรดทำให้บรรดามลาอิกะฮ์และปวงบ่าวผู้ศรั
ทธาของพระองค์ให้การช่วยเหลือแก่ฉันด้วยเถิด โอ้อัลลอฮ์
ขอพระองค์ทรงโปรดทำให้บรรดาบุตรที่เสียชีวิตก่อนวัยของ
ฉันให้การช่วยเหลือแก่ฉันด้วยเถิด" และทำนองเดียวกันนี้
ส่วนบรรดาคนตายนั้น จะไม่สามารถขอสิ่งใดจากพวกเขาได้
ไม่ว่าจะเป็นความช่วยเหลือหรือสิ่งอื่นใดก็ตาม

แม้ว่าพวกเขาจะเป็นบรรดานบีหรือคนอื่น ๆ ก็ตาม

เพราะสิ่งดังกล่าวนั้นไม่ได้ถูกบัญญัติไว้

และเพราะการงานของคนตายนั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว

เว้นแต่สิ่งที่ศาสนาได้ยกเว้นไว้

และในเศาะฮิหฺมุสลิม จากท่านอบูฮุรรอยเราะฮ์
เราะฎียัลลอฮุอันฮู เล่าว่า: ท่านเราะซูลุลลอฮ์
คือลลัลลอฮฺอะลยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า:

«إِذَا مَاتَ ابْنُ آدَمَ انْقَطَعَ عَمَلُهُ إِلَّا مِنْ ثَلَاثٍ: صَدَقَةٍ جَارِيَةٍ، أَوْ عِلْمٍ يُنْتَفَعُ بِهِ، أَوْ وَلَدٍ صَالِحٍ يَدْعُو لَهُ.»

"เมื่อลูกหลานของอาดัมได้เสียชีวิต

การงานของเขาจะถูกตัดขาด ยกเว้นเพียงสามประการคือ

การบริจาคทานที่ไหลริน

หรือความรู้ที่ยังประโยชน์

หรือบุตรที่ดีขอต่ออาให้กับเขา”¹

แท้จริงแล้ว การขอความช่วยเหลือ (ชะฟาอะฮ์) จากท่านนบี คือลัลลอฮุอะลียฮิวะสัลลัม ในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่และในวันฟื้นคืนชีพ (วันกิยามะฮ์) นั้นเป็นที่ยอมรับ

เนื่องจากความสามารถของท่านในเรื่องดังกล่าว เพราะท่านสามารถที่จะเข้าเฝ้าและวิงวอนต่อพระผู้อภิบาลของท่านให้แก่ผู้ที่ร้องขอได้

ส่วนในโลกดุนยานี้ก็เป็นที่ยอมรับกันดีว่า

เรื่องนี้มิได้จำเพาะเจาะจงสำหรับท่านแต่เพียงผู้เดียว

หากแต่เป็นเรื่องทั่วไปสำหรับท่านและสำหรับผู้อื่นด้วย

ดังนั้นจึงอนุญาตให้มุสลิมกล่าวกับพี่น้องของเขาได้ว่า

“จงขอความช่วยเหลือต่อพระผู้อภิบาลของฉันให้แก่ฉันด้วยเถิดในเรื่องนั้นเรื่องนี้” ซึ่งมีความหมายว่า

“จงขอต่ออาตออัลลอฮ์ให้แก่ฉันด้วย”

และเป็นที่ยอมรับสำหรับผู้ที่ถูกร้องขอที่จะวิงวอนต่ออัลลอฮ์ และให้ความช่วยเหลือแก่พี่น้องของเขา

หากสิ่งที่ถูกร้องขอนั้นเป็นสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงอนุมัติให้ทำการร้องขอได้

ส่วนในวันกิยามะฮ์นั้น

จะไม่มีผู้ใดสามารถให้การชะฟาอะฮ์ได้

เว้นแต่หลังจากได้รับอนุญาตจากอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิแล้ว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตรัสไว้ว่า:

¹ รายงานโดย มุสลิม (1631) จากอบีฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮุ

{...مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ...}

"...ไม่มีผู้ใดสามารถวิงวอน (ช่วยเหลือ) ต่อพระองค์ได้ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากพระองค์เท่านั้น..." (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 255)

ส่วนสภาวะแห่งความตายนั้นเป็นสภาวะที่พิเศษ ซึ่งไม่อนุญาตให้นำไปเปรียบเทียบกับสภาพของมนุษย์ก่อนตาย และไม่เปรียบเทียบกับสภาพของเขาหลังจากฟื้นคืนชีพ เนื่องจากการงานของผู้ตายได้สิ้นสุดลงแล้ว

และเขาจะถูกผูกมัดอยู่กับการกระทำของเขา

เว้นแต่สิ่งที่บัพญญัตได้ยกเว้นไว้

และการขอความช่วยเหลือจากผู้ตายนั้นไม่ใช่สิ่งที่บัพญญัตได้ยกเว้นไว้

ดังนั้นจึงไม่อนุญาตให้นำไปเปรียบเทียบกับสิ่งนั้น

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ท่านนบี คือลัลลอฮอะลัยฮิสสลาม หลังจากที่ท่านเสียชีวิตแล้ว ท่านมีชีวิตหลังความตาย

ซึ่งสมบูรณ์ยิ่งกว่าชีวิตของบรรดาผู้ที่เสียชีวิตในหนทางของ อัลลอฮ์

แต่มันไม่ใช่ชีวิตประเภทเดียวกับชีวิตของท่านก่อนที่จะเสียชีวิต

และไม่ใช่ประเภทเดียวกับชีวิตของท่านในวันกิยามะฮ์

แต่มันคือชีวิตที่ไม่มีผู้ใดรู้ถึงความเป็นจริงและสภาพของมัน

นอกจากอัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอะลา และด้วยเหตุนี้ ท่านนบี คือลัลลอฮอะลัยฮิสสลาม จึงได้กล่าวไว้ในหะดีษบทหนึ่งว่า:

«مَا مِنْ أَحَدٍ يَسْتَلِمُ عَلَيَّ إِلَّا رَدَّ اللَّهُ عَلَيَّ رُوحِي حَتَّىٰ أَرُدَّ عَلَيْهِ السَّلَامَ»

"ไม่มีผู้ใดที่กล่าวสลามแก่นั้น
เว้นแต่อัลลอฮ์จะให้วิญญาณคืนสู่ร่างกายของฉัน
จนกระทั่งฉันจะตอบกลับสลามของเขา"¹

สิ่งนี้จึงบ่งชี้ว่าท่านได้เสียชีวิตแล้ว
และวิญญาณของท่านได้แยกตัวออกจากร่างกายของท่านแล้ว
แต่มันจะถูกส่งกลับคืนสู่ท่านเมื่อมีการให้สลาม
และบรรดาหลักฐานตัวบ่งชี้จากอัลกุรอานและสุนนะฮ์ที่บ่งชี้ถึง
การเสียชีวิตของท่าน คืออัลลอฮ์จะลบล้างความผิด
นั้นเป็นที่ทราบกันดี
และเป็นเรื่องที่เราเห็นพ้องต้องกันในหมู่นักวิชาการ
แต่ทว่าสิ่งนั้นไม่ได้ปฏิเสธการมีชีวิตในบรัชคของท่าน
เช่นเดียวกับการตายของบรรดาอะฮ์ลุลบัยตก็ไม่ได้ปฏิเสธการมีชีวิต
ในบรัชคของพวกเขา ที่ถูกกล่าวไว้ในตำราของพระองค์
ตะอาลา ว่า:

﴿وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزُقُونَ﴾ (169)

"และเจ้าอย่าคิดว่าบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าในทางของอัลลอฮ์นั้นได้
ตายแล้ว แท้จริงพวกเขายังมีชีวิตอยู่ ณ
ที่พระผู้อภิบาลของพวกเขาในสภาพที่ได้รับปัจจัยยังชีพ"
(ซูเราะฮ์ อาลา อิมรอน : 169)

แท้จริงที่เราได้ขยายความในประเด็นนี้
ก็เนื่องด้วยความจำเป็นอย่างยิ่ง
เพราะมีผู้สร้างความคลุมเครือในเรื่องนี้เป็นจำนวนมาก
และเรียกร้องไปสู่การตั้งภาคีและการเคารพภักดีต่อบรรดาผู้

¹ รายงานโดย อบูดาวูด (2041)

ตายอินจากอัลลอฮ์

ดังนั้น

เราจึงขอต่ออัลลอฮ์ให้แก่เราและมุสลิมทั้งปวงซึ่งความปลอดภัยจากทุกสิ่งที่ขัดแย้งกับบทบัญญัติของพระองค์ และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้ดียิ่ง

ส่วนสิ่งที่ผู้มาเยี่ยมบางคนทำ

เช่น

การส่งเสียงดังที่หลุมศพของท่านนบี

คืออลัลลลอฮอะลัยฮะสัลลัม

และการยืนอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานานนั้น

เป็นสิ่งที่ขัดต่อหลักที่ศาสนาอนุญาต

เพราะอัลลอฮ์

สุบหานะฮูวะตะอาลา

ได้ทรงห้ามประชาชาติจากการยกเสียงของพวกเขาให้ดังเห

นือเสียงของท่านนบี

คืออลัลลลอฮอะลัยฮะสัลลัม

และจากการพูดเสียงดังกับท่านเหมือนกับที่พวกเขาพูดเสียง

ดังต่อกัน

และได้ทรงส่งเสริมให้พวกเขาลดเสียงลงเมื่ออยู่ต่อหน้าท่าน

ในดำรัสของพระองค์ ตะอาลา ที่ว่า:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ
كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَنْ تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ 2 إِنَّ الَّذِينَ يَغُضُّونَ
أَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ امْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَىٰ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ
عَظِيمٌ 3

"โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย

พวกเจ้าอย่าได้ยกเสียงของพวกเจ้าเหนือเสียงของท่านนบีและอย่า

พูดเสียงดังกับเขา

(มุฮัมหมัด)

เยี่ยงการพูดเสียงดังของบางคนของพวกเจ้ากับอีกบางคน

เพราะ (เกรงว่า) การงานต่างๆ ของพวกเจ้าจะสูญเสียไป

โดยที่พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้สักตัว"

"แท้จริงบรรดาผู้ที่ลดเสียงของพวกเขา
ที่เราะซูลุลลอฮ์นั้น
คือบรรดาผู้ที่อัลลอฮ์ทรงทดสอบจิตใจของพวกเขาเพื่อความ
ยำเกรง
สำหรับพวกเขาจะได้รับการอภัยโทษและการตอบแทนอันใหญ่
หลวง" (ซูเราะฮ์ อัลหุรอต : 2-3)

เพราะการยืนเป็นเวลานานที่หลุมศพและการให้สลามมาก
ๆ นั้นจะย่อมนำไปสู่ความแออัด
และก่อให้เกิดความวุ่นวายเสียงดังที่หลุมศพของท่านนบี
คือลัลลลอฮะลัยฮะสลัม
ซึ่งสิ่งนี้ขัดแย้งกับสิ่งที่อัลลอฮ์ได้บัญญัติไว้สำหรับมุสลิมในโ
องการที่ชัดเจนนี้ นอกจากนี้สถานะของท่านนบี
คือลัลลลอฮะลัยฮะสลัม
จะต้องได้รับการให้เกียรติและเชิดชูทั้งในขณะที่ท่านยังมีชีวิต
อยู่และหลังจากที่ท่านเสียชีวิตไปแล้ว
ดังนั้นผู้ศรัทธาจึงไม่ควรอย่างยิ่งที่จะทำสิ่งที่ขัดต่อมารยาทอ
ิสลามในบริเวณหลุมศพของท่าน

และเช่นเดียวกันนี้
คือสิ่งที่ผู้มาเยี่ยมบางคนพยายามขอดูอาวที่หลุมศพของท่าน
โดยหันหน้าเข้าหาหลุมศพของท่าน
และยกมือทั้งสองขึ้นในขณะที่ขอดูอาว
ทั้งหมดนี้ขัดแย้งกับสิ่งที่บรรดาสลัฟได้กระทำไว้
ที่เป็นบรรดาเศาะฮาบะฮ์และบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพวกเขาด้ว
ยการทำดีทั้งหลาย

การกระทำนั้นถือเป็นบิดอะฮ์และเป็นสิ่งที่ถูกประติษฐานขึ้นมา
และท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลม ได้กล่าวว่า:

«فَعَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ مِنْ بَعْدِي، تَمَسَّكُوا بِهَا وَعَضُّوا
عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِذِ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُورِ، فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ وَكُلَّ بِدْعَةٍ
ضَلَالَةٌ».

"ดังนั้นพวกท่านจงยึดไว้ซึ่งสุนนะฮ์ (แนวทาง) ของฉัน
และสุนนะฮ์ของบรรดาเคาะลีฟะฮ์ผู้ทรงธรรมที่ได้รับทางนำ
หลังจากฉัน จงยึดมันกับมัน และจงกั้มมันด้วยฟันกราม
และพวกท่านจงพึงระวังต่ออุตริกรรมทั้งหลายในศาสนา
เพราะแท้จริง ทุกสิ่งที่ถูกอุตริขึ้นมานั้นคืออุตริกรรม (บิดอะฮ์)
และทุกๆ อุตริกรรม (บิดอะฮ์) นั่นคือการหลงผิด"¹.

และท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลม
กล่าวว่า:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ»

"ผู้ใดที่ทำอุตริกรรมขึ้นในศาสนาของเรา
โดยสิ่งนั้นไม่ใช่มาจากศาสนาแต่อย่างใด สิ่งนั้นก็ถูกปฏิเสธ"
«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ».

"ใครก็ตามที่ปฏิบัติกิจการใดกิจการหนึ่ง ซึ่งเราไม่ได้สั่งใช้
ดังนั้น กิจการนั้นจะถูกปฏิเสธ"²

และอาลี บิน อัลฮุซัยน์ ซัยนุลอาบิตีน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา
ได้เห็นชายคนหนึ่งกำลังขอดุอาอ์อยู่ ณ หลุมศพของท่านนบี
คือลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลม
ท่านจึงได้ห้ามเขาจากการกระทำนั้น และกล่าวว่า:

¹ รายงานโดย อบูดาวูด (4607)

² ได้มีการกล่าวถึงที่มาก่อนหน้านี้แล้ว

จะให้ฉันเล่าหะดีษบทหนึ่งแก่ท่านไหม

ซึ่งฉันได้ยินมาจากพ่อของฉัน

จากปู่ของฉัน

จากท่านเราะซูลลอฮ์

คือลัลลอฮอะลียะฮิอะสสลัม

ว่าท่านได้กล่าวว่า:

«لَا تَتَّخِذُوا قَبْرِ عِيْدًا، وَلَا بُيُوتَكُمْ قُبُورًا، وَصَلُّوا عَلَيَّ، فَإِنْ تَسْلِمُكُمْ يَبْلُغْنِي أَيْنَمَا كُنْتُمْ».

«อย่าทำให้หลุมศพของฉันเป็นดังเทศกาลหรือโอกาสเฉลิมฉลอง และอย่าทำให้บ้านของพวกท่านเป็นเหมือนหลุมศพ

แต่พวกท่านจงเศาะละวาตต่อฉัน

แท้จริงการตัสลิม(การให้สลาม)ของพวกท่านนั้นย่อมถึงฉันแม้ว่าพวกท่านจะอยู่ที่ใดก็ตาม»¹.

และเช่นเดียวกันนี้

คือสิ่งที่ผู้มาเยี่ยมบางคนได้กระทำขณะที่ให้สลามต่อท่านนบี

คือลัลลอฮอะลียะฮิอะสสลัม

คือ

วางมือขวาทับบนมือซ้ายแล้ววางบนหน้าอกเหมือนกับคนที่กำลังละหมาด

การกระทำในลักษณะนี้เป็นสิ่งที่ไม่อนุญาตขณะให้สลามแก่ท่านนบี

คือลัลลอฮอะลียะฮิอะสสลัม

และก็ไม่อนุญาตขณะให้สลามแก่ผู้อื่นเช่นกัน

ไม่ว่าจะเป็นบรรดาภคษัตริย์ บรรดาผู้นำ และคนอื่นๆ

เพราะการกระทำในลักษณะนั้นเป็นการแสดงถึงการยอมจำน

¹ สายรายงานของชัยคุลอาบิดีน อัซฮัยศได้อ้างถึงอัลหาฟิซ อัลมักดะซีฮ์ ซึ่งท่านได้บันทึกหะดีษนี้โดยไม่มีเรื่องราวประกอบ และอะหมัดในหนังสืออุมมุลสุนัด (2/367)

น

ความนอบน้อม

และการเคารพสักการะซึ่งไม่ควรกระทำนอกจากต่ออัลลอฮ์
เท่านั้น ดังที่ท่านอัลฮาฟิซ อิบน์ หะญูร ระหิมะฮุลลอฮ์
ได้บันทึกไว้ในหนังสือ

ฟัตหุลบารีย์

ซึ่งได้รายงานจากบรรดาอุลามาอ์หลายท่าน

และเรื่องดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ชัดเจนยิ่งสำหรับผู้ที่จะพิจารณาใน
สถานการณ์นี้และมีเป้าหมายที่จะปฏิบัติตามแนวทางของบรร
ดาสลัฟศอลิห์

ส่วนผู้ที่ถูกรอบงำด้วยการยึดติดอย่างคลั่งไคล้
อารมณ์ใฝ่ต่ำ การปฏิบัติในลักษณะตาบอดปิดหูปิดตา
และการมีทัศนคติในแง่ร้ายต่อบรรดาผู้เรียกร้องไปสู่แนวทาง
ของบรรพชนผู้ทรงคุณธรรม
เรื่องของเขานั้นก็สุดแล้วแต่อัลลอฮ์
และเราขอต่ออัลลอฮ์โปรดประทานการชี้นำและความสำเร็จแ
ก่เราและแก่เขา เพื่อให้เลือกสรรธรรมเหนือสิ่งอื่นใด
แท้จริงพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์นั้นทรงเป็นผู้ที่ดีเลิศที่สุดที่ถูกวิง
วอน

และเช่นเดียวกันนี้ คือสิ่งที่ผู้คนบางส่วนกระทำ
ด้วยการหันหน้าไปยังสุสานของท่านนบีจากระยะไกล
และขยับริมฝีปากกล่าวสลามหรือขอดุอาอ์

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสิ่งอุตริกรรม (บิตอะฮ์)

ประเภทเดียวกันกับที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

และมุสลิมไม่ควรอย่างยิ่งที่จะอุตริสิ่งใหม่ขึ้นมาในศาสนาของ
เขา ในสิ่งที่อัลลอฮ์ไม่ได้ทรงอนุมัติ

ซึ่งการกระทำเช่นนี้เป็นการแสดงออกถึงความห่างเหินมาก

ว่าความรักใคร่และบริสุทธิ์ใจ และอิหม่ามมาลิก
เราะหิมะฮุลลอฮ์ ได้ปฏิเสธการกระทำนี้และสิ่งที่คล้ายคลึงกัน
และท่านกล่าวว่า: "คนรุ่นหลังของประชาชาตินี้จะไม่ดีงาม
เว้นแต่ด้วยสิ่งที่ทำให้คนรุ่นแรกของมันดีงาม"¹.

และเป็นที่ทราบกันดีว่า
สิ่งที่ทำให้บรรดาชนรุ่นแรกของประชาชาตินี้ดีงามนั้น
คือการดำเนินตามแนวทางของท่านนบี
คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิอะสลาม
และบรรดาคอลีฟะฮ์ผู้ทรงธรรมของท่าน
และบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านที่อัลลลอฮ์ทรงพอพระทัย
และบรรดาผู้เจริญรอยตามพวกเขาด้วยความดี
และบรรดาผู้ที่มาทีหลังของประชาชาตินี้จะไม่อาจได้รับการแ
ก่ไขให้ดีงามได้
นอกจากด้วยการที่พวกเขายึดมั่นและดำเนินตามแนวทางดัง
กล่าว

ขออัลลลอฮ์ทรงโปรดประทานความสำเร็จแก่บรรดามุสลิมใ
นสิ่งที่เป็นทางรอดพ้น ความผาสุก
และความมีเกียรติของพวกเขาทั้งในดุนยาและอาคิเราะฮ์
แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ใจดีเสมอ

¹ อิมอะฮะตุลละฮ์ฟาน ฟิ มะศอยิด อัชชัฎอน (1/363)

ข้อควรระวัง

หุ้ก่มการเยียมสุสานท่านนบี

ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลม

การเยียมสุสานของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลม ไม่ใช่สิ่งจำเป็น และไม่ใช่งื่อนไขในการประกอบพิธีหัจญ์ ดังที่คนทั่วไปบางส่วนและผู้ทีคล้ายคลึงกับพวกเขาเข้าใจ แต่หว่ามันเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติสำหรับผู้ที่มาเยียมมัสยิดของท่านเราะซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลม หรือผู้ที่อยู่ใกล้กับสถานที่นั้น

สำหรับบุคคลที่มีภูมิลำเนาที่ไกลจากเมืองมะดีนะฮ์ จึงไม่อนุญาตสำหรับเขาทีจะจัดเตรียมเพื่อเดินทางไปเยียมหลุมศพเพียงอย่างเดียว

แต่เป็นสุนนะฮ์สำหรับเขาทีจะจัดเตรียมเพื่อเดินทางไปยังมัสยิดอันทรงเกียรติ เมื่อเขาไปถึงแล้ว

ก็ให้เยียมหลุมศพอันทรงเกียรติและหลุมศพของเศาะฮาบะฮ์ ทั้งสอง ฉะนั้นการไปเยียมหลุมศพของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลม

และหลุมศพของเศาะฮาบะฮ์ทั้งสองของท่านนั้น

เป็นเพียงกิจกรรมทีเป็นส่วนหนึ่งของการไปเยียมมัสยิดของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลม เท่านั้น

และนั่นเป็นเพราะสิ่งทีได้ถูกยืนยันในเศาะฮิห์ทั้งสอง ว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัลม ได้กล่าวว่า:

«لَا تُسَدُّ الرَّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ: الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ، وَمَسْجِدِي هَذَا، وَالْمَسْجِدِ الْأَقْصَى».

"ไม่อนุญาตทำการจัดเตรียมเพื่อเดินทางไปยัง ณ ที่ใด (เพื่อจุดประสงค์ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา) ยกเว้นสามมัสยิดเท่านั้น คือ มัสยิดหะรอม มัสยิดของนัศ และมัสยิดอัลอักศอ"¹.

และหากว่าการจัดเตรียมการเดินทางด้วยเจตนาเพื่อไปยัง หลุมศพของท่าน คือ ลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม หรือหลุมศพของบุคคลอื่น เป็นสิ่งที่ศาสนาอนุญาตแล้ว แน่แน่นอนว่าท่านย่อมต้องชี้แนะประชาชาติของท่าน และแนะนำพวกเขาถึงความประเสริฐของมัน เพราะท่านเป็นผู้ที่ให้การตักเตือนที่ดีที่สุดแก่ปวงมนุษย์ เป็นผู้ทราูเรื่องของอัลลอฮ์มากที่สุด และเป็นผู้ที่ยำเเกรงต่อพระองค์มากที่สุด และแท้จริงท่านได้ทำการเผยแผ่ศาสนาอย่างชัดแจ้งแล้ว โดยได้ชี้แนะประชาชาติของท่านสู่ทุกความดีงาม และตักเตือนพวกเขาให้ห่างไกลจากทุกความชั่วร้าย แล้วจะเป็นไปได้ได้อย่างไร ในเมื่อท่านเองได้ตักเตือนแล้วจากการจัดเตรียมการเดินทาง ไปยังสถานที่อื่นนอกเหนือจากมัสยิดทั้งสามแห่ง และท่านได้กล่าวว่า:

«لَا تَتَّخِذُوا قَبْرِي عِيْدًا، وَلَا بُيُوتَكُمْ قُبُورًا، وَصَلُّوا عَلَيَّ، فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ تَبْلُغُنِي حَيْثُ كُنْتُمْ»

«อย่าทำให้หลุมศพของนัศเป็นดังเทศกาลหรือโอกาสเฉลิมฉลอง และอย่าทำให้บ้านของพวกเขาเป็นเหมือนหลุมศพ

¹ รายงานโดย อัลบุคอรีห์ จากอบูฮุร็อยเราะฮ์ (1189) และมุสลิม (1397)

และพวกท่านจงเสาะแสวงหา(สดุดี)ต่อฉัน

แท้จริงการเสาะแสวงหาของพวกท่านนั้นย่อมถึงฉันแม้ว่าพวกท่านจะอยู่ที่ใดก็ตาม»¹

การกล่าวอ้างว่าการตั้งใจเดินทางเพื่อไปเยี่ยมสุสานของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

เป็นสิ่งที่ศาสนานูญัตนั้น

ยอมนำไปสู่การยึดเอาสุสานของท่านเป็นวันเฉลิมฉลอง

และเป็นเหตุให้เกิดสิ่งที่ต้องห้ามซึ่งท่านนบี

ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ได้ห้ามเกรงไว้

นั่นคือการเลเยเถิดและการสรรเสริญเยินยอจนเกินขอบเขต

ดังที่ผู้คนจำนวนมากได้ตกอยู่ในการกระทำความผิดแล้ว

อันเนื่องมาจากความเชื่อของพวกเขาคือว่าการตั้งใจเดินทางเพื่อไปเยี่ยมสุสานของท่าน

ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

เป็นสิ่งที่ศาสนานูญัต

ส่วนบรรดาหะดีษที่ถูกรายงานในเรื่องนี้

ซึ่งถูกนำมาเป็นหลักฐานโดยผู้ที่กล่าวถึงการอนุญาตให้มุ่งม

นเดินทางไปยังสุสานของท่าน ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

นั้น

ล้วนเป็นหะดีษที่มีสายรายงานที่อ่อน

ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นหะดีษที่ถูกอุปโลกน์ขึ้น

ดังที่บรรดาอัลฮาฟิซได้ชี้แจงถึงความอ่อนของมัน

เช่น

ท่านอັดดาร์กูญนี, ท่านอัลบัยฮะกี, และท่านอัลฮาฟิซ อิบน์

ฮาญูร

และท่านอื่นๆ

ดังนั้นจึงไม่อนุญาตที่จะนำหะดีษเหล่านี้มาคัดค้านบรรดาหะ

ดีษที่เศาะฮิห

¹ ได้มีการกล่าวถึงที่มาแล้วก่อนหน้านี้

ซึ่งได้ระบุถึงการห้ามมุงมันเดินทางไปยังสถานที่อื่นนอกเหนือจากมัสยิดทั้งสามแห่ง

และนี่คือส่วนหนึ่งที่เป็นหะดีษเมาฎูว(หะดีษที่ถูกแต่งขึ้น) ซึ่งขอนำเสนอแก่ท่านผู้อ่าน เพื่อท่านจะได้รู้เท่าทันและระมัดระวังไม่ให้หลงเชื่อหะดีษเหล่านั้น :

หะดีษที่หนึ่ง: "ใครก็ตามที่ประกอบพิธีหัจญ์ แต่ไม่ได้ไปเยี่ยมฉัน ถือว่าเขาไม่เคารพฉัน"

หะดีษที่สอง: "ใครก็ตามที่ไปเยี่ยมฉันหลังจากที่ฉันตายไปแล้ว เสมือนว่าเขาได้เยี่ยมฉันขณะที่ฉันยังมีชีวิตอยู่"

หะดีษที่สาม: "ผู้ใดมาเยี่ยมฉัน และเยี่ยมอับรอฮิม บิดาของข้า ในปีเดียวกัน ฉันรับประกันสวนสวรรค์แก่เขาจากอัลลอฮ์"

หะดีษที่สี่: "ใครก็ตามที่ไปเยี่ยมหลุมศพของฉัน แน่نونเขาจะได้รับความช่วยเหลือ (ชะฟาอะฮ์) จากฉัน"

หะดีษเหล่านี้และหะดีษที่คล้ายคลึงกันนั้นไม่มีรายงานจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เลย

ท่านอัลฮาฟิซ อิบน์ ฮาญญ์ ได้กล่าวในหนังสือ อัตตัลคีส - หลังจากได้กล่าวถึงรายงานส่วนใหญ่- ว่า:

"สายรายงานทั้งหมดของหะดีษนี้เป็นสายรายงานที่อ่อน

ท่านอัลฮาฟิซ อัลอุกัยลีย กล่าวว่: "ไม่มีหะดีษที่เศาะฮีห์ที่กล่าวถึงเรื่องนี้"

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮ์ ขออัลลอฮ์ได้ทรงเมตตาเขาด้วยเถิด ได้ชี้ขาดว่า

หะดีษเหล่านี้ทั้งหมดเป็นหะดีษเมาฎูว์ และความรู้ ความจำ และความรอบรู้ของท่านนั้นก็ถือว่าเพียงพอแล้ว

และหากว่ามีสิ่งใดจากสิ่งนั้นที่ถูกยืนยันแล้ว

แน่นอนว่าบรรดาเศาะหาบะฮ์ ะเราะฎียัลลอฮุนฮุม

ย่อมเป็นผู้ที่รับแจ้งปฏิบัติมาก่อนใคร

และชี้แจงมันแก่ประชาชาติ และเชิญชวนพวกเขาไปสู่มัน

เพราะพวกเขาคือมนุษย์ที่ดีที่สุดหลังจากบรรดานบี

และเป็นผู้ที่มีความรู้มากที่สุดเกี่ยวกับขอบเขตของอัลลอฮ์แล

ะสิ่งที่พระองค์ทรงบัญญัติแก่ปวงบ่าวของพระองค์

และเป็นผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจมากที่สุดต่ออัลลอฮ์และต่อสิ่งถู

กสร้างของพระองค์ ดังนั้น

เมื่อไม่มีสิ่งใดจากเรื่องดังกล่าวถูกรายงานมาจากพวกเขา

สิ่งนั้นจึงบ่งชี้ว่ามันไม่ใช่สิ่งที่ถูกบัญญัติไว้ในศาสนา

และถึงแม้ว่าจะมีบางส่วนที่ถูกต้อง

ก็จำเป็นที่จะต้องให้ความหมายว่าเป็นการเยียมเยียนที่ถูกต้อง

ตามบทบัญญัติศาสนา

ซึ่งไม่มีการเจตนาเดินทางเพื่อไปยังสุสานเพียงอย่างเดียว

เพื่อเป็นการประสานระหว่างบรรดาหะดีษ และอัลลอฮ์

ซุบฮานะฮูวะตะอาลา ทรงรู้ดียิ่ง

บท

ว่าด้วยสุนนะฮ์ในการไปเยียมมัสยิดกุบาว์และอัล-

บะเกียะฮ์

และสำหรับผู้ที่มาเยียมมะดินะฮ์

ก็มีสุนนะฮ์ให้เขาไปเยียมมัสยิดกุบาว์และทำการละหมาดในนี้

น เนื่องจากมีรายงานในเศาะฮ์ห์ทั้งสอง จากหะดีษของอิบนุ
อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา เล่าว่า:

«كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَزُورُ مَسْجِدَ قُبَاءٍ رَاكِبًا وَمَاشِيًا وَيُصَلِّي فِيهِ رَكَعَتَيْنِ».

“ท่านนบี ﷺ คือลัลลอฮุอะลัยฮิสะลัม
มักจะไปเยี่ยมมัสยิดกุบฏา¹ไม่ว่าด้วยการขี่พาหนะหรือเดินเท้า
และท่านก็ทำการละหมาดสองร็อกอะฮ์ในนั้น”¹.

จากชะหฺลฺ บิน ฮุญาไฟ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่่า ท่านนบี
คือลัลลอฮุอะลัยฮิสะลัม ได้กล่าวว่า:

«مَنْ تَطَهَّرَ فِي بَيْتِهِ ثُمَّ أَتَى مَسْجِدَ قُبَاءٍ فَصَلَّى فِيهِ صَلَاةً كَانَ لَهُ كَأَجْرِ عُمْرَةٍ».

“ผู้ใดที่อาบน้ำละหมาดที่บ้านของเขา แล้วไปยังมัสยิดกุบฏา²
และละหมาดในที่นั้น

เขาจะได้รับผลบุญเท่ากับการทำฮัจญ์”²

และมีสุนนะฮ์สำหรับเขาให้เยี่ยมสุสานบะเกียะฮ์

สุสานของบรรดาผู้ที่ตายชะฮีด และสุสานของฮัมชะฮ์

เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ เนื่องจากท่านนบี

คือลัลลอฮุอะลัยฮิสะลัม

มักจะไปเยี่ยมพวกเขาและขออ้อให้พวกเขา และท่านนบี

คือลัลลอฮุอะลัยฮิสะลัม ได้กล่าวว่า:

«رُزُوا الْقُبُورَ فَإِنَّهَا تُذَكِّرُكُمْ بِالْآخِرَةِ».

"พวกท่านจงไปเยี่ยมสุสาน

เพราะมันจะเตือนพวกท่านให้รำลึกถึงวันปรโลก”³ บันทึกโดย
มุสลิม

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (1193) และมุสลิม (1399)

² บันทึกโดย อิบนุมาญะฮ์ (1412)

³ รายงานโดย มุสลิม (976)

ท่านนบี

คือลัลลอฮฺอะลียะฮฺวะสัลลัม

สอนบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่านว่า

เมื่อเยี่ยมสุสาน

ให้กล่าวว่า:

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ، وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاجِقُونَ، نَسْأَلُ اللَّهَ لَنَا وَلَكُمْ الْعَافِيَةَ».

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ، وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاجِقُونَ، نَسْأَلُ اللَّهَ لَنَا وَلَكُمْ الْعَافِيَةَ (อัสสะลามุ อะลียกุม อะฮฺลัดดียาริ มินัลมุอฺมีนินะ วัลมุสลิมิน, อะอินนา อิน ชาอัลลอฮฺ บิกุม ลาฮิกฺ, นัสอะลุลลอฮฺ ละนา วะละกุมลอาฟียะฮฺ)

ความว่า"ขอความสันติจงมีแด่พวกเจ้าของที่พำนักทั้งหลาย จากบรรดามุอฺมีนและมุสลิมิน

และพวกเราอินชาอัลลอฮฺจะต้องตามพวกท่านไปในภายหลัง อย่างแน่นอน

ขออัลลอฮฺทรงประทานความปลอดภัยแก่พวกเราและแก่พวกท่านทั้งหลายด้วยเถิด"¹ บันทึกโดย มุสลิม จากสุลัยมาน บิน บุรียดะฮ์ จากบิดาของท่าน

และท่านอັต-ติรมิซียฺได้บันทึกรายงานจากอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮฺอันฮุมา ว่า: ท่านนบี คือลัลลอฮฺอะลียะฮฺวะสัลลัม ได้เดินผ่านบรรดาหลุมศพ ณ นครมะดีนะฮ์ แล้วท่านก็ผินหน้าไปยังพวกเขา และกล่าวว่า:

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ الْقُبُورِ، يَغْفِرُ اللَّهُ لَنَا وَلَكُمْ، أَنْتُمْ سَأَلْنَا وَنَحْنُ بِالْأَثَرِ. السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ الْقُبُورِ، يَغْفِرُ اللَّهُ لَنَا وَلَكُمْ، أَنْتُمْ سَأَلْنَا وَنَحْنُ بِالْأَثَرِ (อัสสะลามุ อะลียกุม ยา อะฮฺลัลกุบฺรุรฺ, ยัฆฟิรุลลอฮฺ ละนา วะละกุม ลาฮิกฺ, อันตุม สาลันนา วะนัฮฺ บัลอัธร์)

¹ รายงานโดย มุสลิม (975)

ระละกุม, อันตุม สะละฟูนา ะนะห์นุ บิลอะษัร) ใจ
ความว่า"ขอความสันติจงมีแด่พวกท่าน
ชาวสุสานทั้งหลาย

ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษให้แก่เราและแก่พวกท่าน
พวกท่านได้ล่วงหน้าเราไปก่อน และเราก็จะตามไป"¹

และจากบรรดาหะดีษเหล่านี้เป็นที่ทราบกันว่า
การเยี่ยมสุสานที่ถูกต้องตามหลักศาสนานั้น
มีจุดประสงค์เพื่อรำลึกถึงโลกอาคิเราะฮ์
ทำความดีต่อผู้ที่เสียชีวิต
และขออูอาห์และขอความเมตตาให้แก่พวกเขา

ส่วนการไปเยี่ยมพวกเขาด้วยความตั้งใจที่จะขออูอาห์ที่สุ
สานของพวกเขา หรือการไปพำนักรอญ์ ณ ที่นั้น
หรือการวิงวอนขอให้พวกเขาตอบรับความต้องการต่างๆ
หรือขอให้รักษาคนที่เจ็บป่วย

หรือวิงวอนต่ออัลลอฮ์โดยการขอผ่านพวกเขา
ตำแหน่งของพวกเขาและอื่นๆ

การเยี่ยมในลักษณะนี้ถือเป็นบิดอะฮ์
ซึ่งเป็นสิ่งที่อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ไม่ได้บัญญัติไว้
และไม่เคยถูกปฏิบัติโดยบรรดาสลัฟ อัศศอลิห์
เราะฎียัลลอฮุอันฮุม

แต่ทว่ามันคือส่วนหนึ่งของการกระทำที่ไร้สาระซึ่งท่านเราะซูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ห้ามไว้ ดังที่ท่านกล่าวว่า:

«رُزُوا الْقُبُورَ، وَلَا تَقُولُوا هُجْرًا».

¹ รายงานโดย อัตติรมิซียฺ (1035)

“พวกท่านจงไปเยี่ยมสุสาน
และอย่าได้กล่าวถ้อยคำที่ชั่วร้าย”¹.

และกิจการต่างๆ ที่กล่าวมานี้ล้วนเป็นบิดอะฮ์
แต่ทว่ามีระดับขั้นที่แตกต่างกัน
บางส่วนเป็นบิดอะฮ์และไม่ใช่อะการตั้งภาคี เช่น
การวิงวอนขอต่ออาลลอฮ์ สُبْحَانَฮะฐะวะอะลา ญะสุสาน
และการวิงวอนขอต่อพระองค์โดยอ้างสิทธิของผู้ตาย
ตำแหน่งของเขา และอื่นๆ
และบางส่วนถือเป็นการตั้งภาคีใหญ่ เช่น
การวิงวอนขอต่อผู้ตายและการขอความช่วยเหลือจากพวก
เขา และอื่นๆ

และแท้จริงการชี้แจงในเรื่องนี้ได้ถูกกล่าวไว้อย่างละเอียดแ
ล้าก่อนหน้านี้นั้น ดังนั้นจงตระหนักและพึงระวังเกิด
และจงวิงวอนต่อพระเจ้าของท่านเพื่อขอการตอบรับและการ
นำทางสู่สัจธรรม เพราะแท้จริงพระองค์ ชุบฮานะฮ์
คือผู้ทรงให้การตอบรับและผู้ทรงนำทาง
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์
และไม่มีพระผู้อภิบาลอื่นใดนอกเหนือจากพระองค์

นี่คือเรื่องสุดท้ายที่เราตั้งใจจะถ่ายทอด
และมวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์ทั้งในเบื้องต้นและปัจ
จบบาย
ขอพรและความสันติจงประสบแด่ป้าของพระองค์และรอซูล
ของพระองค์
และผู้ซึ่งพระองค์ทรงคัดสรรจากมัคลุกของพระองค์

¹ รายงานโดย มุสลิม จากอิบนุ บุรียดะฮ์ จากบิดาของเขา (977)

คือมุฮัมมัด

ตลอดจนวงศ์วานของท่านและบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน
และบรรดาผู้ที่เจริญรอยตามพวกเขาด้วยความดีงาม
จนถึงวันแห่งการตอบแทน

สารบัญ

การตรวจสอบยืนยันและอธิบายให้กระจ่างในประเด็นปัญหาต่างๆ มากมายเกี่ยวกับหัจญ์ อุมเราะฮ์ และการเยี่ยมเยือน ตามแนวทางของอัลกิตาบและอัซซุนนะฮ์.....	3
การตรวจสอบยืนยันและอธิบายให้กระจ่างในประเด็นปัญหาต่างๆ มากมายเกี่ยวกับหัจญ์ อุมเราะฮ์ และการเยี่ยมเยือน ตามแนวทางของอัลกิตาบและอัซซุนนะฮ์.....	3
คำนำผู้เขียน	3
บท	6
บรรดาหลักฐานที่ชี้ถึงความจำเป็นของการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ และการริบเร่งในการปฏิบัติทั้งสอง.....	6
บท	11
ความจำเป็นในการกลับใจจากบาปและการออกจากความอธรรมทั้งหลาย	11
บท	19
สิ่งที่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ต้องปฏิบัติเมื่อเดินทางมาถึงมิกอต.....	19
บท	27
ว่าด้วยบรรดามิกอตเชิงสถานที่ และการกำหนดขอบเขตของมัน	27
บท	34
ข้อตัดสิน(หุกุม)ของผู้ที่เดินทางมาถึงมิกอตนอกเหนือจากช่วงเดือนหัจ ญ์.....	34
บท	39
ข้อบัญญัติเกี่ยวกับการทำหัจญ์ของเด็กเล็ก ว่าจะนับเป็นหัจญ์ที่เป็นภาคบังคับได้หรือไม่	39
บท	43
คำชี้แจงเกี่ยวกับสิ่งต้องห้ามของการครองอิหฺรอม และสิ่งที่อนุญาตสำหรับผู้ครองอิหฺรอม	43

บท	51
ว่าด้วยสิ่งให้ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ปฏิบัติเมื่อเข้าสู่มัสยิด	
และการชี้แจงถึงสิ่งที่ต้องปฏิบัติหลังจากเข้าสู่มัสยิดหะรออม อันได้แก่	
การฉะวาฟและลักษณะของมัน	51
บท	64
ข้อตัดสิน(หุก่ม)การครองอิหฺรอหมเพื่อประกอบพิธีหัจญ์ในวันที่แปดของเ	
เดือนซุลฮิจญะฮ์ และการออกไปยังมินา	64
บท	96
อธิบายความประเสริฐของการทำงานที่ผู้ประกอบพิธีหัจญ์ปฏิบัติในวันเชือด	
(วันอีดอัฎฐา)	96
บท	104
จำเป็นในการเชือดสัตว์พลีสำหรับผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัดตุฮ์และ	
กิรอน	104
บท	107
ว่าด้วยความจำเป็น (ข้อบังคับ)	
ของการสัใจในความดีต่อบรรดาผู้ประกอบพิธีหัจญ์และบุคคลอื่น ๆ	107
บท	119
ว่าด้วยควรส่งเสริมให้ตนเสียบยงจากการปฏิบัติความดี	119
บท	121
เกี่ยวกับข้อกำหนดต่างๆ และมารยาทในการเยี่ยมเยียน	121
ข้อควรระวัง	142
หุก่มการเยี่ยมสุสานท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม	142
บท	146
ว่าด้วยสุนนะฮ์ในการไปเยี่ยมมัสยิดกุบฏาฮ์และอัล-บะเกียฮ์	146